

Sygn. akt III K 191/19

PR Ds 1334.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Andrzej Lewandowski

Protokolant: Kacper Gąsiorowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Trzebnicy Piotra Konsura

po rozpoznaniu w dniach: 12 marca 2020 roku, 19 czerwca 2020 roku, 7 sierpnia 2020 roku, 7 września 2020 roku, 16 października 2020 roku, 8 grudnia 2020 roku, 8 stycznia 2021 roku, 2 lutego 2021 roku, 5 marca 2021 roku, 16 kwietnia 2021 roku, 25 maja 2021 roku, 2 lipca 2021 roku, 20 sierpnia 2021 roku, 24 września 2021 roku, 22 października 2021 roku, 5 listopada 2021 roku, 3 grudnia 2011 roku i 11 stycznia 2022 roku

we Wrocławiu, na rozprawie

sprawy:

1. **M. M. (1)**

syna L. i O. z domu Z.

urodzonego w dniu (...) we W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 24 listopada 2016 roku w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) mającą swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **14.075,23 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ reprezentowaną przez A. K. (1) wyłudził usługi telekomunikacyjne wraz z trzema kartami SIM o numerach (...) i trzema telefonami komórkowymi marki S. (...) E. G., numer (...), S. G. (...) G., numer (...) i S. G. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie jednej multiumowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., nr multiumowy (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. B., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r. oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 22 grudnia 2016 roku w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) mającą swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **32.749,66 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-

(...) W./ reprezentowaną przez A. K. (1) wyłudził usługi telekomunikacyjne wraz z 16 kartami SIM o następujących numerach: (...) i 16 telefonami komórkowymi następujących marek: A. (...) R., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); A. (...) G., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...) poprzez zawarcie jednej multiumowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., nr multiumowy (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. B., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 27 czerwca 2017 roku w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **9.816,90 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ reprezentowaną przez P. F.

i A. S. wyłudził usługi telekomunikacyjne wraz z trzema kartami SIM o numerach 48 533 461 947, 48 533 623 259, 48 793 111 296 oraz dwoma telefonami komórkowymi marki S. (...) E., numer (...) i S. G. (...) E. B., numer (...) poprzez zawarcie jednej multiumowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., nr multiumowy (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. B., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 15 czerwca 2016 roku w T., gmina T. działając za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **3.993,11 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze 881 051 126 oraz telefon komórkowy marki S. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 06 sierpnia 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **9,651,63 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z dwoma kartami SIM o numerach: (...) oraz dwoma telefonami komórkowy następujących marek: S. G. (...) E.+ (...), numer (...) oraz S. G. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie dwóch umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w dniu 01 września 2016 roku, w T., gmina T. działając za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **5,491,87 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze 600 927 172 oraz telefon komórkowy marki S. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w dniu 05 września 2016 roku, w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **9,651,63 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z trzema kartami SIM o numerach: (...) oraz trzema telefonami komórkowy następujących marek: (...) D. (...), numer (...); (...) D. (...), numer (...) i (...) D. (...), numer (...) poprzez zawarcie trzech umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VIII. w dniu 03 października 2016 roku, w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...)

W./ w łącznej kwocie **42,226,08 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z sześcioma kartami SIM o numerach: (...), (...) oraz sześcioma telefonami komórkowy następujących marek: A. (...) 6s (...) (...), numer (...); S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...) E., numer (...) i S. G. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie sześciu umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w dniu 10 listopada 2016 roku, w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **21,611,19 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z trzema kartami SIM o numerach: (...) oraz trzema telefonami komórkowy następujących marek: S. G. (...) E., numer (...); A. (...) (...), numer (...) i A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie trzech umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w dniu 14 listopada 2016 roku, w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **7.203,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) 6s (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w dniu 15 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie

8.433,73 złotych, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w dniu 16 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **16.867,46 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z dwoma kartami SIM o numerach: (...) oraz dwoma telefonami komórkowy następujących marek: A. (...) (...), numer (...) i A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie dwóch umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w dniu 17 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **8.433,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIV. w dniu 18 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **8.433,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził

usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XV. w dniu 21 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **8.433,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...) (...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVI. w dniu 25 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **9.672,72 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...) (...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVII. w dniu 01 grudnia 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **6.636,11 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...) (...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz zestawu urządzeń w którego skład wchodziły: laptop marki L. (...), numer (...) oraz modemem marki H. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru

wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVIII. w dniu 02 grudnia 2016 roku w T., gmina T., za pośrednictwem telesprzedaży, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **6.636,11 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz zestawu urządzeń w którego skład wchodziły: laptop marki L. (...), numer (...) oraz modemem marki H. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIX. w dniu 15 grudnia 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **29.018,16 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane M. (...) Zakład (...) z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z trzema kartami SIM o numerach: (...) oraz trzema telefonami komórkowy następujących marek: A. (...) (...), numer (...); (...) (...), numer (...) i (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie trzech umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XX. w okresie od 05 do 06 lipca 2016 roku w miejscowości T. przy ul. (...), gdzie mieści się punkt sprzedaży (...) S.A. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy Al. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **18.473,97 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) wyłudził usługi telekomunikacyjne z pięcioma kartami SIM o numerach: (...) oraz czterech telefonów komórkowych następujących marek: S. G. (...), numer (...) S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...), numer (...) i S. G. (...), numer (...) poprzez zawarcie pięciu umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) S.A., wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A.. co do możliwości i zamiaru

wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowaną przez K. N. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXI. w dniu 06 stycznia 2017 roku w T. gm. T. działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), doprowadził Sp. z o.o. (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ oraz W. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że posługując się następującymi danymi, które uprzednio uzyskał: W. W. (1), numer PESEL (...), numer dowodu osobistego: (...), adres zameldowania: (...)- (...) O., ul. (...) 10 za pomocą strony internetowej (...) dokonał rejestracji na dane W. W. (1), gdzie następnie została przyznana umowa pożyczki o numerze (...) na kwotę 1.600 złotych, które to pieniądze zostały przelane na numer rachunku bankowego (...) należącego do W. W. (1), a następnie mając do dysponowania ww. kontem dokonał przelewu pieniędzy w kwocie 1.450 złotych na numer rachunku bankowego (...) należące do A. K. (1), gdzie nie miał możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania i uregulowania płatności powodując straty w wysokości 1.600 złotych, czym działał na szkodę (...) z siedzibą w W. reprezentowaną przez P. S. oraz na szkodę W. W. (1) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXII. w dniu 20 grudnia 2016 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. (1), T. (...), (...)-(...) T., NIP (...), REGON (...), tel. (...), przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchoma w postaci samochodu marki R. R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 164.680,65 złotych, w ten sposób, że zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...) z R. (...) (później przejętym przez (...)) - reprezentowanym przez G. Ś., która to umowa została wypowiedziana w dniu 06 czerwca 2016 roku i do chwili złożenia zawiadomienia A. K. (1) skutecznie unika kontaktu z pracownikiem (...) S.A. H. P., ukrywając przed właścicielem samochód z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) S.A. reprezentowanego przez H. P. z Kancelarii (...). j. mająca swoją siedzibę w P. przy ul. (...) /(...)-(...) P./ przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXIII. w dniu 30 stycznia 2017 roku D., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. (1), T. (...), (...)- (...) T., NIP (...), REGON (...), tel. (...), przywłaszczył sobie pięć powierzonych mu rzeczy ruchomych w postaci: samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017; samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...),

numer (...), rok produkcji 2017 oraz samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o łącznej wartości 325.235 złotych, w ten sposób, że zawarł umowy leasingu w ramach programy T. (...) S. C. w (...) Sp. z o.o. NR (...); (...), która to umowa została wypowiedziana w dniu 07 września 2017 roku i do chwili złożenia zawiadomienia A. K. (1) skutecznie unika kontaktu z pracownikiem (...) Sp. z o.o. - A. M. (1), ukrywając przed właścicielem samochodu w ilości pięciu sztuk z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. reprezentowana przez r.pr. D. G. z Kancelarii (...) - Radców Prawnych S.-G. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) (...) /(...) (...) W./ przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXIV. w dniu 28 marca 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. (1), T. (...), (...) (...) T., NIP (...), REGON (...), tel. (...), przywłaszczył sobie powierzona mu rzecz ruchoma w postaci samochodu marki L. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 168.543 złotych, w ten sposób, że zawarł umowy leasingu w ramach programy T. (...) S. C. w (...) Sp. z o.o. NR (...) / (...), która to umowa została wypowiedziana w dniu 07 września 2017 roku z zamiarem przywłaszczenia, a który to pojazd został odzyskany w dniu 06 kwietnia 2018 roku, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. reprezentowana przez r.pr. D. G. z Kancelarii (...) - Radców Prawnych S.-G. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) (...) / (...) (...) W./ przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXV. w dniu 15 września 2017 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...), S. (...), przywłaszczył sobie powierzona mu rzecz ruchomą w postaci samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o wartości **151.905 złotych** w ten sposób, że zawarł umowę leasingu o numerze (...) z (...) S.A. - reprezentowanym przez H. P., która to umowa została wypowiedziana w dniu 01 marca 2018 roku i do chwili złożenia zawiadomienia D. S. skutecznie unika kontaktu z pracownikiem (...) S.A. z siedzibą w Ł. przy Al. (...) (...) - H. P., ukrywając przed właścicielem samochód z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) S.A. reprezentowanego przez H. P. z Kancelarii (...). j. mająca swoją siedzibę w P. przy ul. (...) / (...) (...) P./, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXVI. w dniu 14 grudnia 2017 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...), S. (...), przywłaszczył sobie powierzona mu rzecz ruchoma w postaci samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...) o wartości **187.400 złotych** w ten sposób, że zawarł umowę leasingu o numerze (...) z (...) S.A. - reprezentowanym przez H. P., która to umowa została wypowiedziana w dniu 01 marca 2018 roku i do chwili złożenia zawiadomienia D. S. skutecznie unika kontaktu z pracownikiem (...) S.A. z siedzibą w Ł. przy Al. (...) (...) - H. P., ukrywając przed właścicielem samochód z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) S.A. reprezentowanego przez H. P. z Kancelarii (...). j. mająca swoją siedzibę w P. przy ul. (...) / (...) (...) P./ przy czym czynu

tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXVII. w kwietniu 2017 roku w T. (...) gm. T., przywłaszczył sobie powierzona mu rzecz ruchomą w postaci samochodu marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości **105 000,00 złotych**, a następnie podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu pomiędzy sprzedającą A. K. (2), a sobą po czym sprzedał samochód osobie trzeciej za kwotę 100 tysięcy złotych czym działał na szkodę A. K. (2) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXVIII. w dniu 20 luty 2018 roku w T., gmina T. działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że zaoferował mu sprowadzenie samochodu marki M. (...) klasa na poczet czego na jego konto została przelana zaliczka w kwocie 32900,00 zł, lecz nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania i sprowadzenia samochodu powodując straty wysokości **32 900,00 zł** na szkodę M. N. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXIX. w okresie od września 2017r do kwietnia 2018 roku w T. (...) gm. T., przywłaszczył sobie powierzona mu rzecz ruchomą w postaci samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości **183 146,86 złotych**, w ten sposób, że po użyczeniu samochodu niezgodnie z zawartą umową ustną wynajął go osobie trzeciej i pomimo wielokrotnych wezwań nie zwrócił go prawowitemu posiadaczowi czym działał na szkodę B. S. (1) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXX. w dniu 20 kwietnia 2018 roku w T. (...) gm. T. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził B. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że zaoferował mu sprowadzenie samochodu marki R. (...) na poczet czego wziął zaliczkę w kwocie **7 000,00 zł**, lecz nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania i sprowadzenia samochodu powodując straty wysokości 7000,00 zł na szkodę B. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXI. w 2 października 2017 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. R. (1), (...)-(...) T. ul. (...) przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci samochodu marki C. (...) o nr rejestracyjny (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości **208 000,00 złotych**, w ten sposób, że zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – reprezentowanym przez W. K., która to umowa została wypowiedziana w dniu 02 stycznia 2018 roku przy czym D. R. (1) skutecznie unikał kontaktu z pracownikami Milenium (...) ukrywając przed właścicielem samochód z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXII. w dniu 25 luty 2018 roku w T. (...) gm. T. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że spisał z nim umowę kupna sprzedaży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) i zobowiązał się do zapłaty za samochód pieniędzy w kwocie **200 000,00 zł** do dnia 20 kwietnia 2018r., lecz nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania i zapłaty za samochód a w zamian za to zaoferował D. M., że sprowadzi mu samochód marki M. (...) z 2017r przy dopłacie **40 000,00 zł**, które to przelał na wskazane przez M. M. (1) konto należące do R. K. (1) i ponownie nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania i nie sprowadził samochodu, czym działał na szkodę D. M. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXIII. w okresie od 25 czerwca 2017 roku do 10 listopada 2017 roku w Ł. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że podpisał umowy pożyczki pieniędzy kolejno w kwotach 100 000,00 złotych, 430 000,00 złotych, 600 000,00 złotych lecz nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania i i oddania pieniędzy, gdzie spowodował straty wysokości **1 130 000,00 złotych** na szkodę R. K. (2) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXIV. w okresie od 2016 roku do marca 2018r w T. (...) gm. T., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodów marki F. (...), F. (...), P. (...) i B. (...), o łącznej wartości **556 000,00 złotych**, w ten sposób, że R. K. (1) zakupił na terenie N. samochody a następnie pozostawił je M. M. (1), które następnie sprzedał osobom trzecim i nie zwrócił pieniędzy R. K. (3) czym doprowadził R. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXV. w czasie od stycznia 2018 roku do 08 luty 2018 roku w T. (...) gm. T. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził B. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że sprzedał mu za kwotę **18 700,00 zł** ½ udziału we własności samochodu marki A. (...) r. produkcji 2008 którym nie miał prawa rozporządzać czym działał na szkodę B. G. (1) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXVI. w okresie od września 2017r do kwietnia 2018 roku w T. (...) gm. T., przywłaszczył sobie powierzone mu rzeczy ruchome w postaci kompletu opon marki C. (...) o wartości **8 815,16 złotych**, telefonów komórkowych A. (...) (...)G. G. o wartości **6 835,49 złotych**, A. (...) G. G., o wartości **6 827,51 złotych** i S. G. (...) czarny o wartości 4 981,57 złotych i pomimo wezwań powierzonych rzeczy nie zwrócił, czym działał na szkodę (...) S. B. S. (1) z/s D. ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXVII. w dniu 08 listopada 2017 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. R. (1), (...) (...) T., ul. (...), przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchoma w postaci samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o wartości **334 300,00 złotych**, w ten sposób, że zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...) z (...) S.A. z siedzibą we W.) - reprezentowanym przez B. F., która to umowa została wypowiedziana w dniu 13 kwietnia 2018 roku po czym D. R. (1) skutecznie unikał kontaktu z pracownikiem (...) Funduszu (...), ukrywając przed właścicielem samochód z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) Funduszu (...) z siedzibą we W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXVIII. w dniu 07 stycznia 2016 roku we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. M. (1), ul. (...) (...) (...) W., NIP (...), przywłaszczył sobie trzy powierzone mu rzeczy ruchome w postaci: samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o łącznej wartości **248 tysięcy złotych**, w ten sposób, że zawarł umowy leasingu w ramach programu (...) E.+ w (...) Sp. z o.o. o nr (...), która to umowa została wypowiedziana w dniu 09 maja 2016 roku i następnie skutecznie unikał kontaktu z pracownikiem (...) Sp. z o.o. - A. M. (1), ukrywając przed właścicielem samochody w ilości trzech sztuk z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXIX. w dniu 16 kwietnia 2017 roku w T. (...) gm. T. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. L. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że sprzedał jej samochód marki T. (...) o nr rej. (...), zatajając fakt, że nie jest jego właścicielem, a w ramach rozliczenia wziął samochód marki V. (...) i pieniądze w kwocie **12 850,00 złotych** czym działał na szkodę D. L. (1) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XL. w dniu 07 stycznia 2016 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą „(...) D. S.” z/s S. (...), przywłaszczył sobie trzy powierzone mu rzeczy ruchome w postaci: samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o łącznej wartości **383 406,97 złotych**, w ten sposób, że zawarł umowy leasingu w (...) S.A. o nr (...), (...), (...), które to umowy zostały wypowiedziane w dniu 1 marca 2018 roku, po czym M. M. (1) skutecznie unikał kontaktu z pracownikiem (...) S.A. ukrywając przed właścicielem samochody w ilości trzech sztuk z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) S.A. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLI. w okresie od czerwca 2017 roku do marca 2018 roku w T. i we W. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził B. J. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że podpisał umowy pożyczki pieniędzy kolejno w kwotach **32 900,00 złotych, 19 7000,00 złotych, 90 000,00 złotych, 23 5000,00 złotych i 160 000,00 złotych** lecz nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania i oddania pieniędzy, gdzie spowodował straty wysokości **714 900,00 złotych** na szkodę B. J. (1) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLII. w dniu 22 września 2017 roku w T. (...) gm. T. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że sprzedał mu samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości **98 000,00 zł**, zatajając fakt, że nie jest jego właścicielem, i nie może nim dysponować, czym działał na szkodę A. H. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLIII. w dniu 23 marca 2018 roku we W., działając wspólnie

i w porozumieniu z D. R. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. R. (1), (...)-(...) T., ul. (...), przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchoma w postaci samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nr VIN (...), o wartości **96 924,00 złotych**, w ten sposób, że zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...) z (...) Sp. z o.o.- reprezentowanym przez M. L. (1), która to umowa została wypowiedziana w dniu 10 lipca 2018 roku, a D. R. (1) skutecznie unikał kontaktu z pracownikiem (...) Sp. z o.o., ukrywając przed właścicielem samochód z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. reprezentowanego przez adw. M. L. (2) z (...)-(...) K. ul. (...) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLIV. w dniu 21 listopada 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. R. (1), (...)-(...) T., ul. (...), przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci: samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 95 439,59 złotych, w ten sposób, że zawarł umowy leasingu w ramach programy S. C. w (...) Sp. z o.o. o nr (...), a następnie w dniu 16 marca 2018r podpisał aneks do w/w umowy leasingu którego przedmiotem był samochód T. (...) o nr rej (...) o wartości **250 800,00 złotych** która to umowa została wypowiedziana w dniu 18 czerwca 2018 roku, a D. R. (1) skutecznie unikał kontaktu z pracownikiem (...) Sp. z o.o. - A. M. (1), ukrywając przed właścicielem samochodu w ilości trzech sztuk z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLV. w czasie między 21 luty 2018r a 23 marzec 2018r w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) P. z/s w W. ul. (...) w łącznej kwocie 12'194,61 zł w ten sposób, że podając następujące dane (...) D. R. (1) z/s w T. ul. (...) reprezentowaną przez D. R. (1) wyłudził usługi telekomunikacyjne wynikające z podpisania trzech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych tj. w dniu 21 luty 2018r umowa nr (...) z kartą sim o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym S. G. (...) nr (...), w dniu 17 marzec 2018r umowa nr (...) z kartą sim o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym S. G. (...) nr (...) i w dniu 23 marzec 2018r umowa nr (...) z kartą sim o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym S. G. (...) nr (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela spółki (...)- (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umowami, czym działał na szkodę (...) w W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XLVI. w czasie między 12 grudnia 2017r a 18 grudnia 2017r w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) z/s w W. al. (...) w łącznej kwocie 11'416,16 zł w ten sposób, że podając następujące dane D. R. (1) z/s T. (...) wyłudził usługi telekomunikacyjne wynikające z podpisania trzech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych tj. w dniu 12 grudzień 2017r umowa nr (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...)

i Notebook H. (...) nr (...) i A. (...) o nr (...), w dniu 18 grudnia 2017r umowa nr (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym (...) (...) nr (...) i w dniu 18 grudnia 2017r umowa nr (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym (...) (...) nr (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela spółki (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umowami, czym działał na szkodę (...) S.A. z/s w W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art.. 286 §1 k.k. i inne, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30.09.2012 do 29.03.2014 r oraz na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą dobywał od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.

tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. A. K. (1)

syna J. i U. z domu K.,

urodzonego (...) we W.

oskarżonego to, że:

XLVII. w dniu 24 listopada 2016 roku w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę z ograniczona odpowiedzialnością (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **14.075,23 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ reprezentowaną przez A. K. (1) wyłudził usługi telekomunikacyjne wraz z trzema kartami SIM o numerach (...) i trzema telefonami komórkowymi marki S. (...) E. G., numer (...), S. G. (...) G., numer (...) i S. G. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie jednej multiumowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., nr multiumowy (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. B.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XLVIII. w dniu 22 grudnia 2016 roku w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę z ograniczona odpowiedzialnością (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **32.749,66 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ reprezentowaną przez A. K. (1) wyłudził usługi telekomunikacyjne wraz z 16 kartami SIM o następujących numerach: (...) i 16 telefonami komórkowymi następujących marek: A. (...) R., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); A. (...) G., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...) poprzez zawarcie jednej multiumowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., nr multiumowy (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. B.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XLIX. w dniu 27 czerwca 2017 roku w T., gmina T. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę z ograniczona odpowiedzialnością (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **9.816,90 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ reprezentowaną przez P. F.

i A. S. wyłudził usługi telekomunikacyjne wraz z trzema kartami SIM o numerach (...) oraz dwoma telefonami komórkowymi marki S. (...) E., numer (...) i S. G. (...) E. B., numer (...) poprzez zawarcie jednej multiumowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., nr multiumowy (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. B.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

L. w dniu 15 czerwca 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **3.993,11 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...) (...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki S. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LI. w dniu 06 sierpnia 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **9,651,63 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...) (...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z dwoma kartami SIM o numerach: (...) oraz dwoma telefonami komórkowy następujących marek: S. G. (...) E.+ (...), numer (...) oraz S. G. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie dwóch umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LII. w dniu 01 września 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **5.491,87 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...) (...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze 600 927 172 oraz telefon komórkowy marki S. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LIII. w dniu 05 września 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...) (...) W./ w łącznej kwocie **9,651,63 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...) (...) W./, adres korespondencyjny: (...) (...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z trzema kartami SIM o numerach: (...) oraz trzema telefonami komórkowy następujących marek: (...) D. (...), numer (...); (...) D. (...), numer (...) i (...) D. (...), numer (...) poprzez zawarcie trzech umów o

numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LIV. w dniu 03 października 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **42,226,08 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z sześcioma kartami SIM o numerach: (...) oraz sześcioma telefonami komórkowy następujących marek: A. (...) (...) (...) (...), numer (...); S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...) E., numer (...) i S. G. (...) E., numer (...) poprzez zawarcie sześciu umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LV. w dniu 10 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **21,611,19 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z trzema kartami SIM o numerach: (...) oraz trzema telefonami komórkowy następujących marek: S. G. (...) E., numer (...); A. (...) (...), numer (...) i A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie trzech umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LVI. w dniu 14 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **7.203,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) 6s (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LVII. w dniu 15 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **8.433,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd

przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LVIII. w dniu 16 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **16.867,46 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z dwoma kartami SIM o numerach: (...) oraz dwoma telefonami komórkowy następujących marek: A. (...) (...), numer (...) i A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie dwóch umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LIX. w dniu 17 listopada 2016 roku w T., gmina T. pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **8.433,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LX. w dniu 18 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **8.433,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze (...) oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXI. w dniu 21 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **8.433,73 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze 606 677 574 oraz telefon komórkowy marki A. (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXII. w dniu 25 listopada 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mającą swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **9.672,72 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze 662 128 871 oraz telefon komórkowy marki A. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXIII. w dniu 01 grudnia 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mającą swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **6.636,11 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze 664 037 026 oraz zestawu urządzeń w którego skład wchodziły: laptop marki L. (...), numer (...) oraz modemem marki H. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci T- (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXIV. w dniu 02 grudnia 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mającą swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **6.636,11 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z jedną kartą SIM o numerze 662 084 458 oraz zestawu urządzeń w którego skład wchodziły: laptop marki L. (...), numer (...) oraz modemem marki H. (...), numer (...) poprzez zawarcie umowy o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci T- (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXV. w dniu 15 grudnia 2016 roku w T., gmina T. za pośrednictwem telesprzedaży działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mającą swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **29.018,16 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane M. (...) Zakład (...) z siedzibą we W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./, adres korespondencyjny: (...)-(...) T., T. (...), reprezentowaną przez P. F. wyłudził usługi telekomunikacyjne z trzema kartami SIM o numerach: (...) oraz trzema telefonami komórkowy następujących marek: A. (...) (...), numer (...); (...) (...), numer (...) i (...) (...), numer (...) poprzez zawarcie trzech umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci T- (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A z siedzibą w W., reprezentowaną przez W. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXVI. w okresie od 05 do 06 lipca 2016 roku w miejscowości T. przy ul. (...), gdzie mieści się punkt sprzedaży (...) S.A. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) mająca swoją siedzibę w W. przy Al. (...) /(...)-(...) W./ w łącznej kwocie **18.473,97 złotych**, w ten sposób, że podając następujące dane (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) wyłudził usługi telekomunikacyjne z pięcioma kartami SIM o numerach: (...) oraz czterech telefonów komórkowych następujących marek: S. G. (...), numer (...) S. G. (...) E., numer (...); S. G. (...), numer (...) i S. G. (...), numer (...) poprzez zawarcie pięciu umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) S.A., wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A.. co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowaną przez K. N. (1),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXVII. w dniu 06 stycznia 2017 roku w T. gm. T. działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), doprowadził Sp. z o.o. (...) mająca swoją siedzibę w W. przy ul. (...) /(...)-(...) W./ oraz W. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że posługując się następującymi danymi, które uprzednio uzyskał: W. W. (1), numer PESEL (...), numer dowodu osobistego: (...), adres zameldowania: (...)-(...) O., ul. (...) 10 za pomocą strony internetowej (...) dokonał rejestracji na dane W. W. (1), gdzie następnie została przyznana umowa pożyczki o numerze (...) na kwotę 1.600 złotych, które to pieniądze zostały przelane na numer rachunku bankowego (...) należącego do W. W. (1), a następnie mając do dysponowania ww. kontem dokonał przelewu pieniędzy w kwocie 1.450 złotych na numer rachunku bankowego (...) należące do A. K. (1), gdzie nie miał możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania i uregulowania płatności powodując straty w wysokości 1.600 złotych, czym działała na szkodę (...) z siedzibą w W. reprezentowaną przez P. S. oraz na szkodę W. W. (1),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

LXVIII. w dniu 20 grudnia 2016 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. (1), T. (...), (...)-(...) T., NIP (...), REGON (...), tel. (...), przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchoma w postaci samochodu marki R. R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 164.680,65 złotych, w ten sposób, że zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...) z R. (...) (później przejętym przez (...)) - reprezentowanym przez G. Ś., która to umowa została wypowiedziana w dniu 06 czerwca 2016 roku i do chwili złożenia zawiadomienia A. K. (1) skutecznie unika kontaktu z pracownikiem (...) S.A. H. P., ukrywając przed właścicielem samochód z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) S.A. reprezentowanego przez H. P. z Kancelarii (...). j. mająca swoją siedzibę w P. przy ul. (...) /(...)-(...) P./

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

LXIX. w dniu 30 stycznia 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. (1), T. (...), (...)-(...) T., NIP (...), REGON (...), tel. (...), przywłaszczył sobie pięć powierzonych mu rzeczy ruchomych w postaci: samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017; samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer (...), rok produkcji 2017 oraz samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o łącznej wartości 325.235 złotych, w ten sposób, że zawarł umowy leasingu w ramach programy T.

(...) S. C. w (...) Sp. z o.o. NR (...); (...), która to umowa została wypowiedziana w dniu 07 września 2017 roku i do chwili złożenia zawiadomienia A. K. (1) skutecznie unika kontaktu z pracownikiem (...) Sp. z o.o. - A. M. (1), ukrywając przed właścicielem samochodu w ilości pięciu sztuk z zamiarem przywłaszczenia, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. reprezentowana przez r.pr. D. G. z Kancelarii (...) - Radców Prawnych S.-G. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok (...) /(...)-(...) W./

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

LXX. w dniu 28 marca 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. (1), T. (...), (...)-(...) T., NIP (...), REGON (...), tel. (...), przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchoma w postaci samochodu marki L. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 168.543 złotych, w ten sposób, że zawarł umowy leasingu w ramach programu T. (...) S. C. w (...) Sp. z o.o. NR (...)/SP, która to umowa została wypowiedziana w dniu 07 września 2017 roku z zamiarem przywłaszczenia, a który to pojazd został odzyskany w dniu 06 kwietnia 2018 roku, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. reprezentowana przez r.pr. D. G. z Kancelarii (...) - Radców Prawnych S.-G. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok (...) /(...)-(...) W./

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

* * * * *

I. w miejsce czynów opisanych w punktach pierwszym i drugim części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniach 24 listopada 2016 roku i 22 grudnia 2016 roku we W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 46 824,89 złotych Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. w ten sposób, że podając dane podmiotu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...), posługując się umocowaniem wystawionym na A. K. (1) zawarł multiumowę o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., na podstawie której otrzymał w ramach oferty promocyjnej trzy telefony komórkowe marki S. (...) E. G. o numerze (...), S. G. (...) G. o numerze (...) i S. G. (...) E. o numerze (...) wraz z trzema kartami SIM o numerach (...) oraz multiumowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. o numerze (...), na podstawie której otrzymał w ramach oferty promocyjnej 16 telefonów komórkowych następujących marek: A. (...) R. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); H. (...) L., B. o numerze (...); H. (...) L., B. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); A. (...) G. o numerze numer (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...) wraz z 16 kartami SIM o następujących numerach: (...), (...), (...),(...), wprowadzając w błąd przedstawiciela handlowego (...) Sp. z o.o. co do faktycznego występowania w imieniu podmiotu, z którym zawierano umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych tymi umowami, na skutek czego wyłudził usługi telekomunikacyjne i telefony komórkowe o łącznej wartości 46 824,89 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018r.;

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie trzecim części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 27 czerwca 2016 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. w łącznej kwocie 9 816,90 złotych, w ten sposób, że podając dane podmiotu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarł

multiumową o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. o numerze (...), na podstawie której otrzymał dwa telefony komórkowe marki S. (...) E.+ o numerze (...) i S. G. (...) E. B. o numerze (...) wraz z trzema kartami SIM o numerach (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do faktycznego występowania w imieniu podmiotu, z którym zawierano umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umową, na skutek czego wyłudził usługi telekomunikacyjne i telefony o łącznej wartości 9 816,90 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., tj. przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

III. uznaje oskarżonego M. M. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach od czwartego do dziewiętnastego części wstępnej wyroku, przyjmując, iż stanowią one jeden czyn ciągły a nadto eliminując z opisu tego czynu działanie wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) oraz przyjmując, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadzając pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 202 394,72 złotych, a oskarżony czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując jednocześnie, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

IV. w miejsce czynu opisanego w punkcie dwudziestym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od 05 do 06 lipca 2016 roku w T. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Spółkę Akcyjną (...) z siedzibą w W. w łącznej kwocie 18.473,97 złotych, w ten sposób, że podając dane podmiotu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarł pięć umów o numerach: (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) S.A., w ramach których otrzymał na warunkach promocyjnych cztery telefony komórkowe następujących marek: S. G. (...) o numerze numer (...) S. G. (...) E. o numerze (...); S. G. (...) o numerze (...) i S. G. (...) o numerze (...) wraz z pięcioma kartami SIM o numerach: (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do osoby faktycznie reprezentującej podmiot zawierający umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umowami, na skutek czego wyłudził usługi telekomunikacyjne i telefony o łącznej wartości 18.473,97 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przez 15 listopada 2018 roku;

V. uznaje, że czynów przypisanych wyżej w punktach pierwszym, drugim i czwartym części dyspozytywnej wyroku oskarżony M. M. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 1 k.k. wymierza mu

karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

VI. w ramach czynu zarzucanego w punkcie dwudziestym pierwszym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 6 stycznia 2017 roku w T., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz W. W. (1) do niekorzystanego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że posługując się danymi personalnymi i adresowymi wcześniej uzyskanymi od W. W. (1) pod pozorem udzielenie pomocy w pozyskaniu pożyczki i podając się za W. W. (1) poprzez stronę internetową (...) zawarł umowę pożyczki o numerze (...) na kwotę 1600 złotych, które to środki zostały przebrane na rachunek bankowy W. W. (1) o numerze (...), a następnie posiadając elektroniczny dostęp do tego rachunku (login i hasło) i wprowadzając w błąd W. W. (1), co do konieczności autoryzacji transakcji związanej z założeniem konta w Biurze (...) uzyskał od niego kod SMS, za pomocą którego dokonał przelewu z tego rachunku kwoty 1450 złotych na rachunek bankowy o numerze (...) należący do A. K. (1), z którego faktycznie korzystał M. M. (1), wprowadzając w ten sposób pokrzywdzoną (...) Finanse sp. z o.o. w błąd co do osoby faktycznie zawierającej umowę pożyczki oraz co do zamiaru wywiązania się tego zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 20 dwudziestu stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie dwudziestym drugim części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 20 grudnia 2016 roku w D., działając z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. (przejęty następnie przez (...) S.A.) w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) A. T. (...) (...), nr NIP (...), nr REGON (...) wraz z danymi dotyczącymi dochodów tego podmiotu zawarli umowę leasingu operacyjnego nr (...), na podstawie której wszedł w posiadanie samochodu marki R. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 225 800 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 164 680,65 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

VIII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie dwudziestym trzecim części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 30 stycznia 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) A. T. (...) (...), nr NIP (...), nr REGON (...) wraz z danymi dotyczącymi dochodów tego podmiotu zawarli umowy leasingu operacyjnego w ramach programu T. (...) o numerach (...) i (...), na podstawie których wydano mu do używania pięć samochodów marki T. w modelach: (...) D. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017; A. P. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; A. P. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; C. C. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 oraz C. C. o numerze rejestracyjnym (...), numer (...), rok produkcji 2017, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzone na podstawie

umowy pojazdy oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę znacznej wartości w łącznej kwocie 325 235 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018r. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

IX. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie dwudziestym czwartym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 28 marca 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) A. T. (...) (...), nr NIP (...), nr REGON (...) wraz z danymi dotyczącymi dochodów tego podmiotu zawarli umowę leasingu operacyjnego w ramach programu T. (...) o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki L. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 168.543 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 168 543 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

X. uznaje, że czynów przypisanych wyżej w punktach siódmym i dziewiątym części dyspozytywnej wyroku oskarżony M. M. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 1 k.k. w wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XI. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie dwudziestym piątym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 15 września 2017 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. z siedzibą w Ł. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) S. (...) zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o wartości 151.905 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie zawierającej umowę oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 147 548,82 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie dwudziestym szóstym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2017 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. z siedzibą w Ł. w ten

sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) S. (...) zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...) o wartości 187.400 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie zawierającej umowę oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 187 400 złotych, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

XIII. uznaje, że czynów przypisanych wyżej w punktach jedenastym i dwunastym części dyspozytywnej wyroku oskarżony **M. M.** (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XIV. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwudziestym siódmym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że oskarżony dopuścił się go będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., tj. występku z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 100 stu stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XV. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwudziestym ósmym części wstępnej wyroku, eliminując z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa, tj. występku z art. 286 § 1 k.k.;

XVI. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwudziestym dziewiątym części wstępnej wyroku, przyjmując, że oskarżony dopuścił się go w styczniu 2018 roku i eliminując z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzydziestym części wstępnej wyroku, eliminując z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa, tj. występku z art. 286 § 1 k.k.;

XVIII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie trzydziestym pierwszym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 2 października 2017 roku w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...) T. zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 208 000,00 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 156 000,01 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, którym połączono kary wymierzono za czyny z art. 286 §1 k.k. i inne i wymierzono kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 2

(dwóch) lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XIX. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzydziestym drugim części wstępnej wyroku, przyjmując, że doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej w kwocie 280 000 złotych, eliminując z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa i przyjmując, że czyn ten stanowi występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XX. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzydziestym trzecim części wstępnej wyroku, przyjmując, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i doprowadził R. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, a nadto eliminując z opisu czynu działanie w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa i ustalając tym samym, że stanowi on występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 15 listopada 2018 roku;

XXI. w miejsce czynu opisanego w punkcie trzydziestym czwartym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od 2016r. do marca 2018r. w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził R. K. (1) do niekorzystnego rozporządzeniem mienia w łącznej kwocie 431 072,59 złotych w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do zamiaru przekazania mu pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży samochodów marki F. (...), P. (...) i B. (...), które R. K. (1) w porozumieniu z oskarżonym zakupił na terenie N. a następnie przekazał oskarżonemu w celu ich sprzedaży, które to pojazdy oskarżony zbył osobom trzecim i nie przekazał R. K. (1) uzyskanych za nie pieniędzy, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXII. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzydziestym piątym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do możliwości rozporządzania zbytym pokrzywdzonemu udziałem we własności samochodu marki A. (...) i eliminując z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa i przyjmując, że czyn ten stanowi występki z art. 286 § 1 k.k.;

XXIII. uznaje, że czynów przypisanych wyżej w punktach piętnastym, siedemnastym i dwudziestym drugim części dyspozytywnej wyroku oskarżony M. M. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXIV. w ramach czynu zarzucanego w punkcie trzydziestym szóstym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w kwietniu 2018 roku w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczył sobie powierzone mu przez B. S. (1) rzeczy ruchome w postaci kompletu opon marki C. (...) o wartości 8 815,16 złotych oraz telefonu komórkowego marki A. (...) (...)G. G. o wartości 6 835,49 złotych, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (sto) złotych;

XXV. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie trzydziestym siódmym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2017 roku we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości (...) S.A. z

siedzibą we W. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...) T. zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o wartości 334 300,00 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

XXVI. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzydziestym ósmym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się w maju 2016 roku, działając przy tym w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczając mienie znacznej wartości w łącznej kwocie nie większej niż 210 758 złotych, uznając jednocześnie, że stanowi on występki z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXVII. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzydziestym dziewiątym części wstępnej wyroku tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (pięćdziesiąt) złotych;

XXVIII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie czterdziestym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 7 stycznia 2016 roku we W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. z siedzibą w Ł. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) S. (...) zawarł umowy leasingu operacyjnego o numerach (...), na podstawie których wydano mu trzy samochody marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o łącznej wartości 383 406,97 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, w tym skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, za czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne, na kary łączne 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 14 marca 2011 roku do 3 października 2012r., uznając jednocześnie, że stanowi występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXIX. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie czterdziestym pierwszym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że dopuścił się go działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, eliminując z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa i przyjmując, że stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 15 listopada 2018 roku;

XXX. uznaje, że czynów przypisanych wyżej w punktach dwudziestym i dwudziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku oskarżony **M. M. (1)** dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXI. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie czterdziestym drugim części wstępnej wyroku tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie czterdziestym trzecim części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 23 marca 2018 roku we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...) T. zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nr VIN (...), o wartości 96 924,00 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, przyjmując jednocześnie, że stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXIII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie czterdziestym czwartym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od 21 listopada 2017 roku do 16 marca 2018r. w D. działając krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości (...) sp. z o.o. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...) T. w dniu 21 listopada 2017r. zawarł umowy leasingu w ramach programu S. C. w (...) Sp. z o.o. o nr (...), na podstawie których wydano mu do używania samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 95 439,59 złotych, a następnie działając w ten sam sposób w dniu 16 marca 2018r. podpisał aneks do wymienionej wyżej umowy leasingu, którego przedmiotem był samochód marki T. (...) o nr rej (...) i wartości 250 800 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzone na podstawie umowy pojazdy oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, przyjmując jednocześnie, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku;

XXXIV. uznaje, że czynów przypisanych wyżej w punktach dwudziestym piątym i trzydziestym trzecim części dyspozytywnej wyroku oskarżony **M. M. (1)** dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXV. w miejsce czynów zarzucanych w punkcie czterdziestym piątym i czterdziestym szóstym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od 12 grudnia 2017 roku do 23 marca 2018 roku w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. z siedzibą w (...) S.A. z siedzibą w W. w ten sposób, że podając dane podmiotu (...) D. R. (1) z/s w T. ul. (...), zawarł z (...) S.A. trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a w tym w dniu 21 lutego 2018r umowę o numerze (...) z kartą sim o numerze abonenckim (...), do której otrzymał telefon komórkowy marki S. (...) nr (...), w dniu 17 marca 2018r umowę o numerze (...) z kartą sim o nr abonenckim (...), do której otrzymał telefon komórkowy marki S. (...) nr (...), a w dniu 23 marca 2018r umowę o numerze (...) z kartą sim o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym S. G. (...) nr (...) o łącznej wartości usług telekomunikacyjnych i telefonów w kwocie 12 194,61 złotych oraz zawarł z (...) S. A. trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym w dniu 12 grudnia 2017r umowę o numerze (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...) i Notebookiem marki H. (...) nr (...) i A. (...) o nr (...), w dniu 18 grudnia 2017r umowę o numerze (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym (...) (...) nr (...) i w dniu 18 grudnia 2017r umowę o numerze (...) z kartą

SIM o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym (...) (...) nr (...) o łącznej wartości usług telekomunikacyjnych i telefonów w kwocie 11 416,16 złotych, wprowadzając w błąd przedstawicieli handlowych tych spółek co do faktycznego występowania w imieniu podmiotu, z którym zawierano umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych tymi umowami, na skutek czego wyłudził usługi telekomunikacyjne i telefony komórkowe o łącznej wartości 23 610,77 złotych, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXVI. w miejsce czynów opisanych w punktach czterdziestym siódmym i czterdziestym ósmym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **A. K. (1)** za winnego tego, że w dniach 24 listopada 2016 roku i 22 grudnia 2016 roku we W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 46 824,89 złotych Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. w ten sposób, że podając dane podmiotu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...), reprezentowaną przez A. K. (1) zawarł multiumowę o numerze (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., na podstawie której otrzymał w ramach oferty promocyjnej trzy telefony komórkowe marki S. (...) E. G. o numerze (...), S. G. (...) G. o numerze (...) i S. G. (...) E. o numerze (...) wraz z trzema kartami SIM o numerach (...) oraz multiumowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. o numerze (...), na podstawie której otrzymał w ramach oferty promocyjnej 16 telefonów komórkowych następujących marek: A. (...) R. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); H. (...) L., B. o numerze (...); H. (...) L., B. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); A. (...) G. o numerze numer (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); S. G. (...) (2016) B. o numerze (...); H. (...) L. B. o numerze (...) wraz z 16 kartami SIM o następujących numerach: (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do faktycznego występowania w imieniu podmiotu, z którym zawierano umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych tymi umowami, na skutek czego wyłudził usługi telekomunikacyjne i telefony komórkowe o łącznej wartości 46 824,89 złotych, przyjmując, że czyn stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXVII. uniewinnia oskarżonego **A. K. (1)** od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach od czterdziestego dziewiątego do sześćdziesiątego szóstego części wstępnej wyroku;

XXXVIII. uniewinnia oskarżonego **A. K. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie sześćdziesiątym siódmym części wstępnej wyroku;

XXXIX. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie sześćdziesiątym ósmym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **A. K. (1)** za winnego tego, że w dniu 20 grudnia 2016 roku w D., działając z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. (przejęty następnie przez (...) S.A.) w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) A. T. (...) (...), nr NIP (...), nr REGON (...) wraz z danymi dotyczącymi dochodów tego podmiotu zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...), na podstawie której M. M. (1) wszedł w posiadanie samochodu marki R. R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 225 800 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 164 680,65 złotych, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

XL. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie sześćdziesiątym dziewiątym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **A. K. (1)** za winnego tego, że w dniu 30 stycznia 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z

M. M. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) A. T. (...) (...), nr NIP (...), nr REGON (...) wraz z danymi dotyczącymi dochodów tego podmiotu zawarli umowy leasingu operacyjnego w ramach programu T. (...) o numerach (...) i (...), na podstawie których wydano im do używania pięć samochodów marki T. w modelach: (...) D. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017; A. P. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; A. P. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016; C. C. o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 oraz C. C. o numerze rejestracyjnym (...), numer (...), rok produkcji 2017, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 325 235 złotych, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018r. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XLI. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie siedemdziesiątym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **A. K. (1)** za winnego tego, że w dniu 28 marca 2017 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) A. T. (...) (...), nr NIP (...), nr REGON (...) wraz z danymi dotyczącymi dochodów tego podmiotu zawarli umowę leasingu operacyjnego w ramach programu T. (...) o numerze (...), na podstawie której wydano im do używania samochód marki L. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 168.543 złotych, wprowadzając leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy, powodując w mieniu pokrzywdzonej spółki szkodę w łącznej kwocie 168 543 złotych, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

XLII. uznaje, że czynów przypisanych wyżej w punktach trzydziestym dziewiątym i czterdziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku oskarżony A. K. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XLIII. na podstawie art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu **M. M. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i orzeka karę łączną **8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności** oraz karę łączną grzywny w wysokości **500 (pięciuset) stawek dziennych**, określając wysokość jednej stawki na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**;

XLIV. na podstawie art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu **A. K. (1)** kary pozbawienia wolności oraz grzywny i orzeka karę łączną **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności** oraz łączną grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XLV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. M. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania, od dnia 24 kwietnia 2018 roku od godziny 8:00 do dnia 7 maja 2018 roku;

XLVI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody na rzecz B. J. (1) poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 714 900 zł (siedemset czternaście tysięcy dziewięćset złotych);

XLVII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. M. (1) do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 171 629,32 zł (sto siedemdziesiąt jeden tysięcy sześćset dwadzieścia dziewięć złotych i trzydzieści dwa grosze);

XLVIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. M. (1) do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 134 070 zł (sto trzydzieści cztery tysiące siedemdziesiąt złotych);

XLIX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. M. (1) do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz M. N. kwoty 32.900 (trzydzieści dwa tysiące dziewięćset) złotych;

L. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca R. K. (1) dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych nr II/83/19/P pod pozycją 111 w postaci samochodu marki B. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem oraz w wykazie dowodów rzeczowych nr I/74/19/P pod pozycją 103 w postaci samochodu P. (...) oraz pod pozycją 107 i 108 w postaci samochodu marki F. (...) wraz z kartą pojazdu;

LI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca D. M. dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych nr I/74/19/P pod pozycją 102 w postaci samochodu P. (...) o nr rej. (...);

LII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca A. K. (1) dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych nr I/74/19/P pod pozycją 91, 92 i 96 w postaci kart (...) banku (...) S.A.;

LIII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/74/19/P pod pozycją 86-90 i 94 zarządzając ich zniszczenie na podstawie art. 195 k.k.w.;

LIV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/74/19/P pod pozycją 1-34, 3639, 41-45, 48-53, 57-61, 63-77, 80-85, 95, 97, 98-101, 104-106 poprzez pozostawienie ich w aktach sprawy;

LV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/74/19/P pod pozycją 93 w postaci 19 kart startowych sieci (...);

LVI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Z. wynagrodzenie w kwocie 3409,56 zł (trzy tysiące czterysta dziewięć złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu M. M. (1) z urzędu w postępowaniu sądowym;

LVII. zasądza od oskarżonego M. M. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. J. (1) kwotę 12960 zł (dwanaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem poniesionych przez nią kosztów procesu związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru;

LVIII. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające od nich koszty sądowe, to jest od oskarżonego M. M. (1) w kwocie 14 709,14 zł (czternaście tysięcy siedemset dziewięć złotych i czternaście groszy) a od oskarżonego A. K. (1) w kwocie 990,80 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt groszy), w tym wymierza im opłaty: M. M. (1) w kwocie 5.600 zł (pięć tysięcy sześćset złotych, a A. K. (1) w kwocie 800 zł (osiemset złotych).

Sygn. akt III K 191/19

UZASADNIENIE

Uzasadnienie odstąpienia od sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku według wymogów określonych w przepisie art. 99a § 1 k.p.k., a także w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U z 2019r. poz. 2349).

Zakres przedmiotowy sprawy, a w szczególności wielość stawianych oskarżonym zarzutów, w połączeniu z obszernością materiału dowodowego oraz zmianami w zakresie opisu przypisanych czynów i ich kwalifikacji, w ocenie Sądu sprawia, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu (...) nie czyniłoby zadość wymogom rzetelnego procesu. Chodzi tu przede wszystkim o kryteria wymagane przez art. 424 § 1-3 k.p.k. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 ust. 1-3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Podkreślić należy w tym aspekcie podnoszone już wielokrotnie w judykaturze zastosowanie tzw. rozproszonej kontroli konstytucyjności art. 99a k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt I KA 1/20, LEX nr 3061026). Wykładnia art. 424 § 1-3 k.p.k. winna właśnie uwzględniać standardy określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz w art. 6 ust. 1-3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Sposób sporządzenia uzasadnienia ma bowiem istotne znaczenie merytoryczne. Sąd I instancji przedstawia w nim tok rozumowania poprzedzający wydanie orzeczenia, w tym zależności każdego z dowodów w całości lub konkretnym fragmencie do poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia. W związku z tym uzasadnienia ma umożliwić stronom dokonanie kontroli wydanego orzeczenia, a w konsekwencji skuteczną możliwość jego zaskarżenia w ewentualnym postępowaniu odwoławczym. Sposób sporządzenia uzasadnienia realizuje także funkcję kontrolną zewnętrzną sensu stricto, umożliwiając dokonanie oceny wyroku przez organ wyższej instancji. Gwarancji takich może nie dawać uzasadnienie sporządzone na formularzu, który z samego założenia miało przyjąć formę uproszczoną. Potwierdza to choćby treść objaśnienia dotyczącego sposobu wypełniania formularza UK 1, zawarta w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania - "zwięzłe oznaczenie dowodu oraz zwięzłe (w miarę możliwości w postaci równoważników zdań) wskazać powody uznania dowodu". O ile w sprawach stosunkowo nieskomplikowanych podmiotowo i przedmiotowo, o niezbyt rozbudowanym stanie faktycznym, czy opartych na odgraniczonym materiale dowodowym podlegającym ocenie, dochowanie wymogów rzetelnego procesu przy sporządzaniu uzasadnienia na wymaganym formularzu jest możliwe i nie rodzi kontrowersji, to nie jest już tak jednak w sprawach rozbudowanych podmiotowo i przedmiotowo, gdzie sposób zredagowania formularza może utrudniać zapoznanie się z argumentami przemawiającymi za przyjęciem przez sąd rozstrzygnięciem.

Znaczenie i rolę uzasadnienia wyroku podkreślał wielokrotnie w ujęciu zasad konstytucyjnych (art. 45 ust. 1 Konstytucji) Trybunał Konstytucyjny i Europejski Trybunał praw Człowieka w zakresie wynikającego z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności prawa do rzetelnego procesu (por. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 kwietnia 2005 r., SK 48/04, OTK-A 2005, z. 4, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 stycznia 2006 r., SK 30/05, OTK-A 2006, Nr 1, poz. 2, wyrok (...) z dnia 16 grudnia 1992 r. w sprawie H. przeciwko G., skarga nr (...), § 33-37; a także wyrok (...) z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie K., M. i K. przeciwko Rosji, skargi nr 72839/01, 74124/01, 15625/02, § 25). W orzecznictwie sztrasburskim podkreśla się właśnie, że obowiązek sądu uzasadnienia swoich decyzji stanowi jeden z elementów prawa do rzetelnego procesu, wskazując stronom, że ich sprawa została właściwie przeprowadzona, a stanowiska wysłuchane. Podkreśla się także, że uzasadnienie ma zapewniać skuteczny dostęp do postępowania odwoławczego, jak i jego rzetelność (P. Hofmański w: Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz, tom I, red. L. Garlicki, Warszawa 2010, s. 305-306). Zatem sposób sporządzenia uzasadnienia wyroku ma zagwarantować stronie zrealizowanie jej prawa dostępu do etapu postępowania odwoławczego.

Poczynione wyżej uwagi uzasadniają tezę, że wielość zarzutów stawianych oskarżonym, ich wzajemne zależności w zestawieniu z wieloaspektowym przedmiotem sprawy oraz obszernością zebranych dowodów sprawia, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu uniemożliwiałoby przedstawienie sposobu rozumowania Sądu, które byłyby dla stron czytelny i umożliwiałby im dokonanie kontroli wydanego orzeczenia. Z tych powodów, mając na uwadze treść przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odstąpił od sporządzenia uzasadnienia w formie przewidzianej w art. 99a § 1 k.p.k.

USTALENIA FAKTÓW

Ustalenia wspólne dla wszystkich zarzucanych czynów.

Dla pełnego zobrazowania charakteru i zakresu przestępczej działalności oskarżonych, a przede wszystkim oskarżonego M. M. (1) konieczne wydaje się być przywołanie kilku wstępnych ustaleń faktycznych, wyjętych niejako przed nawias przypisanych im czynów. Wskazują one bowiem na pewną zależność i powiązanie zachowania oskarżonych oraz ich chronologię, niewątpliwie wpływającą na ocenę poszczególnych zachowań przypisanych im w wyroku. Pomocna dla takiej ogólnej oceny jest również lektura akt sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. III K 29/20, rzucająca określone światło na część działań oskarżonego M. M. (1) objętych uzasadnianym tutaj wyrokiem. Ocena zachowania M. M. (1), a w tym przede wszystkim kwalifikacja prawna przypisanych mu czynów uwarunkowana jest także uprzednią karalnością tego oskarżonego, a zwłaszcza rodzajem i sposobem popełnienia czynów, za które już wcześniej został wielokrotnie skazany.

Oskarżeni M. M. (1) i A. K. (1) poznali się w 2014r. w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym we W. przy ul. (...). Jak wynika z zapisów w systemie elektronicznym NOE-SAD M. M. (1) przebywał w tym Areszcie w okresie od 29-11-2013 do 21-07-2014, będąc tymczasowo aresztowanym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 28 listopada 2013r. w sprawie V Kp 1893/13. Natomiast oskarżony A. K. (1) przebywał w Areszcie Śledczym we W. w okresie od 24 kwietnia 2014r. do 16 czerwca 2014r.

Po opuszczeniu aresztu M. M. (1) prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. M. (1), z siedzibą we W. przy ul. (...) (numer NIP (...)). Jako adres poczty elektronicznej wskazał (...) Przy jej rejestracji formalnie zadeklarował rozpoczęcie prowadzenia tej działalności na dzień 5 maja 2015r.

W ramach tej działalności w dniu 7 stycznia 2016r. we W. zawarł umowy leasingu w ramach programu (...) E.+ w (...) Sp. z o.o. o nr (...). Na podstawie tej umowy powierzono mu do używania trzy samochody: marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), L. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o łącznej wartości 248 tysięcy złotych. W związku z brakiem wpłat rat leasingowych umowa ta została wypowiedziana w dniu 09 maja 2016 roku. Chronologicznie było to pierwsze z popełnionych przez oskarżonego przestępstw, które zarzucono mu w akcie oskarżenia. Sposób jego popełnienia w zestawieniu z kolejnymi popełnianymi przez niego czynami pozwala na pewną szerszą analizę i ocenę zachowania oskarżonego. Sąd dokona jej w dalszej części uzasadnienia. Sposób redakcji aktu oskarżenia, a szczególnie dość przypadkowe przyjęcie kolejności formułowanych zarzutów nie pozwalał na przejrzystą i spójną analizę działalności oskarżonych oraz łączenie ich w pewne zbiegi. Pomimo tych mankamentów Sąd w dalszej części uzasadnienia będzie starał się odwoływać do pewnej chronologii wydarzeń, która niewątpliwie wpływa na ocenę poszczególnych zachowań oskarżonego M. M. (1).

Po podpisaniu umowy oskarżony odpowiedział na ogłoszenie prasowe dotyczące wynajęcia lub sprzedaży nowego domu jednorodzinnego w T.. Spotkał się z jego właścicielką B. J. (1). Na spotkanie przyjechał samochodem marki L. (...), który użytkował właśnie na podstawie przywołanej wyżej umowy leasingu. M. M. (1) deklarował zamiar wynajęcia domu z możliwością ewentualnego jego zakupu. W związku z tym zaproponował, że przez pewien czas będzie wynajmował dom, aby sprawdzić w jakim jest stanie. Ustalili cenę najmu na 1000 zł miesięcznie oraz opłaty za media. Po krótkim czasie sprowadził się tam z rodziną.

Po pewnym czasie od opuszczenia aresztu oskarżeni nawiązali ze sobą ponownie kontakt. A. K. (1) miał problemy rodzinne i M. M. (1) zaproponował mu, aby zamieszkał z nim i jego rodziną. Gdy A. M. (2) przeprowadził się do T., M. M. (1) zaproponował mu założenie działalności gospodarczej w postaci wypożyczalni samochodów, którą faktycznie miałby prowadzić M. M. (1). Wspólnie udali się do T., gdzie dokonali zgłoszenia działalności gospodarczej i złożyli stosowne dokumenty, zgodnie z którymi formalnie prowadzącym tą działalność miał być A. K. (1). Dokumenty te wypełniali na miejscu i podpisywał je sam A. K. (1). Działalność zarejestrowali pod nazwą (...) A. K. (1), pod adresem T. 1 lok. (...), (...)-(...) T. (ówczesne miejsce zamieszkania M. M. (1)), nr (...). Nadano mu numer NIP (...), a także numer REGON (...). Wskazano też adres email (...) oraz nr (...). Datą rozpoczęcia działalności był 1 czerwca 2016r. W związku z prowadzoną działalnością A. K. (1) udostępnił M. M. (1) swój rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony przez (...) S.A. Następnie 22 listopada 2016r. A. K. (1) zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę o prowadzenie rachunku firmowego K. - A. K. (1) o numerze (...). Do rachunku nie ustanowił pełnomocnika. W tym samym dniu i w tym samym banku zawarł umowę o prowadzenie prywatnego rachunku bankowego o numerze (...). Elektroniczny dostęp do obu

tych rachunków (loginy i hasła) wraz z kartami bankowymi przekazał M. M. (1). 21 września 2017r. A. K. (1) w Banku (...) S.A. zawarł umowę o prowadzenie walutowego rachunku bankowego (euro) o numerze (...). Dostęp do rachunku wraz z kartą także przekazał A. M. (2). Sam A. K. (1) nie miał już dostępu i nie korzystał z tych rachunków. Wcześniej M. M. (1) sam posiadał rachunek osobisty o numerze (...) w banku (...) S.A. (umowa z dnia 16.10.2013r.), jednak od stycznia 2016r. nie dokonywał na nim już żadnych operacji.

Działalność zarejestrowaną na dane A. K. (1) faktycznie prowadził M. M. (1). A. K. (1) podpisywał jedynie przedkładane przez M. M. (1) dokumenty. Sam A. K. (1) pracował dorywczo na budowach i pomagał M. M. (1) przy sprzątanii i myciu samochodów. Jednocześnie A. K. (1) nie płacił za mieszkanie i za wyżywienie, a nadto, gdy potrzebował, to M. M. (1) dawał mu pieniądze w kwotach 1000 – 2000 złotych. A. K. (1) mógł także korzystać z samochodów, którymi dysponował M. M. (1). Po kilku miesiącach na żądanie żony M. M. (1) A. K. (1) wyprowadził się z T. i zamieszkał w M. przy ul. (...). M. M. (1) zapłacił za to mieszkanie kaucję i czynsz.

W taki sam sposób, jak w przypadku A. K. (1), tym razem na dane D. R. (1) została przez M. M. (1) zarejestrowana działalność gospodarcza pod nazwą D. R. (2) z siedzibą w T. przy u. (...) (...). Data rozpoczęcia działalności to 9 maja 2017r.

W ramach tej działalności w dniu 21 listopada 2017r. została zawarta z (...) Bank (...) S.A. umowa o prowadzenie rachunku firmowego R. - D. R. (1) o numerze rachunku (...). Pełnomocnictwo do rachunku posiadał M. M. (1), który dysponował także dostępem do elektronicznej wersji rachunku. W umowie wskazano adres korespondencyjny T. (...), czyli adres zamieszkania M. M. (1).

(dowód: częściowo wyjaśnienia A. K. (1) – k. 2700- 2701, 653,

wyjaśnienia M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka R. K. (1) – k. 2701-2704, 843, 944, 1169

wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 461, 1046, 1070;

dokumenty bankowe – tom 1B (materiały stanowiące tajemnicę zawodową,

zeznania świadka B. J. (1) – k. 2722-2724, 1295,)

Upřednia karalność oskarżonych.

M. M. (1) był wielokrotnie karany sądownie.

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 24 marca 2004r. w sprawie o sygn. akt II K 604/03 został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby.
2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 27 września 2005r. w sprawie o sygn. akt II K 261/05 został skazany za przestępstwo z art. 275 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.
3. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 11 października 2005r. w sprawie o sygn. akt II K 918/05 został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.
4. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 13 stycznia 2005r. w sprawie o sygn. akt III K 462/04 został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k. i art. 276 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

5. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 12 października 2006r. w sprawie o sygn. akt II K 31/06 został skazany za przestępstwo z art. 242 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

6. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 31 lipca 2007r. w sprawie o sygn. akt XII K 700/05 został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

7. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 9 kwietnia 2008r. w sprawie o sygn. akt II K 924/07 został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

8. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków z dnia 11 marca 2009r. w sprawie o sygn. akt VII K 91/09 został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

9. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 26 czerwca 2009r. w sprawie o sygn. akt II K 449/06 został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 k.k. na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

10. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 8 września 2009r. w sprawie o sygn. akt II K 690/07 został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 §1 k.k. i art. 242 § 2 k.k. na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

11. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 20 maja 2009r. w sprawie o sygn. akt XII K 154/09 został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

12. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie o sygn. akt XII K 727/10 połączono kary orzeczone wyrokami:

Sąd Rejonowy w Wejherowie z dnia 24 marca 2004r., sygn. akt IIK 604/03, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., popełnione w dniu 8 listopada 2002r., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia;

Sąd Rejonowy w Gdańsku z dnia 13 stycznia 2005r., sygn. akt III K 462/04 za przestępstwa 286 § 1 k.k. i art. 270§ 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i inne wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd Rejonowy w Kaliszu z dnia 27 września 2005r. sygn. akt II K 261/05, za przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 11 października 2005r. sygn. akt XI K 918/05, za przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. – 1 rok pozbawienia wolności;

Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków z dnia 11 marca 2009r., sygn. akt VI K 91/09, za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 26 czerwca 2009r., sygn. akt IIK 449/06, za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

i wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem łącznym połączono oskarżonemu kary wymierzone wyrokami:

Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 31 lipca 2007 roku, sygn. akt XII K 700/05, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 8 września 2009r., sygn. akt XIIK 690/07 z art. 286 § 1 k.k. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Ponadto tym samym wyrokiem łącznym połączono kary wymierzone wyrokami:

Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 12 października 2006r., sygn. akt IIK 31/06, za przestępstwo z art. 242 § 2 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście z dnia 9 kwietnia 2008 ro-ku, sygn. akt II K 924/07, za przestępstwa a) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 8 września 2009r., sygn. akt XIIK 690/07, za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; z art. 242 § 1 k.k., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

i wymierzono karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczoną wyżej opisanym wyrokiem łącznym karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oskarżony odbył w całości w dniu 1 października 2012 roku. Następnie wprowadzono do wykonania kolejną karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 6 listopada 2012r. w sprawie V Kow 2789/2/wz warunkowo przedterminowo zwolniono oskarżonego M. M. (1) z odbycia reszty kar łącznych 3 lat oraz 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonych w sprawie XII K 727/10, z okresem próby do 17 czerwca 2016 roku. W dniu wydania postanowienia oskarżony został zwolniony z zakładu karnego.

13. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia z dnia 25 stycznia 2017r. w sprawie II K 445/16 został skazany za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art 91 § 1 k.k. na 10 miesięcy pozbawienia wolności, co do której postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lipca 2017r. udzielono zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego i następnie postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 lutego 2018r. uchylono zezwolenie na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 lutego 2018r. warunkowo przedterminowo zwolniono go z odbycia reszty tej kary.

14. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 4 grudnia 2017r. w sprawie III K 2/17 został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 200 stawek dziennych po 100 zł każda.

15. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 6 grudnia 2017r. w sprawie II K 456/17 został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 6 grudnia 2012r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

16. Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 grudnia 2018r. w sprawie III K 267/18 połączono kary orzeczone wyrokami:

- Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 4 grudnia 2017r. sygn. akt III K 2/17;
- Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 06 grudnia 2017 roku, sygn. II K 456/17

i wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

17. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 25 marca 2019r. w sprawie XII K 973/18 został skazany na grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych.

18. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2021r. w sprawie III K 29/20 został skazany za przestępstwa z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 252§1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po opuszczeniu zakładu karnego 6 listopada 2012r. wobec skazanego nie wykonywano kary pozbawienia wolności. Od 29.11.2013r. do 21 lipca 2014r. był tymczasowo aresztowany postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 28/11/2013r. w sprawie V Kp 1893/13 – w żadnym wyroku nie ma dotąd zaliczenia tego okresu na poczet jakiegokolwiek kary.

Kolejne kary wprowadzono mu dopiero 7.05.2018r. (po zatrzymaniu do tej sprawy). Ostateczny koniec odbywania aktualnie wprowadzonych do wykonania kary pozbawienia wolności przypada 22 stycznia 2028 roku.

Wśród wcześniejszych wyroków skazujących należy zwrócić uwagę szczególnie na te, w których przypisano mu sprawstwo przestępstw z art. 286 § 1 k.k. polegających między innymi na wyludzaniu sprzętu RTV, telefonów komórkowych i usług telekomunikacyjnych przy wykorzystaniu danych osobowych innych osób (np. wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 27 września 2005r. sprawie o sygn. akt II K 261/05), pobieraniu zaliczek na rzekomo sprowadzane pojazdy (np. wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 9 kwietnia 2008r. sprawie o sygn. akt II K 924/07).

Oskarżony A. K. (1) był dwukrotnie karany sędownie.

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 5 lutego 2008r. w sprawie II K 4/08 za przestępstwo z art. 177 §1 k.k. został skazany na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności.

2. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 9 lutego 2015r. w sprawie III K 12/15 za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Do tej sprawy oskarżony przebywał w Areszcie Śledczym we W. w okresie od 24 kwietnia 2014r. do 16 czerwca 2014r.

(dowód: akta Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej o sygn. akt XII K 727/10,

zapytanie o karalność – k.

odpisy wyroków – k.

odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie III K 29/20 – k.)

USTALENIA DLA POSZCZEGÓLNYCH CZYNÓW.

FAKTY UZNANE ZA UDOWODNIONE

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed 15 listopada 2018 roku oraz A. K. (1) w punkcie trzydziestym szóstym - przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed 15 listopada 2018 roku.

W maju 2016r. M. M. (1) uzyskał skan dowodu osobistego P. F. oraz dane rejestrowane jego spółki (...) sp. z o.o. mieszczącej się przy ul. (...) 103 we W..

W dniu 24 listopada 2016r. oskarżony z A. K. (1) udali się do W. do salonu firmowego sieci (...), należącej do spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., prowadzonego przez autoryzowanego przedstawiciela T. przy ul. (...) we W.. Tam doradcy biznesowemu K. P. (1) okazali dokumenty rejestrowe firmy (...) sp. z o.o. mieszczącej się przy ul. (...) 103 we W., a nadto A. K. (1) okazał umocowanie do działania w imieniu tej spółki opatrzone podpisami członków jej zarządu w osobach P. F. i A. S. oraz dowód osobisty (...). Na podstawie tych dokumentów A. K. (1) zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w formie jednej multiumowy nr (...), nr konta klienta (...). Jako adres do korespondencji wskazał W. ul. (...) 103. Na podstawie tej umowy otrzymał w ramach oferty promocyjnej trzy telefony komórkowe marki S. (...) E. G. o numerze (...), S. G. (...) G. o numerze (...) i S. G. (...) E. o numerze (...), których cena w ofercie promocyjnej "Specjalna (...) (120 zł)" wynosiła 1,23 zł brutto, natomiast ich cena poza promocją wynosiła odpowiednio 4119 zł brutto. Wraz z trzema telefonami wydano im 3 karty SIM o numerach (...). W dniu 25 listopada 2016 r. nastąpiła aktywacja karty SIM numeru abonenckiego (...), karty SIM numeru abonenckiego (...). W tym samym dniu aktywowano także karty SIM numeru abonenckiego (...). Telefony te A. K. (1) przekazał oskarżonemu, który nie opłacał abonamentu telefonicznego na żadnym z przyznanym numerów telefonów.

W dniu 14 kwietnia 2017 r. całkowicie zawieszono aktywację kart SIM z powodu braku płatności, których łączna wartość dla numeru abonenckiego (...) wyniosła 442,8 zł, dla numeru abonenckiego (...) wartość ta to 498,12 złotych i dla numeru abonenckiego (...) odpowiednio 781 złotych.

W dniu 22 grudnia 2016r. oskarżony M. M. (1) również wspólnie z A. K. (1) w taki sam sposób, jak w listopadzie 2016r. zawarli na dane firmy (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w formie jednej multiumowy o nr (...), nr konta klienta (...). Przy zawieraniu umowy posłużyli się pełnomocnictwem udzielonym rzekomo A. K. (1) przez prezesa zarządu (...). Przy zawieraniu umowy wskazali adres do korespondencji: (...)-(...) W. ul. (...). W imieniu (...) Sp. z o. o. multiumowę ponownie zawarł autoryzowany doradca biznesowy K. P. (1) z firmy (...). Na podstawie powyższej umowy aktywowano 16 kart SIM o następujących numerach: (...), do których dołączono telefony komórkowe następujących marek: A. (...) R., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); H. (...) L., B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); A. (...) G., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...); H. (...) L. B., numer (...); S. G. (...) (2016) B., numer (...). Telefony te ponownie zabrał oskarżony M. M. (1), który i tym razem nie uiszczał abonamentów, wynikających z zawartej umowy. W dniu 14 kwietnia 2017 r. całkowicie zawieszono aktywację kart SIM z powodu braku płatności. Ponadto (...) Sp. z o. o. poniosła również stratę z tytułu dotacji do sprzętu, który abonent otrzymał w cenie promocyjnej. Straty z tego tytułu wyniosły łącznie 32.749,66 złotych. Obejmują one nieopłacone faktury wystawione od grudnia 2016 r. do kwietnia 2017r. i dotacje do sprzętu telefonicznego. Jednocześnie przy ustaleniu tej straty uwzględniono trzy kaucje po 299 złotych każda, które były wpłacone podczas zawierania pierwszej multiumowy nr (...).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1) – k. 2700- 2701, 653,

zeznania W. B. – k. 220-234,

informacja (...) Sp. z o.o. – k. 198-200a,

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 219-222,

kopia pełnomocnictwa – k. 228,

kopie przelewu – k. 208,

dyspozycja wpłaty kaucji – k. 211,

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 212-215)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W dniu 27 czerwca 2016r. na dane firmy (...) Sp. z o.o. mieszczącej się przy ul. (...), we W., której formalnymi reprezentantami byli P. F. i A. S. M. M. (1) zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w formie jednej multiumowy nr (...), nr konta klienta (...). Jako adres do korespondencji podał W. ul. (...). W imieniu (...) Sp. z o. o. multiumowę zawarł autoryzowany doradca biznesowy I. G. z o. o. firmy (...) (...)-(...) G. ul. (...). W wyniku zawarcia umowy w dniu 27 czerwca 2016 r. nastąpiła aktywacja karty SIM numeru abonenckiego (...), do umowy dołączony był telefon S. G. (...) E., B. o numerze (...). Pomimo zawarcia umowy M. M. (1) nie opłacał abonamentu telefonicznego, wynikającego z tej umowy. W związku z brakiem tych płatności w dniu 14 kwietnia 2017 r. całkowicie zawieszono aktywację karty SIM. Szkoda (...) Sp. z o. o. z tego tytułu (brak płatności abonamentu) wyniosła 492 zł oraz równowartość straty z tytułu dotacji do sprzętu, zakupionego w ofercie promocyjnej "Specjalna (...) (100 zł)". Cena promocyjna telefonu wynosiła 1,23 zł brutto, natomiast jego cena poza promocją to 3819 zł brutto. W związku z tym strata poniesiona przez (...) Sp. z o. o. z tytułu dotacji do przedmiotowego sprzętu wyniosła 3 817,77 zł. W wyniku zawarcia tej samej multiumowy w dniu 27 czerwca 2016 r. aktywowano także karty SIM numeru abonenckiego (...), bez wydanego telefonu, na firmę (...) sp. z o.o. W dniu 14 kwietnia 2017 r. także całkowicie zawieszono aktywację tej karty SIM z powodu braku płatności. Łączna wartość strat z tego tytułu wyniosła 313,62 zł. 27 czerwca 2016 r. z tej samej umowy aktywowano kolejną kartę SIM dla numeru abonenckiego (...), z wydanym modelem telefonu S. G. (...) E., B. o numerze (...). Także 14 kwietnia 2017 r. całkowicie zawieszono aktywację tej karty SIM z powodu braku płatności. Łączna wartość nieuiszczonych płatności wyniosła 1075,74 zł. Ponadto (...) Sp. z o. o. poniosła również stratę z tytułu dotacji do sprzętu, który otrzymał abonent w cenie promocyjnej. Dotowana cena modelu S. G. (...) E., B. zakupionego w ofercie promocyjnej "Specjalna (...) (120 zł)", w której zawarto przedmiotową multiumowę, wynosiła 1,23 zł brutto, natomiast jego cena poza promocją odpowiednio 4119 zł brutto. W związku z tym strata poniesiona przez (...) Sp. z o. o. z tytułu dotacji do przedmiotowego sprzętu wyniosła 4 117,77 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania W. B. – k. 220-234,

informacja (...) Sp. z o.o. – k. 198-200a,

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 201-204)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Oskarżony M. M. (1) w okresie od 15 czerwca 2016r. do 15 grudnia 2016r. za pośrednictwem internetu, przy wykorzystaniu platformy do zdalnego zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawierał kolejno umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, posługując się przy tym danymi firmy (...) Sp. z o. o. NIP (...), Regon (...), z siedzibą (...)-(...) W., ul. (...) lok. 103. Jako osobę reprezentującą firmę wskazywał P. (...) i podawał jego nr PESEL (...) oraz nr dowodu osobistego (...).

W ten sposób zawarł kolejno następujące umowy:

W dniu 15 czerwca 2016r. za pośrednictwem telesprzedazy złożył zamówienie na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Pomimo posłużenia się danymi firmy (...) Sp. z o.o. jako adres korespondencyjny wskazał T. (...). Był to także adres, na który miała być dostarczona przesyłka. Zamówienie składała z nr (...). Po weryfikacji danych klienta przystąpiono do realizacji zamówienia. Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłka otrzymała numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) zamówiono

telefon m-ki S. (...) + ((...)) (...) nr (...). Telefon zakupiono w systemie 31 rat. Pierwsza rata w kwocie 8,99 zł była płatna przy zawarciu umowy, a pozostałe 30 rat po 166,05 zł płatne miały być co miesiąc wraz z abonamentem. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 4.999,00 zł. Łącznie oskarżony M. M. (1) uregulował 7 rat na łączną kwotę 1.005,29 zł. Przesyłkę kurier firmy (...) dostarczył oskarżonemu w dniu 24 czerwca 2016r. W dniu 28 czerwca 2016r. w związku z umową rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM dla opisanego kontraktu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 33-39)

W dniu 06 sierpnia 2016r. poprzez stronę internetową M. M. (1) złożył wniosek na kolejne dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Ponownie przy składaniu zamówienia podał dane P. F.. Zamówienie złożył z nr (...). Zawarte umowy otrzymały numery (...), (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłki otrzymały odpowiednio numery (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu (...)). W ramach promocji do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki S. (...) + ((...)) (...) nr (...). Telefon miał być zakupiony w systemie 31 rat. Pierwsza rata w kwocie 8,99 zł. Była płatna przy zawarciu umowy, pozostało do zapłaty 30 miesięcznych rat. Cena tego telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 4.999,00 zł. Oskarżony uregulował jedynie 5 rat na łączną kwotę 673,19 zł. Natomiast do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...). Telefon także był nabyty systemie 31 rat, z pierwszą ratą w kwocie 8,99 zł. Cena tego telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 5799,01 zł. Oskarżony zapłacił jedynie 5 rat na łączną kwotę 673,19 zł. W dniu 11 sierpnia 2016r. w związku z zwartymi umowami rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...) (dla kontraktu nr (...)), (...) (dla kontraktu nr (...)). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM dla opisanych umów.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 40-45, 46-51)

W dniu 01 września 2016r. za pośrednictwem telesprzedaży M. M. (1) w taki sam sposób jak dotychczas złożył wniosek o kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. To zamówienie złożył z nr (...). Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)), a przesyłce przydzielony został numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) zamówił telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...) (...). Telefon miał być zakupiony w systemie 31 rat (pierwsza rata w kwocie 8,99 zł). Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7 999,00 zł. Oskarżony uregulował jedynie 4 raty na łączną kwotę 507,14 zł. Z Magazynu (...) S.A. kurier firmy (...) odebrał przesyłkę w której znajdowały się telefon, karta SIM, faktura VAT za urządzenie, dwa egzemplarze umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przesyłkę wraz z telefonem, umowami, kartą SIM i fakturą dostarczono w dniu 04 września 2016r., a w dniu 10 września 2016r. rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM dla opisanego kontraktu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 40-45, 46-51)

W dniu 05 września 2016r. za pośrednictwem strony internetowej M. M. (1) podobnie, jak poprzednio złożył zamówienie na trzy kolejne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Zamówienia złożono z nr (...). Umowy otrzymały numery (...), (...), (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłki otrzymały odpowiednio numery (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu 104207751) oraz (...) (dla kontraktu (...)). W ramach promocji do umowy nr (...) oskarżony otrzymał telefon m-ki (...) D. SIM ((...)) (...) nr (...). Telefon zgodnie z umową zakupiono w systemie 25 rat, a pierwsza rata wynosiła 8,94 zł. płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 2.518,20 zł. Oskarżony zapłacił jedynie 4 raty na łączną kwotę 71,67 zł. Do umowy nr (...) także otrzymał telefon m-ki (...) D. SIM ((...)) (...) nr (...) o tej samej wartości, co poprzedni i także zakupiony w systemie 25 rat (pierwsza rata w kwocie 8,94 zł), z których zapłacił jedynie 4 raty. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 2.518,20 zł. Natomiast do umowy nr (...) otrzymał na tych samych zasadach co poprzednie telefon m-ki (...) D. SIM ((...)) (...) nr (...) i tej samej wartości. Cena tego telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony również wynosiła wówczas 2.518,20 zł. Oskarżony uregulował 4 raty na łączną kwotę 71,67 zł. Przesyłki zostały dostarczone do oskarżonego w dniu 09 września 2016r. a 10 września 2016r. w związku z umowami rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...) (dla kontraktu nr (...)), (...) (dla kontraktu nr (...)) oraz (...) (dla kontraktu nr (...)). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM dla opisanych kontraktów

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 52-57, 58-65, 66-71, 72-76)

W dniu 03 października 2016r. oskarżony w taki sam sposób, jak dotychczas złożył wniosek o kolejne sześć umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. To zamówienie złożył z nr (...). Umowy otrzymały numery (...), (...), (...), (...), (...), (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłki otrzymały numery (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu (...)) oraz (...) (dla kontraktu (...)). W ramach promocji do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) 6s (...) (...) nr (...). Telefon miał być zakupiony w systemie 31 rat. Pierwsza rata w kwocie 8,99 zł była płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7378,77 zł. Uregulowano jedynie 3 raty na łączną kwotę 341,09 zł. Do umowy nr (...) oskarżony otrzymał telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...) (w systemie 31 rat, pierwsza rata w kwocie 8,99 zł. płatna przy zawarciu umowy). Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7.378 zł. W tej umowie uregulowano jedynie 3 raty na łączną kwotę 341,09 zł. Do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...) (w systemie 31 rat, pierwsza rata w kwocie 8,99 zł płatna przy zawarciu umowy). Cena tego telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7.378,77 zł. Uregulowano jedynie 3 raty na łączną kwotę 341,09 zł. Do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...). Telefon zakupiono w systemie 31 rat, a pierwsza rata w kwocie 8,99 zł była płatna przy zawarciu umowy. Uregulowano jedynie 3 raty na łączną kwotę 341,09 zł. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7.378,77 zł. Do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...). Telefon zakupiono także w systemie 31 rat, z pierwszą ratą w kwocie 8,99 zł, płatną przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7378,77 zł. W związku z umową uregulowano 3 raty na łączną kwotę 341,09 zł. Natomiast do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...). Telefon również zakupiono w systemie 31 rat i pierwsza rata opiewała na kwotę 8,99 zł, płatną przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony wynosiła wówczas 7378,77 zł. Uregulowano 3 raty na łączną kwotę 341,09 zł. Przesyłki dostarczono oskarżonemu w dniu 7 i 10 października 2016r. W dniu 08 października

2016r. w związku z umową rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...) (dla kontraktu nr (...)). Natomiast w dniu 11 października 2016r. związku z następnymi umowami rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numery abonenckie (...) (dla kontraktu nr (...)), (...) (dla kontraktu nr (...)), (...) (dla kontraktu nr (...)). (...) (dla kontraktu nr (...)) oraz (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM dla opisanych kontraktów.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 78-83, 84-89, 90-95, 96-101, 102-107, 108-113)

W dniu 17 października 2016r. za pośrednictwem strony internetowej M. M. (1) w ten sam sposób, co poprzednio złożył zamówienie na umowę o udzielenie ulgi dodatkowej do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) (nr klienta 1. (...)). Umowa dotyczyła usług w ramach kontraktów o numerach: (...) ((...). (...)). W dniu 22 października 2016r. w związku z umową rozpoczęto świadczenie usług, a w dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM dla opisanych kontraktów.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 114-115)

W dniu 10 listopada 2016r. oskarżony M. M. (1) złożył kolejne zamówienie na trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonentowej. To zamówienia złożono z nr (...). Umowy otrzymały numery (...), (...), (...) (nr klienta 1. (...)). Przesyłki otrzymały numery (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu (...)) oraz (...) (dla kontraktu (...)). W ramach promocji do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki S. (...) E. ((...)) nr (...). Telefon podobnie jak poprzednie zakupiono w systemie 31 rat, z których pierwsza w kwocie 8,99 zł była płatna przy zawarciu umowy. Cena tego telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7 378,77 zł 'f zł. Uregulowano jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...). Telefon zakupiono także w systemie 31 rat, z pierwszą w kwocie 8,99 zł, płatną przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7.378,77 zł. W tym przypadku także regulowano jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Natomiast do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...). Telefon zakupiono w systemie 31 rat. Pierwsza rata w kwocie 8,99 zł była płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony wynosiła wówczas 7.378,77 zł. Uregulowano jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Przesyłki zostały doręczone do oskarżonego w dniu 15 listopada 2016r. (umowa nr (...)) oraz w dn. 16 listopada 2016r. (umowy nr (...)). W dniu 16 listopada 2016r. w związku z umową (...) rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). Natomiast w dniu 17 listopada 2016r. związku z następnymi umowami rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numery abonenckie (...) (dla kontraktu nr (...)), (...) (dla kontraktu nr (...)). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM dla podpisanych umów.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 116-121, 122-127, 128-133, 134-139)

W dniu 14 listopada 2016r. oskarżony M. złożył ponownie zamówienie na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)), a przesyłce przydzielony został numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) 6s (...) (...) nr (...). Telefon zakupiono w systemie 31 rat. Pierwsza rata w kwocie 8,99 zł, płatna przy zawarciu umowy. Cena tego telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 7.378,77 zł. Uregulowano jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Przesyłkę dostarczono oskarżonemu w dniu 16 listopada 2016r. a następnego dnia rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 140-145)

W dniu 15 listopada 2016r. oskarżony M. M. (1) wystąpił z wnioskiem o zawarcie kolejnych umów o świadczeń usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)). Przesyłka otrzymała numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...). Telefon zakupiono w systemie 31 rat. Pierwsza rata w kwocie 8,99 zł, płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 8.608,77 zł. Z pozostałych 30 rat uregulowano jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Przesyłkę dostarczono oskarżonemu w dniu 17 listopada 2016r. i kolejnego dnia rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 146-151)

W dniu 16 listopada 2016r. poprzez telesprzedaz M. M. (1) złożył zamówienie na dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowy otrzymały numery (...), (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłki otrzymały numery (...) (dla kontraktu (...)) oraz (...) (dla kontraktu (...)). W ramach promocji do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...). Telefon zakupiono w systemie 31 rat. Pierwsza rata w kwocie 8,99 zł, płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 8608,77 zł. Z tej umowy uregulowano jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...), także zakupiony w systemie 31 rat, z których pierwsza wynosiła 8,99 zł i była płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony wynosiła 8608,77 zł. Przesyłki dostarczone zostały do oskarżonego w dniu 18 listopada 2016r. (umowa nr (...)) oraz w dniu 21 listopada 2016r. (umowa nr (...)). W dniu 19 listopada 2016r. w związku z umową (...) rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 22 listopada 2016r. w związku z umową (...) rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 152-157)

W dniu 17 listopada 2016r. ponownie za pośrednictwem telesprzedaży M. M. (1) złożył zamówienie na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)). Przesyłka otrzymała numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) oskarżony otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...). Telefon podobnie jak poprzednie zakupiono w systemie 31 rat, gdzie pierwsza rata wynosiła 8,99 zł i była płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony wynosiła wówczas 8608,77 zł. Z tej umowy uregulował jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Przesyłkę dostarczono oskarżanemu w dniu 22 listopada 2016r. a dnia 23 listopada 2016r. rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności także tym przypadku zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 158-163)

W dniu 18 listopada 2016r. M. M. (1) w taki sam sposób jak poprzednio złożył wniosek o zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)). Przesyłka otrzymała numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) zamówił telefon m-ki A. (...) (...) nr (...), który także miał być zakupiony w systemie 31 rat, z pierwszą ratą w kwocie 8,99 zł, płatną przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 8.608,77 zł. Oskarżony uregulował jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Przesyłkę dostarczono w dniu 22 listopada 2016r. W dniu 23 listopada 2016r. w związku z umową rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). Także w przypadku tej umowy w dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 164-169)

W dniu 21 listopada 2016r. oskarżony złożył kolejne zamówienie na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowa otrzymała numer (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłce przydzielony został numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...), zakupiony w systemie 31 rat, gdzie pierwsza rata w kwocie 8,99 zł była płatna przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas s.608,77 zł. Z tej umowy uregulowano jedynie 2 raty na łączną kwotę 175,04 zł. Przesyłkę dostarczono w dniu 24 listopada 2016r. i następnego dnia rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 170-175)

W dniu 25 listopada 2016r. ponownie za pośrednictwem telesprzedaży M. M. (1) złożył zamówienie na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)). Przesyłka otrzymała numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) oskarżony otrzymał telefon m-ki A. (...) (...) nr (...), zakupiony w systemie 31 rat, z pierwszą ratą w kwocie 8,99 zł, płatną przy zawarciu umowy. Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 9.838,77 zł. Z tej umowy uregulowano jedynie pierwszą ratę. Przesyłkę dostarczono do oskarżonego w dniu 29 listopada 2016r. i 30 listopada 2016r. rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 176-181)

W dniu 01 grudnia 2016r. M. M. (1) podobnie jak poprzedni złożył elektronicznie wniosek o umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowa otrzymała numer (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłka otrzymała numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) zamówił zestaw urządzeń, w którego skład wchodziły laptop m-ki L. (...) nr (...) oraz modem m-ki H. (...) nr (...). Zestaw ten zakupiono w systemie 37 rat, gdzie pierwsza rata w kwocie 1,00 zł była płatna przy zawarciu umowy. Cena zestawu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 6.712,11 zł. Uregulowano jedynie pierwszą ratę. Przesyłkę kurier firmy (...) dostarczył do oskarżonego w dniu 05 grudnia 2016r, a już następnego dnia rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 182-186)

W dniu 02 grudnia 2016r. M. M. (1) złożył poprzez stronę internetową kolejny wniosek o zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowie przydzielony został numer (...) (nr klienta 1. (...)). Przesyłka otrzymała numer (...). W ramach promocji do umowy nr (...) zamówił zestaw urządzeń, w którego skład wchodziły laptop m-ki L. (...) nr (...) oraz modem m-ki H. (...) nr (...). Zestaw zakupiono również w systemie 37 rat, gdzie pierwsza rata w kwocie 1,00 zł była płatna przy zawarciu umowy. Cena zestawu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 6.712,11 zł. Uregulowano jedynie pierwszą ratę. Przesyłkę dostarczono do klienta w dniu 05 grudnia 2016r. i kolejnego dnia rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numer abonencki (...). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania świadka W. S. – k. 301-305,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 187-191)

W dniu 15 grudnia 2016r. M. M. (1) podobnie, jak w przypadku poprzednich umów poprzez stronę internetową złożył wnioski o trzy kolejne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie abonamentowej. Umowy otrzymały numery (...), (...), (...) (nr klienta 1. (...)). Natomiast przesyłki otrzymały numery (...) (dla kontraktu (...)), (...) (dla kontraktu (...)) oraz (...) (dla kontraktu (...)). W ramach promocji do umowy nr (...) zamówił telefon m-ki A. (...) (...) nr (...), który zakupiono w systemie 31 rat, gdzie pierwsza rata w kwocie 8,99 zł była płatna przy zawarciu umowy. Uregulowano jedynie pierwszą ratę. Do umowy nr (...) zamówił telefon m-ki A. (...) (...) nr (...). Telefon także zakupiono w systemie 31 rat i także zapłacił jedynie pierwszą ratę w kwocie 8,99 zł.. Natomiast do umowy nr (...) zamówił telefon m-ki A. (...) (...) nr (...). W tym przypadku oskarżony także zapłacił tylko pierwszą z 31 rat (w kwocie 8,99 zł). Cena telefonu bez konieczności zawierania umowy na czas określony, wynosiła wówczas 9.838,77 zł. Przesyłki dostarczono do oskarżonego w dniu 19 grudnia 2016r. a 20 grudnia 2016r. rozpoczęto świadczenie usług telekomunikacyjnych nadając numery abonenckie (...) (dla kontraktu nr (...)), (...) (dla kontraktu nr (...)) oraz (...) (dla kontraktu nr (...)). W dniu 20 marca 2017r. w związku z brakiem płatności zawieszono aktywację kart SIM. W związku z umowami nie została uregulowana żadna faktura wystawiona z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

informacja (...) S.A. – k. 2-14

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 15-20, 21-26, 27-32

Poprzez zawarcie wyżej opisanych umów w systemie telesprzedaży oskarżony doprowadził (...) S.A. do rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 202 394,72 złotych, w tym z tytułu niezapłaconych faktur oraz z tytułu sprzedaży telefonów w ramach promocji.

(dowód: zeznania świadka W. S. – k. 301-305

zestawienie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 33-191)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie czwartym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

W dniu 05 lipca 2016r w punkcie sprzedaży mieszczącym się w T. przy ul. (...) oskarżony M. M. (1) zawarł poprzez konsultanta L. C. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze TP (...) na dane (...) Sp. z o.o. (nr konta 1. (...) nr abonencki (...)). Na podstawie tej umowy wydano mu aparat telefoniczny marki S. (...) ((...)) w cenie promocyjnej (...).44 złotych, która została rozłożona na raty, płatne w ramach abonamentu (wartość rzeczywista 4879,00 złotych). W dniu 05 lipca 2016 na podstawie zawartej umowy nastąpiła aktywacja numeru (...). Tego samego dnia w tym samym salonie sprzedaży zawarto kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) na dane (...) Sp. z o.o. (nr konta 1. (...) nr abonencki (...)). W wyniku zawarcia tej umowy został nabyty aparat marki S. (...) (...) ((...)) w cenie promocyjnej (...).60 złotych, która została rozłożona na raty (wartość rzeczywista 4279,00 złotych). Tego samego dnia nastąpiła aktywacja numeru (...). 5 lipca w ten sam sposób i w tym samym miejscu zawarto także umowę o nr (...) na dane (...) Sp. z o.o. (nr konta 1. (...) nr abonencki (...)). W wyniku zawarcia ww. umowy został nabyty aparat marki S. (...) (...) ((...)) w cenie promocyjnej (...).60 złotych, która została rozłożona na raty (wartość rzeczywista 4279,00 złotych). Tego samego dnia nastąpiła aktywacja numeru (...). Ponadto w tym samym dniu, w tym punkcie sprzedaży i w ten sam sposób zawarto umowę nr (...) (nr konta 1. (...) nr abonencki (...)). W wyniku zawarcia ww. umowy został nabyta karta SIM. W dniu 6 lipca 2016r. na podstawie zawartej umowy nastąpiła aktywacja numeru (...).

Dnia 06 lipca 2016r w punkcie sprzedaży mieszczącym się w T. przy ul. (...) M. M. (1) poprzez konsultanta L. C. zawarł kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) na dane (...) Sp. z o.o. (nr konta 1. (...) nr abonencki (...)). W wyniku zawarcia tej umowy został nabyty aparat marki S. (...) (...) ((...)) w cenie promocyjnej (...).60 złotych,

która została rozłożona na raty (wartość rzeczywiŝta 4279,00 złotych). 06 lipca 2016 na podstawie zawartej umowy nastąpiła aktywacja numeru (...).

W związku z nieregulowaniem opłat abonamentowych, w tym rat za aparaty telefoniczne w dniu 28 lutego 2017r. aktywacje wszystkich numerów zostały wyłączone z powodu podejrzenia wyłudzenia usług.

Faktury za usługi, wynikające z zawartych umów wystawiane były zbiorczo dla wszystkich numerów aktywnych w danym okresie rozliczeniowym na tym koncie klienta. Kwota nie uregulowanych naleŝności, powstałych z tytułu ŝwiadczonych usług telekomunikacyjnych wynosiła 757,97 złotych, natomiast z tytułu wydanego sprzętu 17 716,00 zł (różnica między ceną rzeczywiŝtą aparatów telefonicznych a ceną promocyjną).

(dowód: wyjaśnienia oskarŝonego M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792,

zeznania ŝwiadka K. N. (1) – k. 313-314, 1676-1677,

informacja (...) S.A. – k. 241,

umowy o ŝwiadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 243-246, 247-252, 253-258, 259-264, 265-270, 274-279, 280-285-286-291-292-295, 296-299)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie szóstym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W. W. (1) poznał oskarŝanego M. M. (1) poprzez swojego znajomego A. K. (1). W związku z problemami finansowymi W. W. (1) zwrócił się do M. M. (1) o pomoc w uzyskaniu pożyczki, albowiem z wcześniejszych rozmów z nim wynikało, ŝe ma znajomości w różnych instytucjach finansowych. W związku z tym M. M. (1) poprosił W. W. (1) o przekazanie mu wszystkich danych osobowych dla celów dokonania sprawdzenia jego zdolności kredytowej. 30 grudnia 2016r. W. W. (1) ze swojego adresu e-mail „czamy873@interia.pl” na wskazany przez M. adres „marcinlexus2@wp.pl” przesłał skan swojego dowodu osobistego o nr (...), numer konta w m.. Na prośbę M. M. (1) w dniu 3 stycznia 2017r. przesłał mu jeszcze skan aktu notarialnego związanego z rozdzielnością majątkową z żoną.

Po pewnym czasie M. M. (1) poinformował W. W. (1), ŝe dla zwiększenia jego wiarygodności kredytowej będzie musiał założyć na jego dane konto w Burze (...) Kredytowej. W tym celu zażądał od W. W. (1) dostęp do jego konta w m. o nr (...), który miał być mu potrzebny do dokonania symbolicznej wpłaty do (...) związanej z weryfikacją toŝsamości podczas zakładania tam konta. W. W. (1) udostępnił mu login i hasło do tego konta, z którego wówczas nie korzystał i nie miał na nim żadnych ŝrodków pieniężnych. 30 grudnia 2016r. M. M. (1) na dane W. W. (1) założył konto na portalu (...) S.A. w W..

6 stycznia 2017 roku M. M. (1) za pośrednictwem strony internetowej (...) prowadzonej przez firmę (...) sp. z o.o. złożył wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 1600 złotych, podając dane osobowe i adresowe W. W. (1). We wniosku wskazał jednak adres mailowy (...), którym posługiwał się wcześniej przy zawieraniu umów o ŝwiadczenie usług telekomunikacyjnych oraz numer telefonu komórkowego 536-200-073, naleŝący do jego żony M. M. (2). W trakcie weryfikacji wniosku zażądano przelania na konto spółki tzw. przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 złotych. W dniu 9 stycznia 2017 r. dokonał przelewu opłaty weryfikacyjnej z rachunku o nr (...), naleŝącego do W. W. (2), do którego miał swobodny dostęp. Następnie zawarta zdalnie umowa pożyczki została przesłana na adres mailowy (...) w celu jej podpisania i zwrotu pożyczkodawcy. M. M. (1) nigdy nie odesłał tej umowy. Jednocześnie kwota pożyczki została przelana na ten numer rachunku, z którego dokonano przelewu weryfikacyjnego.

Tego samego dnia M. M. (1) zadzwonił do W. W. (1) i poinformował go, ŝe przelał na jego rachunek kwotę 1600 złotych, aby „zrobić na nim ruch” i tym samym zwiększyć jego wiarygodność kredytową w (...). Ponadto wskazał, ŝe chciałby odzyskać 1450 złotych i w tym celu potrzebuje kodu SMS do uwierzytelnienia transakcji przelewu tej kwoty. 150 złotych miał pozostawić na rachunku W. W. (1) jako formę pożyczki. W. W. (1) przesłał oskarŝonemu otrzymany

kod SMS i M. M. (1) dokonał przelewu kwoty 1450 złotych na rachunek należący do A. K. (1), do którego M. M. (1) miał swobodny dostęp.

Po pewnym czasie W. W. (1) zaczął sprawdzać swój status w (...). W trakcie prowadzonej korespondencji uzyskał informację, że pełne dane w tym zakresie (...) prześle jedynie na wniosek Policji. W związku z tym zwrócił się do M. M. (1) z pytaniem, czy on założył na jego dane konto w (...). W trakcie rozmowy oskarżony potwierdził ten fakt, ale odmówił podania adresu e-mail w celu sprawdzenia przez W. W. (1) konta w bazie (...). Po założeniu nowego konta i ustaleniu, że pieniądze w kwocie 1450 złotych zostały przelane na rachunek A. K. (1), W. W. (1) rozmawiał z A. K. (1), który poinformował go, że z konta tego nie korzysta, a w pełni zarządza nim M. M. (1), który ma do niego wyłączny dostęp.

Udzielona w opisany wyżej sposób pożyczka nie została spłacona. Termin jej spłaty upłynął w dniu 08 lutego 2017r. Próby kontaktu, jakie Spółka (...) podejmowała w celu wyegzekwowania kwoty udzielonej pożyczki poprzez wskazany we wniosku adres e-mail i nr telefonu nie przyniosły skutku.

(dowód: zeznania świadka W. W. (1) – k. 324-327, 2713,

wyjaśnienia A. K. (1) – k. 2700- 2701, 653,

wydruki poczty elektronicznej – k. 328-334

potwierdzenie przelewu – k. 337, 338, 339, 340, 341, 342,

zeznania świadka P. S. – k. 360-361)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie siódmym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a A. K. (1) w punkcie trzydziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku – z art. 286 § 1 k.k.

W dniu 20 grudnia 2016r. M. M. (1) wspólnie a A. K. (1) udali się do salonu samochodowego marki L. (...) w D., gdzie A. K. (1) z pomocą M. M. (1) złożył wniosek o finansowanie zakupu samochodu marki R. R. (...), przedkładając przy tym dokumenty prowadzonej przez niego formalnie firmy pod nazwą (...) A. K. (1) z siedzibą w T. 1b. A. K. (1) przedłożył także zaświadczenie o uzyskiwanych z prowadzonej działalności gospodarczej dochodach za 2016r. Po dokonaniu weryfikacji przedłożonej dokumentacji w dniu 20 grudnia 2016r. doszło do zawarcia umowy leasingu operacyjnego o numerze (...) z R. (...) (później przejętym przez (...)) - reprezentowanym przez G. Ś.. Umowę tą podpisał A. K. (1) i na jej podstawie otrzymał do używania samochód osobowy marki R. R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), wyprodukowany w 2016 o wartości 225 800 złotych. Po zawarciu tej umowy pojazd przekazał M. M. (1), nie interesując się jego dalszym losem.

Początkowo M. M. (1) płacił raty leasingowe, uiszczając łącznie wraz z opłatami wstępnymi kwotę 35 283,57 złotych. Ostatnia wpłata została dokonana w maju 2017r. (zaksięgowana 4 maja 2017r.). Pozostało wówczas do zapłaty 164 680,65 zł (kapitał i zaległe raty).

W związku z brakiem wpłat umowa leasingu została wypowiedziana w dniu 06 czerwca 2017 roku a leasingodawca zlecił Kancelarii (...) j. mającej swoją siedzibę w P. przy ul. (...) odzyskanie należności ewentualnie odebranie pojazdu (8 sierpnia 2017r.). Pracownik firmy windykacyjnej H. P., który prowadził tą windykację kilka razy był w T., ale nie zastał tam poszukiwanego A. K. (1). W sierpniu 2017r. spotkał tam jednak M. M. (1), który poinformował go, że A. K. (1) przebywa w Norwegii i dodał przy tym, że nie wie gdzie znajduje się samochód R. (...). Oskarżony zaproponował jednocześnie H. P., że może przejąć umowę leasingową i uregulować zadłużenie. W związku z brakiem dalszej reakcji ze strony leasingobiorcy 18 sierpnia 2017r. H. P. wysłał ostateczne wezwanie do zapłaty, na które nie doczekał się żadnej odpowiedzi. Pomimo świadomości wypowiedzenia umowy i poszukiwania pojazdu przez H. P., M. M. (1) nie uregulował zaległości i nie spłacał dalszych rat leasingowych oraz nie zwrócił pojazdu leasingodawcy.

W listopadzie 2017r. na rachunek osobisty A. K. (1) o numerze (...), którym dysponował M. M. (1), wpłynęła wpłata w kwocie 4300 złotych od (...) Sp. z o.o., gdzie w tytule przelewu wpisano „od (...) za listopad r. (...)”.

W marcu 2018r. M. M. (1) przyjechał do Z. W. samochodem marki R. R. o numerze rejestracyjnym (...) i zaproponował przejażdżkę. Wcześniej proponował mu ten samochód jako rozliczenie (zadatek) transakcji zakupu działek budowlanych. W trakcie jazdy Z. W. spowodował kolizję, uszkadzając samochód. Wrócił do M. M. (1), który stwierdził, że samochód ma ubezpieczenie i zajmie się jego naprawą.

W dniu 8 marca 2018r. samochód marki L. (...) został przywieziony przez nieznaną osobę lawetą do salonu marki J. i (...) sp. z o.o. w D. przy ul. (...). Do samochodu był dołączony oryginalny kluczyk i dowód rejestracyjny. O zlecenie naprawy, ale użytkownik, którym zgodnie z danymi posiadanymi przez salon była firma (...) nie skontaktował się w sprawie naprawy samochodu. Pojazd stał tam aż do 24 kwietnia 2018r., gdy został zabezpieczony przez Policję.

(dowody: zeznania świadka H. P. – k. 403-404, 676,

wyjaśnienia A. K. (1) – 2700- 2701, 653,

zeznania świadka M. D. – k. 538-539, 2714,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 543, 559

wnioski o finansowanie – k. 410, 416

umowa leasingu – k. 411-415, 2250

opłaty wstępne – k. 2250

operacje bankowe – T. 1 B

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – k. 416-418,

wezwanie do wydania przedmiotu leasingu – k. 419

pełnomocnictwo do odbioru pojazdu – k. 409,

protokół oględzin pojazdu – k. 540-555

protokół zatrzymania rzeczy – k. 556-558

protokół oddania na przechowanie – k. 559)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie ósmym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku, a A. K. (1) w punkcie czterdziestym części dyspozytywnej wyroku – z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

W dniu 30 stycznia 2017r. M. M. (1) wspólnie z A. K. (1) udali się do D. do salonu samochodowego firmy (...). Tam A. K. (1) przedłożył dokumenty prowadzonej przez niego formalnie firmy pod nazwą (...) A. K. (1) i podpisał umowy leasingu w ramach programu T. (...) S. C. z (...) Sp. z o.o. o numerach (...) i (...). Na ich podstawie powierzono mu do używania pięć samochodów marki T., w tym modele (...) D. o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...), rok produkcji 2017; A. P. o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...), rok produkcji 2016; A. P. o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...), rok produkcji 2016; C. C. o numerze rejestracyjnym (...), numerze (...), rok

produkcji 2017 oraz C. C. o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...), rok produkcji 2017. Łączna wartość tych pojazdów wynosiła 325.235 złotych. Samochody zostały następnie przekazane M. M. (1).

W dniu 8 lutego 2017r. została zawarta umowa najmu długoterminowego samochodów marki T. (...). Działający w imieniu (...) sp. z o.o. J. O. za oba pojazdy wpłacił kaucję 18 000 złotych i miał za wynajem obu pojazdów płacić miesięcznie po 2098,97 złotych. Ostatniego przelewu dokonał w czerwcu 2017r., a następnie na żądanie M. M. (1) dokonywał już płatności gotówką aż do kwietnia 2018r.

Pomimo otrzymywania wpłat od J. O. M. M. (1) wpłacił jednak tylko po 1 racie leasingowej i w związku z brakiem dalszych wpłat w lipcu 2017r. zlecono windykacje należności z tytułu zaległych rat leasingowych. Windykacje zlecono firmie (...) – J. S.. W dniach 22 i 27 lipca J. S. był w T., w miejscu prowadzonej rzekomo przez A. K. (1) działalności gospodarczej, ale nikogo tam nie zastał. Pozostawił wizytówkę z prośbą o kontakt. 2 sierpnia 2017r. ponownie udał się do T. i rozmawiał z osobą z sąsiedztwa, która powiedziała, że A. K. (1) jest za granicą. 6 sierpnia 2017r. do pracownika (...) sp. z o.o. nadszedł SMS, w którym osoba podająca się za A. K. (1) napisała, że przebywa w Norwegii i wróci 15 sierpnia, a po powrocie bezzwłocznie dokona spłaty zadłużenia. Po tej dacie próbowano dozwonić się pod numer, z którego przeszła wiadomość SMS, ale połączenia odrzucano.

W związku z brakiem wpłat i możliwości skontaktowania się z leasingodawcą umowa leasingu została wypowiedziana w dniu 07 września 2017 roku. Pomimo wypowiedzenia umowy i świadomości poszukiwania pojazdów przez ich właściciela M. M. (1) nie uregulował zadłużenia i nie zwrócił pojazdów.

W listopadzie 2017r. na konto firmowe K. A. K. (1) o numerze (...), którym dysponował M. M. (1), wpłynęły środki od (...) Sp. z o.o. 3 listopada 2017r. było to przelew na kwotę 1300zł, gdzie w tytule skazano „E. A. za wynajem długoterminowy”. W dniu 20 listopada 2017r. wpłynęło 4700 zł a 24 listopada 2017r. nastąpiła wpłata w kwocie 3400 zł. 15 grudnia 2017r. na ten sam rachunek wpłynęło 5 wpłat po 20 000 zł od (...) sp. z o.o. z tytułem przelewu „wypłata części pożyczki zgodnie z umową z dnia 15.12.2017r.”.

W marcu 2018r. M. M. (3) przekazał B. G. (1) do używania samochód marki T. (...) o nr rej. (...). W tym samym czasie przekazał M. N. do nieodpłatnego użytkowania samochód M. C. (1) o nr rej. (...).

W 2018r. M. M. (1) przekazał swojemu znajomemu K. P. (2) do nieodpłatnego użytkowania samochód marki T. (...) o nr rej. (...). W zamian za to K. P. (2) przyjeżdżał do M. M. (1) i pomagał w sprzątaniu i myciu samochodów. Ponadto mógł jeździć okazjonalnie luksusowymi samochodami, które stały na posesji w T.. W dniu 24 kwietnia 2018r. samochód marki T. (...) o nr rej. (...) został odebrany od K. P. (2).

(dowód: wyjaśnienia A. K. (1) – k. 2700- 2701, 653,

umowa leasingu – k. 430-449,

raport czynności windykacyjnych – k. 462,

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – k. 463, 465,

raport czynności windykacyjnych – k. 462

protokół zatrzymania pojazdu T. (...) (k. 581, 600g) i (...) (k. 600a)

protokoły zatrzymania samochodów T. (...) – k. 729a, 738, 745, 752

umowy najmu długoterminowego samochodu T. (...).2017r. – k. 740, 744,

zeznania świadka A. M. (1) – k. 2829-2831, 483,

protokół zatrzymania T. (...) – k. 596, 1935,

umowa najmu długoterminowego – (...), 2242,
umowa sprzedaży flotowej z dnia 10.01.2017r. – k. 2251,
umowa leasingu – k. 2256,
operacja na rachunkach – T. 1 B,
zeznania świadka J. O. – k. 740,
potwierdzenia przelewów – k. 759-761,
zeznania świadka M. C. (2) – k. 577-578, 2714,
protokół zatrzymania rzeczy – k. 580-581, 596-600, 600f – 600h,
zeznania świadka K. P. (2) – k. 588-589,
potwierdzenie odbioru przedmiotu leasingu – k. 592,
pokwitowanie odbioru pojazdu – k. 59,
zeznania świadka B. G. (1) – k. 594, 2712-2713,
zeznania świadka M. N. – k. 600a, 2725)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dziewiątym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a A. K. (1) w punkcie czterdziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku – z art. 286 § 1 k.k.

W dniu 28 marca 2017r. M. M. (1) ponownie udał się wraz z A. K. (1) do D. do salonu samochodowego marki T.. Tam, posługując się dokumentami firmy pod nazwą (...) A. K. (1), zawarli umowę leasingu w ramach programu T. (...) S. C. z (...) Sp. z o.o. NR (...) /SP, pod którą podpisał się A. K. (1). Na jej podstawie powierzono mu do używania samochód marki L. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 168 543 złotych. Przy jej zawieraniu uiszcili opłatę wstępną w kwocie 1 625,20 zł netto. Samochód został zabrany przez M. M. (1), a A. K. (1) nie interesował się jego losem.

W dniu 31 marca 2017r. M. M. (1) zawarł umowę najmu samochodu marki L. (...) (...) z firmą (...). W umowie M. M. (1) wpisał siebie jako właściciela tego pojazdu. W umowie tej ustalono wysokość czynszu na kwotę 13 500 złotych.

W związku z brakiem jakichkolwiek wpłat umowa leasingu została wypowiedziana w dniu 07 września 2017 roku.

W dniu 20 września 2017r. została zawarta umowa najmu pojazdu L. (...) o nr rej. (...) między K. A. K. (1) a W. F.. Jako nr rachunku do płatności czynszu najmu wskazano rachunek osobisty na A. K. (1) w banku (...) S.A., którego używał oskarżony M. M. (1).

W ramach prowadzonej windykacji samochód został odebrany przez firmę windykacyjną 6 kwietnia 2018r. (znajdował się w T. a wydał go B. G. (1)).

(dowód: umowa leasingu – k. 450-459, 2244,
oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – k. 463,
wyjaśnienia A. K. (1) – k. 2700- 2701, 653,
potwierdzenie odbioru przedmiotu leasingu – k. 487

zeznana świadka A. M. (1) – k. 908, 2829-2831,

umowa najmu samochodu z (...) S. S. – k. 2258,

umowa najmu z dnia 20.09.2017r. – k. 2279,

raporty z windykacji (...) – k. 2818-2827)

Czyn przypisane M. M. (1) w punkcie jedenastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. S. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...). Zajmował się wynajmem samochodów osobowych. Oskarżony M. M. (1) skontaktował się z nim i przedstawiał się jako przedsiębiorca, który prowadził działalność gospodarczą w postaci wypożyczalni samochodów. Oskarżony M. M. (1) zawarł z D. S. kilka umów najmu samochodów na podstawie której M. M. (1) zobowiązał się do zapłaty na jego rzecz comiesięcznych rat czynszu. Początkowo M. M. (1) wywiązywał się z zapłatą rat czynszu za wynajem aut, dokonując wpłat na rachunek bankowy D. S.. Między innymi w dniu 9 listopada 2016r. zawarli umowę najmu samochodu marki P. (...) o nr rej. (...), która miała obowiązywać przez 40 miesięcy a czynsz miesięczny wynosił 7500 złotych. Podpisy na umowie zostały notarialnie poświadczone. W związku z zaległościami w płatnościach w grudniu 2017r. M. M. (1) zwrócił ten samochód D. S.. Na podobnych zasadach M. M. (1) wynajął od D. S. samochód marki L., który także zwrócił D. S.. Ponadto w dniu 15 maja 2017r. zawarli umowę najmu, na mocy której D. S. wynajął oskarżonemu samochód marki M. (...) o nr rej. (...) rok prod. 2014, z miesięcznym czynszem w wysokości 5 500 zł. Jako adres zamieszkania oskarżony wskazał w umowie W. ul. (...), pod którym już wówczas nie przebywał.

M. M. (1) przyjechał do salonu samochodowego autoryzowanego dealera marki F. firmy (...) we W. przy ul. (...). Tam rozmawiał z A. G. (1), zajmującą się przyjmowaniem wniosków leasingowych. Przedstawił się jako D. S. i okazał dokumenty związane z prowadzoną działalnością gospodarczą pod nazwą „(...) D. S.” z siedzibą w S. (...). Twierdził, że prowadzi wypożyczalnię luksusowych samochodów i okazał stronę internetową o nazwie „(...)”. Opowiadał też, że ma posiadłość w T. pod T..

We wrześniu 2017r. posługując się danymi firmy (...) zawarł umowę leasingu o numerze (...) z (...) S.A., na mocy której powierzono mu do używania samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...), rok produkcji 2017 o wartości 151.905 złotych. Pomimo posłużenia się danymi D. S. jako adres do korespondencji oskarżony wskazał T. (...). Wskazał także własny adres e-mail do kontaktu. (...) S.A. nie wyrażał zgody na wynajem samochodu osobom trzecim.

Z tytułu umowy leasingu F. (...) oskarżony zapłacił tylko 2 raty (ostatnia 22.12.2017r.). Jednocześnie przy zwieraniu umowy uiszczył opłatę wstępną w kwocie 1 265,50 zł, a wysokość rat ustalona była na kwotę 2 178,09 złotych. Łącznie zapłacił zatem 4 356,18 złotych.

W dniu 19 września 2017r. z rachunku osobistego A. K. (1) o nr (...), prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A., z którego wyłącznie korzystał M. M. (1) dokonano przelewu na kwotę 1 519,05 zł w tytule wskazując „G. za F. (...) S.”.

W dniu 28 listopada 2017r. na rachunek (...) o numerze (...) prowadzonym w (...) Bank (...) S.A. z nieznanego rachunku wpłynęła kwota 5 000 zł, gdzie w tytule wskazano „wynajem F. (...)”.

Na początku stycznia 2018r. M. M. (1) negocjował z sąsiadem Z. W. zakup działek budowlanych. Z. W. zaoferował mu około 2 ha ziemi, w tym część ziemi budowlanej. W związku z tym M. M. (1) zaproponował mu, że w zamian za tą ziemię przekaze mu dwa samochody: marki F. (...), rok produkcji 2017 oraz P. (...), rok produkcji 2014. Następnie M. M. (1) przekazał Z. W. w użytkowanie, bez żadnej umowy, samochód marki F. (...) o nr rej. (...). Poinformował go jednocześnie, że płaci za ten samochód raty leasingowe i gdy dojdzie do sfinalizowania sprzedaży działki, to wtedy przekaze mu jeszcze samochód marki P.. Z. W. przekazał F. (...) swojemu synowi D. W..

W dniu 01 marca 2018 roku z uwagi na nieregulowanie rat leasingowych umowa leasingu F. (...) została wypowiedziana. W marcu 2018r. pracownik salonu (...) sp. z o.o. we W. skontaktował się z D. S. w sprawie nieopłaconych polis za leasingowane pojazdy marki F.. W przypadku umów ubezpieczenia M. M. (1) nie wskazał bowiem swojego adresu zamieszkania i polisy zostały przesłane do D. S.. W związku z tym D. S. skontaktował się z R. K. (2), który prowadził działalność leasingową i w oparciu o numer NIP D. S. ustalili, że na jego dane zostały podpisane cztery umowy leasingowe. W ten sposób D. S. dowiedział się o zawartych przez M. M. (1) umowach leasingu. Skontaktował się w związku z tym z oskarżonym, informując go, iż zawiadomi policję o zaistniałej sytuacji. Następnie w okresie od marca do dnia 28 kwietnia 2018 roku D. S. i M. M. (1) kontaktowali się kilkakrotnie przez telefon. W trakcie tych rozmów, oskarżony M. M. (1) groził D. S. pozbawieniem życia i zdrowia oraz jego żonie i dzieciom, chcąc ten sposób zmusić D. S. do odstąpienia od zawiadomienia organów ścigania o zawartych umowach leasingu.

W dniu 24.04.2018 r. F. (...) został odebrany przez Policję od D. W..

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2019r. w sprawie o sygn., akt PR Ds. 924.2019 umorzono śledztwo przeciwko podejrzanemu D. S. o współudział w przywłaszczeniu samochodów marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wobec braku dowodów popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów.

Z treści zestawienia wysłanego 12 kwietnia 2018r. do D. S. przez przedstawiciela (...) Sp. z o.o. wynikało, że zaległość w ratach leasingowych za ten pojazd wynosiła 5 655,19 zł i obejmowała zaległość za styczeń i luty 2018r. Zaległość za marzec 2018r. do kwota 2 682,88 zł, co łącznie z opłatą za wznowienie umowy (1722 zł) dawało kwotę 10 060, 07 zł, do której zapłaty wzywano wówczas D. S..

(dowód: zeznania świadka D. S. – k. 2831-2832, 2039,

zeznania świadka R. K. (2) – k. 2712-2713, 594, 987,

umowa najmu pojazdu – k. 895-903,2245,2266, 2267,

wypowiedzenie umowy najmu pojazdu – k. 2265, 2265a,

faktura VAT nr (...) – k. 696,

umowa leasingu operacyjnego – k. 691-694,

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu – k. 695,

zeznania świadka Z. W. – k. 510-511, 2725-2726,

zeznania świadka H. P. – k. 2792-2793, 403, 676, 1183,

zeznania świadka A. G. (1) – k. . 2794, 2184, 2314,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 512-515

dyspozycja usunięcia pojazdu – k. 516,

odpis postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 29 czerwca 2019r. w sprawie o sygn. akt PR Ds. 924.2019,

akta sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. III K 29/20)

Czyn przypisane M. M. (1) w punkcie dwunastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

W dniu 14 grudnia 2017 roku we W., ponownie posługując się dokumentami działalności gospodarczej pod nazwą (...), S. (...) C, M. M. (1) zawarł umowę leasingu o numerze (...) z (...) S.A. Zgodnie z tą umową powierzono mu do używania samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...) o wartości 187.400 złotych. W

tym przypadku również oskarżony wskazał adres korespondencyjny w T.. Po uiszczeniu opłaty wstępnej w wysokości 7 617,89 złotych M. M. (1) nie zapłacił żadnej raty leasingowej. (...) S.A. nie wyrażał zgody na wynajem samochodu osobom trzecim.

Umowa leasingu została wypowiedziana w dniu 01 marca 2018 roku z uwagi na nieregulowanie rat leasingowych. W marcu 2018r. pracownik salonu (...) sp. z o.o. we W. skontaktował się z D. S. w sprawie nieopłaconych polis za leasingowane pojazdy marki F.. W przypadku umów ubezpieczenia M. M. (1) nie wskazał swojego adresu zamieszkania i polisy zostały przesłane do D. S.. W związku z tym D. S. skontaktował się z R. K. (2), który prowadził działalność leasingową i w oparciu o numer NIP D. S. ustalił, że na jego dane zostały podpisane cztery umowy leasingowe. W ten sposób D. S. dowiedział się o zawartych przez M. M. (1) umowach leasingu. Skontaktował się w związku z tym z oskarżonym, informując go, iż zawiadomi policję o zaistniałej sytuacji. Następnie w okresie od marca do dnia 28 kwietnia 2018 roku D. S. i M. M. (1) kontaktowali się kilkakrotnie przez telefon. W trakcie tych rozmów, oskarżony M. M. (1) groził D. S. pozbawieniem życia i zdrowia oraz jego żonie i dzieciom, chcąc ten sposób zmusić D. S. do odstąpienia od zawiadomienia organów ścigania o zawartych umowach leasingu.

F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został zatrzymany w dniu 24 kwietnia 2018r. u L. M., który go wówczas użytkował.

Z treści zestawienia wysłanego 12 kwietnia 2018r. do D. S. przez przedstawiciela (...) Sp. z o.o. wynikało, że zaległość w ratach leasingowych za ten pojazd wynosiła 7 165,93 zł i obejmowała zaległość za styczeń i luty 2018r. Zaległość za marzec 2018r. do kwota 3 263,86 zł, co łącznie z opłatą za wznowienie umowy (1722 zł) dawało kwotę 12 151,79, do której zapłaty wzywano wówczas D. S..

(dowód: zeznania świadka D. S. –2831-2832, 2039,

zeznania świadka R. K. (2) – k. 2710-2712, 862, 8282 (z III K 29/20),

umowa leasingu operacyjnego – k. 681-686,

umowa najmu pojazdu – k. 895-903,

faktura VAT nr (...) – k. 680,

zeznania świadka H. P. – k. 2792-2793, 403, 676, 1183,

zeznania świadka A. G. (1) – k. . 2794, 2184, 2314,

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu – k. 689,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 536,

dyspozycja usunięcia pojazdu – k. 536,

protokół oględzin – k. 735-737,

akta sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. III K 29/20)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie czternastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. K. (1) poznał M. M. (1) poprzez swojego znajomego R. K. (2). Byli u niego razem w jego biurze w K.. W czasie spotkania M. M. (1) powiedział, że handluje samochodami, że prowadzi też wypożyczalnię samochodów i w dobrych cenach może mu sprzedawać samochody.

W marcu 2018r. A. K. (2) zwrócił się do M. M. (1) o pomoc w sprzedaży samochodu marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 105 000,00 złotych. Oskarżony został jej polecony przez znajomego J. J. (2). 5 kwietnia 2018r. M. M. (1) przyjechał do znajomego pokrzywdzonej i za jej zgodą zabrał samochód do T.. Tam miał przygotować samochód do sprzedaży i przedstawić następnie jego wycenę. Oskarżony zaproponował pokrzywdzonej nabycie tego samochodu poprzez leasing. A. K. (2) przekazała mu dowód rejestracyjny pojazdu i jeden kluczyk, nie dała jednak karty pojazdu. Po pewnym czasie zadzwonił do pokrzywdzonej z informacją, że nie ma pieniędzy i chciałby podpisać umowę in blanco, na co nie wyraziła zgody. Stwierdził, że w takim razie musi poczekać na pieniądze.

17 kwietnia 2018r. M. K. (1) razem ze znajomym D. T. przyjechał do M. M. (1) do domu w T., gdzie widział kilka samochodów. Na miejscu obejrzał samochód marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i zdecydował się na jego zakup. Samochód nie był zarejestrowany na oskarżonego i M. M. (1) tłumaczył to tym, że nie wszystkie sprzedawane samochody ma zarejestrowane na siebie. Podał, że samochody ściąga z N. od wujka komornika i nie może ich wszystkich kupować na siebie. M. K. (1) zapłacił M. M. (1) kwotę 100 000 złotych w gotówce, a samochód oskarżony miał mu dostarczyć do G. po naprawieniu przedniego spojlera. M. K. (1) zabrał ze sobą kartę pojazdu, a resztę dokumentów oskarżony miał dostarczyć razem z samochodem.

21 kwietnia 2018 roku pod restaurację sieci (...) w G. oskarżony przywiózł samochód marki I.. Przyjechał z dwoma innymi mężczyznami drugim samochodem marki V. (...). M. K. (1) przyjechał z żoną i kolegą D. T.. Umowa zakupu została spisana na żonę B. K., bo to ona miała być właścicielką pojazdu. M. M. (1) przywiózł częściowo wypełnioną umowę sprzedaży samochodu, na której znajdowały się jego dane osobowe. Jednocześnie okazał umowę sprzedaży z dnia 10 marca 2018r., z której wynikało, że nabył samochód od A. K. (2) za kwotę 105 000 złotych, co nie było zgodne z prawdą.

(dowód: zeznania świadka A. K. (2) – k. 2724-2725, 773,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 850-854, 1020-1022

protokół zatrzymania dokumentów – k. 854, 1022,

zeznana świadka M. K. (1) – k. 2793, 1023,

umowa sprzedaży samochodu – k. 1028,

umowa sprzedaży samochodu - 1029,

wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 1672, 2699-2700,

pokwitowanie odbioru pojazdu – k. 1030)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie piętnastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

M. N. poznał M. M. (1) w 2017r. gdy wypożyczał od niego samochód na wesele. Słyszał o tym, że oskarżony sprowadzał kilku osobom samochody, a nadto M. M. (1) pożyczzał mu nieodpłatnie T. (...). Zaczęli więc rozmawiać o sprowadzeniu samochodu. M. M. (1) poinformował pokrzywdzonego, że w N. ma wujka, który był komornikiem sądowym i może sprowadzić dla niego M. (...) klasa lub A. (...). Przez pewien czas korespondowali ze sobą i M. N. zdecydował się na zakup M.. W związku z tym 20 lutego 2018r. przelał na konto podane przez M. M. (1) kwotę 32 900 złotych. Był to rachunek firmowy R. D. R. (1) o numerze (...) prowadzony w (...) Bank (...) S.A., z którego korzystał wówczas oskarżony M. M. (1). W dniu 5 kwietnia 2018r. oskarżony napisał do pokrzywdzonego, że samochód przyjeżdża gotowy z dokumentami 10 kwietnia. Potem zadzwonił, że samochód będzie jednak 15 kwietnia, do czego jednak także nie doszło. Ponownie skontaktował się z pokrzywdzonym i przekazał mu, że pojazd będzie 20 kwietnia. W nocy z 21 na 22 kwietnia napisał do M. N., że wiozą auto z N. i wysłał mu zdjęcia samochodu. 22 kwietnia napisał natomiast, że samochód jest G. i czeka na akcyzę. Potem napisał z kolei, że sprzedał I. i będzie miał na opłacenie akcyzy. W trakcie wymiany korespondencji M. M. (1) przesłał zrzut ekranu z rachunku bankowego, na którym widniała operacja na

rachunku D. R. (1) (nadawca i odbiorca) z dnia 23 kwietnia 2018r. oznaczona jako zasilenie konta kwotą 83 800 zł. Napisał przy tym komentarz do tej wiadomości „właśnie mi wpłynęło to jutro opłacam akcyzę”. Pokrzywdzony nie otrzymał jednak samochodu ani zwrotu zaliczki.

(dowód zeznania świadka M. N. - k. 2725, 778,

wydruk korespondencji z komunikatora internetowego – k. 782-798,

potwierdzenie przelewu – k. 791)

Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie szesnastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

B. S. (2) (S.) poznał M. M. (1) przez wspólnego kolegę P. Z.. Poznali się w jednym z podwrocławskich salonów samochodowych. Oskarżony został mu przedstawiony jako osoba zajmująca się wynajmowaniem pojazdów. Po pewnym czasie wynajął od oskarżonego samochód marki L. (...). W tym celu M. M. (1) przyjechał do B. S. (2) i w jego mieszkaniu spisali umowę. B. S. (2) prowadził wówczas firmę taksówkową. Z powodu braku zdolności leasingowej umówił się z M. M. (1), że oskarżony wyleasinguje samochód marki T., który następnie wynajmie B. S. (2). Ta też się stało i po pewnym czasie oskarżony przekazał mu samochód marki T. (...), który następnie został przerobiony na taksówkę i B. S. (2) co miesiąc przekazywał oskarżonemu pieniądze za jego używanie.

Oprócz wynajmu T. (...) B. S. (2) korzystał także z innych pojazdów użyczanych mu przez M. M. (1). Nie zawierał z nim żadnych umów dotyczących tych pojazdów i płacił za ich korzystanie gotówką, bez żadnego potwierdzenia. Także sam M. M. (3) korzystał z samochodów użyczanych mu przez B. S. (2), np. z F. (...), którego rozliczali w ramach najmu innego pojazdu.

W dniu 27 września 2016r we W. w salonie samochodowym formy V. ul. (...) (wówczas S.) podpisał umowę leasingu operacyjnego niekonsumenckiego nr (...) - (...) - (...) na samochód V. (...) o nr VIN (...) nr rejestracyjny (...). Wartość samochodu na dzień zakupu to 148 899,89 zł netto a brutto 183 146,86 zł. Miesięczna rata za samochód wynosiła 2 765,60 złotych. We wrześniu 2017r samochód przekazał do nieodpłatnego używania M. M. (1), który miał pokrywać raty leasingu tego pojazdu. Jednocześnie zastrzegł, aby nie wynajmował samochodu innym osobom. W styczniu B. S. (1) zmienił korporację, w której pracował i zwrócił się do M. M. (1) z prośbą o zwrot samochodu marki V. (...). M. M. (1) odmówił zwrotu, dodając, że może go oddać jedynie w przypadku zapłaty 10 000 zł, które przekazałby osobie, której wynajął samochód na umowę długoterminową. Pomimo kolejnych wielu wezwań do zwrotu B. S. (2) nie odzyskał samochodu. Ponadto miał zaległości w ratach leasingowych.

W związku z zadłużeniem, jakie M. M. (1) posiadał u R. K. (1) jako zabezpieczenie spłaty wierzytelności przekazał mu samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd ten był użytkowany przez R. K. (1) aż do jego zatrzymania przez Policję w dniu 30 kwietnia 2018r.

(dowód: zeznania B. S. (2) - k. 811, 2790-2792,

zeznania świadka M. S. (1) –k. 999-1000, 1344-1345,

umowa leasingu operacyjnego – k. 815 – 817,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 826 – 828,

pokwitowanie odbioru pojazdu – k. 841,

zeznania świadka R. K. (1) – k. 843, 2701-2704, 944, 1169)

Czyn przypisany w punkcie siedemnastym części dyspozytywnej wyroku - z art. 286 § 1 k.k.

W trakcie znajomości z B. S. (2) (S.) M. M. (1) zaoferował mu sprowadzenie samochodu marki R. (...) z H.. Przesłał pokrzywdzonemu zdjęcie samochodu tej marki i zaoferował cenę 27 000 złotych. Jednocześnie zapewnił go, że po otrzymaniu zaliczki w kwocie 7 000 złotych samochód zostanie sprowadzony. W dniu 20 kwietnia 2018r B. S. (2) przekazał oskarżonemu pieniądze w kwocie 7 000 zł na poczet zakupu samochodu. Nie podjął jednak żadnych czynności w celu wywiązania się ze zobowiązania.

(dowód: zeznania świadka B. S. (2)– k. 2790-2792, 811)

Czyn przypisany w punkcie osiemnastym części dyspozytywnej wyroku – z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Podobnie jak w przypadku A. K. (1), tak samo M. M. (1) zarejestrował na dane D. R. (1) firmę pod nazwą (...) D. R. (1), z siedzibą w T. przy ul. (...).

W ramach tej działalności w dniu 21 listopada 2017r. została zawarta z (...) Bank (...) S.A. umowa o prowadzenie rachunku firmowego R. - D. R. (1) o numerze rachunku (...). Pełnomocnictwo do rachunku posiadał M. M. (1), który dysponował także dostępem do elektronicznej wersji rachunku. W umowie wskazano adres korespondencyjny T. 1b, czyli ówczesny adres zamieszkania M. M. (1).

W dniu 2 października 2017 roku w W. osoba posługująca się danymi firmy (...), ul. (...) w T. zawarła umowę leasingu operacyjnego o numerze (...) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., na mocy której otrzymała do użytkowania samochód marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 208 000,00 złotych. Samochód ten był użytkowany przez M. M. (1), który podobnie jak w przypadku A. K. (1) zarejestrował na dane D. R. (1) kolejną firmę (na tzw. „słupa”), którą faktycznie sam prowadził.

Z uwagi na brak wpłat zgodnie z harmonogramem umowa została wypowiedziana w dniu 02 stycznia 2018 roku. Wraz z wypowiedzeniem umowy przesłano na adres siedziby leasingobiorcy wezwanie do zwrotu samochodu do dnia 18 stycznia 2018r. W związku z brakiem odzewu na wysłane pisma leasingodawca (...) sp. z o.o. przekazał zlecenie odebrania pojazdu firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. 3 (7 lutego 2018r.).

M. M. (1) podobnie jak w przypadku samochodu V. (...) w związku z zadłużeniem, jakie posiadał u R. K. (1) jako zabezpieczenie spłaty wierzytelności przekazał mu samochód marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...). Pojazd ten był użytkowany przez R. K. (1) aż do jego odebrania przez Policję w dniu 30 kwietnia 2018r.

(dowód: protokół zatrzymania rzeczy – k. 830,

częściowo wyjaśnienia M. M. (1) - 2699-2700, 2703

zeznania świadka R. K. (1) – k. 2701-2704, 843, 944, 1169,

zeznania świadka B. G. (1) – k. 2712-2713, 594, 987,

zeznania świadka W. K. – k. 921,

umowa leasingu operacyjnego – k. 928 – 935,

faktura VAT z dnia 2 października 2017r. – k. 936,

upoważnienie do wydania przedmiotu leasingu – k. 937,

wypowiedzenie umowy leasingu – k. 940,

pełnomocnictwo / zlecenie odbioru pojazdu – k. 926,

protokół przejęcia – k. 941,

pokwitowanie odbioru pojazdu - k. 942)

Czyn przypisany w punkcie dziewiętnastym części dyspozytywnej wyroku – z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

D. M. był właścicielem pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) (nr VIN (...)). W lutym 2018r. postanowił sprzedać ten pojazd i umieścił ogłoszenie na portalu aukcyjnym (...)M.. Jego znajomy R. K. (2) skontaktował go z oskarżony M. M. (1), który w tamtym czasie poszukiwał takiego pojazdu. Po kontakcie telefonicznym D. M. wspólnie z R. K. (2) pojechał do T. w celu ustalenia szczegółów sprzedaży pojazdu. Było to 25 lutego 2018r. W czasie spotkania uzgodniono cenę sprzedaży na kwotę 200 000 złotych. Została sporządzona umowa, z której wynikało, że do 20 kwietnia 2018 roku M. M. (1) miał zapłacić kwotę 200 000 zł i wtedy też miała zostać wystawiona faktura. Sam pojazd razem z dokumentami D. M. przekazał M. M. (1) już w dniu podpisania umowy.

Gdy zbliżał się uzgodniony termin zapłaty za samochód, M. M. (1) zaproponował D. M. w miejsce sprzedaży samochodu P. jego zamianę na samochód marki M. (...) z 2017 roku. Według zapewnień oskarżonego miał to być samochód wystawiony przez komornika, którym miał być jego wujek R. K. (1) pracujący w N.. D. M. przystał na tą propozycję, w tym dopłatę do zamiany różnicy ceny pojazdów, tj. 40 000 zł. M. M. (1) ponaglał D. M. do zapłaty tej różnicy, wskazując, że samochód marki M. ma już też innego nabywcę. W wiadomości sms przesłał M. dane rachunku bankowego, na który miał wpłacić pieniądze. W wiadomości wskazane były dane R. K. (1) i nr aukcji samochodu, na który miał się powołać w tytule przelewu. W dniu 23 kwietnia 2018 r. D. M. dokonał dwóch przelewów po 20 000 złotych na wskazany przez M. M. (1) nr rachunku bankowego. M. M. (1) nie sprowadził dla D. M. samochodu marki M., ani nie podjął żadnych starań w tym celu. Nie zwrócił mu także pojazdu marki P. (...) i kwoty 40 000 złotych.

Po nabyciu samochodu marki P. (...) M. M. (1) zarejestrował go na dane D. R. (1), posługując się umową sprzedaży, w której nabywcą był właśnie D. R. (1) a nie M. M. (1). Samochód otrzymał wówczas tablice rejestracyjne (...). Jeszcze w kwietniu 2018r. poprzez swojego znajomego oskarżony zaoferował sprzedaż samochodu marki P. A. G. (2), który prowadził działalność gospodarczą w zakresie handlu samochodami. Po obejrzeniu samochodu A. G. (2) zdecydował się na kupno samochodu, ale postanowił nabyć go w formie leasingu. Uzgodnił cenę na kwotę 260 000 zł brutto i po kontakcie e-mailowym otrzymał fakturę. Następnie A. G. (2) skontaktował się przedstawicielem handlowym firmy leasingowej, któremu przekazałem dokumenty pojazdu. W dniu 8 maja 2016r. w Wydziale Spraw Obywatelskich Dziale Rejestracji Pojazdów urzędu Miejskiego we W. pracownik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., działając na zlecenie (...) w celu realizacji umowy leasingu z firmą (...) próbował przerejestrować samochód marki P. (...) o nr rej. (...). W trakcie tych czynności zakwestionowano jednak własność pojazdu i w dniu 9 maja 2018r. dokonano zatrzymania pojazdu w miejscu zamieszkania A. G. (2) w D..

(dowód: zeznana świadka D. M. – k. 855, 2704,

zeznania świadka R. K. (2) – k. 862, 2710-2712,

potwierdzenie przelewu – k. 859-860,

zeznania świadka D. L. (2) – k. 886, 1396,

umowa sprzedaży samochodu z 25.02.2018r. – k. 861, 2286,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 884-886,

protokół oddania na przechowanie – k. 962, 971,

kopia dowód rejestracyjnego wystawionego na D. R. (1) – k. 967,

kopia karty pojazdu – k. 968-969,

zeznania świadka A. G. (2)- k. 996, 2727,

protokół przekazana pojazdu – k. 974-976,

pełnomocnictwo – k. 1401-1402,

umowa sprzedaży – k. 1403)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym części dyspozytywnej wyroku - występek z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 15 listopada 2018 roku

W 2017r. przez wspólnego znajomego, którym był D. S., R. K. (2) poznał oskarżonego M. M. (1). Został mu przedstawiony jako osoba, która prowadziła firmę zajmującą się wynajmem pojazdów. D. S. współpracował wtedy z oskarżonym, między innymi M. M. (1) miał wynajmować klientom samochody należące do D. S. lub przez niego leasingowane. R. K. (2) jako leasingodawca sfinansował dla D. S. zakup samochodu P. (...), który następnie zawieźli do T., do miejsca zamieszkania M. M. (1). Po przekazaniu samochodu D. S. spłacał raty leasingu. Potem w ten sam sposób R. K. (2) sfinansował zakup samochodu marki L., który także trafił do T.. R. K. (2) wcześniej sprawdzał, czy sam oskarżony M. M. (1) spełniał wymogi leasingowe, ale takie wnioski zostały odrzucane. Po transakcjach zawartych z D. S. M. M. (1) przedstawił R. K. (2) plan rozwoju wypożyczalni i wskazał, że będzie potrzebował środków na kupno kolejnych samochodów. Jednocześnie zwrócił się do R. K. (2) z prośbą pożyczania pieniędzy na ten cel, w zamian za zarobek w postaci stosunkowo wysokich odsetek.

Początkowo R. K. (2) pożyczył oskarżonemu kwoty między 50 a 70 tysięcy złotych, które miały być zwrócone w terminie dwóch miesięcy. Odsetki wynosiły 20 i 30%. Umowy nie były w żaden sposób spisane. Doszło do trzech takich pożyczek i za każdym razem oskarżony zwracał sumę pożyczki wraz z odsetkami.

Po pewnym czasie oskarżony zwrócił się o pożyczanie większych kwot pieniędzy. Tym razem R. K. (2) chciał, aby umowy zostały sporządzone w formie pisemnej, a nadto, żeby ustanowić dla nich jakieś zabezpieczenie. W okresie od 25 czerwca 2017 roku do 10 listopada 2017 roku w Ł. doszło do podpisania trzech umów pożyczki pieniędzy wysokości łącznej 1 130 000 złotych. W dniu 25 czerwca 2017r zawarto umowę pożyczki w kwocie 100 000 złotych na okres 30 dnia wraz z odsetkami w wysokości 35 000 złotych oraz dalszymi odsetkami w wysokości 30 % rocznie. 14 października 2017r. zawarli umowę pożyczki 430 000 złotych, której termin spłaty przypadał na 30 grudnia 2017r. a odsetki wynosiły 120 000 złotych i dalsze 40% w skali roku. 10 listopada 2017r. doszło do zawarcia umowy pożyczki kwoty 600 000 złotych, które miały być zwrócone do 31 grudnia 2017r. wraz z odsetkami w kwocie 168 000 złotych oraz dalszymi w wysokości 40% rocznie. Zabezpieczeniem tych pożyczek były dwa pojazdy marki M. s500 i M. s350, które M. M. (1) przekazał R. K. (2) bez dokumentów, czyli karty pojazdu i dowodu rejestracyjnego, których jak twierdził zapomniał. Dodatkowym zabezpieczeniem miał być dom w T., który zgodnie z okazaną R. K. (2) kopią aktu notarialnego miał należeć do M. M. (1). Kolejnym zabezpieczeniem były weksle in blanco wystawione przez M. M. (1).

M. M. (1) nie zwrócił pieniędzy z pożyczek. Po jego zatrzymaniu R. K. (2) odebrano samochody, będące zabezpieczeniem pożyczek. M. s350 pochodził bowiem z wypożyczalni i nie stanowił własności oskarżonego, a M. s500 był leasingowany przez D. S..

(dowód: zeznania świadka R. K. (2) – k. k. 2710-2712, 862, 8282 (z III K 29/20),

umowa pożyczki z dnia 25 czerwca 2017r. – k. 869,

umowa pożyczki z dnia 14 października 2017r. – k. 870,

umowa pożyczki z dnia 10 listopada 2017r. – k. 871-872)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

R. K. (1) poznał M. M. (1) w 2016r. przez swojego znajomego G. S.. Oskarżony powiedział R. K. (1), że prowadzi sklep z częściami samochodowymi we W. i kilka razy spotkali się w sklepie przy ul. (...) we W.. Po pewnym czasie M. M. (1) zwrócił się do R. K. (1) z prośbą o udzielenie pożyczki. Pokrzywdzony pożyczył mu wówczas 80 000 złotych, których zabezpieczeniem był samochód marki B. typu kabriolet. Po pewnym czasie oskarżony zwrócił część pożyczki, ale jednocześnie odebrał samochód, który miał przekazać komuś innemu. Na prośbę oskarżonego R. K. (1) użyczał mu nieodpłatnie swój samochód marki P. (...), którym oskarżony chciał się pochwalić sąsiadom. Dodatkowo pożyczył mu jeszcze 50 000 złotych. Z czasem M. M. (1) zaczął unikać kontaktu z R. K. (1).

Przez przypadek R. K. (1) dowiedział się o nowym miejscu zamieszkania oskarżonego w T.. Pokrzywdzony pojechał tam i zażądał zwrotu 200.000 złotych, uderzył przy tym oskarżonego dwa razy w twarz. Następnie poprosił oskarżonego żeby wsiadł z nim do auta i tam ponownie żądał zwrotu pieniędzy. Oskarżony prosił o cierpliwość, deklarował spłatę i zaproponował R. K. (1) współpracę, polegającą na sprowadzaniu samochodów z N., które oskarżony miał sprzedawać i dzielić się zyskiem z R. K. (1). M. M. (1) znalazł w N. samochód marki B. dla B. J. (1). Pojechał po niego R. K. (1) ze swoim znajomym. Tam R. K. (1) kupił samochód na siebie, przywiózł go do Polski i przekazał M. M. (7), który sprzedał go następnie B. J. (1). R. K. (1) odzyskał wyłożone na samochód pieniądze razem z dodatkowym zyskiem. Potem dochodziło do podobnych sytuacji, w których R. K. (1) ponownie osiągał zysk ze sprzedaży sprowadzanych pojazdów. Dodatkowo pożyczał oskarżonemu pieniądze, z których ten się rozliczał.

R. S. (1) poprzez swoją znajomą B. J. (1) dowiedział się o tym, że najemca jej nieruchomości w T. sprowadza z N. samochody po zajęciach komorniczych w bardzo dobrych cenach. Mówiła mu, że sama w ten sposób kupiła B.. R. S. (1) był zainteresowany zakupem samochodu elektrycznego i poprzez B. J. (1) dowiedział się, że w N. są do nabycia 4 takie pojazdy. Dowiedział się też, że sam nie może jechać po ten samochód i nawiązał kontakt z M. M. (1), z którym uzgadniał szczegóły zakupu. Ostatecznie zdecydował się na zakup samochodu, który jednak chciał kupić poprzez firmę leasingową. W związku z tymi uzgodnieniami M. M. (1) zwrócił się do R. K. (4) o sprowadzenie z N. samochodu marki B. (...). Samochód ten został kupiony przez R. K. (1) w dniu 9 marca 2018r. w firmie (...) za kwotę 41 500 euro. Nabywcą był R. K. (1). Następnie R. K. (1) przekazał go M. M. (1). Formalnie samochód został następnie sprzedany spółce (...) sp. z o.o. (należała formalnie do D. R. (1)). W uzgodnieniu z (...) Funduszem (...) doszło do zwarcia transakcji, na mocy której (...) nabył od firmy (...) sp. z o.o. samochód, który następnie stał się przedmiotem umowy leasingu podpisanej z R. S. (1). 27.03.2018r. kwota 134 200 zł została przelana przez (...) S.A dla (...) sp. z o.o. (w tytule przelewu wskazano nr faktury). Pieniądze wpłynęły na rachunek firmowy R. o numerze (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S.A., zarządzany przez M. M. (1). Uzyskanych z tej transakcji pieniędzy M. M. (1) nie przekazał R. K. (1).

M. M. (1) zwrócił się do R. K. (1) o sprowadzenie także innego pojazdu, którym był F. (...) typu K.. Po zakupie i sprowadzeniu tego pojazdu M. M. (1) przekazał R. K. (1) pieniądze za ten samochód i zaproponował, aby za te środki R. K. (1) nabył i przywiózł kolejny samochód także marki F. (...). R. K. (1) razem z B. G. (1) pojechali po ten samochód i 3 stycznia 2018r. kupił w firmie (...) w G. samochód marki F. (...) za kwotę 41 800 euro. Samochód ten przekazał M. M. (1), który nie zapłacił jednak za niego pokrzywdzonemu żadnych pieniędzy.

W kwietniu 2017r. M. M. (1) sprzedał należący do R. K. (1) samochód marki P. (...) do komisju BP P. (...) M. B. (1) (za kwotę 62 000 zł). W umowie sprzedaży komisowej sporządzonej przy tej okazji wskazał, że jest jedynym właścicielem pojazdu, który jest wolny od wad fizycznych i prawnych. Okazał wówczas umowę kupna – sprzedaży z dnia 24 października 2016r., na podstawie której miał kupić samochód od R. K. (1) za 83 000 zł. Nie miał jednak karty pojazdu.

K. W. kupił samochód marki P. (...) w komisji BP P. (...) M. B. (1) we W. w dniu 13 maja 2017r. O fakcie sprzedaży tego pojazdu dowiedział się poprzez ogłoszenie internetowe na stronie (...). W związku z tym, że pojazd nie posiadał karty pojazdu na tą okoliczność otrzymał oświadczenie podpisane przez właściciela komisju M. B. (2). Właściciel

komisu zobowiązał się dosłać kartę pocztą, ale po około 30 dniach zadzwonił do nabywcy, że jednak jej nie mają i aby zawniósował do Urzędu Miejskiego w W. o wydanie duplikatu karty.

(dowód: zeznania świadka R. K. (1) – k. 2701-2704, 843, 944, 1169,

kopia karty pojazdu P. (...) – k. 952,

rachunek – k. 952,

rachunek zakupu (...) - k. 953-956,

kopia niemieckiego dowodu rejestracyjnego – k. 957 – 958,

rachunek zakupu samochodu F. – k. 1171-1172,

zeznania świadka B. G. (2) - k. 2712-2713, 594, 987,

rachunek – k. 1171,

zeznania świadka K. W. – k. 1006,

protokół zatrzymania pojazdu – k. 1011,

faktura VAT (...) (C.) – k. 1014,

umowa sprzedaży komisowej z dnia 03.04.2017r. – k. 1015,

umowa kupna sprzedaży z 24.10.2016r. – k. 1018,

faktura (...) z 29.03.2018 – k. 2284,

umowa – k. 2252,

umowa sprzedaży z 20.08.2017r. – (...),

protokół zatrzymania (...) – k. 2350-2354,

zeznania świadka R. S. (1) – k. 2794-2796, 2358,

operacje na rachunkach – k. 20-109 z akt T. II C

protokół zatrzymania rzeczy (C.) – k. 1009-1010,

oświadczenie właściciela komis – k. 1013)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym drugim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

B. G. (1) znał się z M. M. (1), bo mieszkali w tej samej wsi. M. M. (1) używał mu różne samochody, nie dając przy tym żadnych dokumentów do tych pojazdów. Pokrzywdzony widział, że oskarżony sprowadza z zagranicy samochody i chciał, aby dla niego też sprowadził samochód. Miało to być B. (...). W styczniu 2018r. zapłacił za ten samochód z góry ponad 15 tysięcy. Niestety oskarżony nie sprowadził tego pojazdu i w zamian zaoferował B. G. (1) samochód marki A. (...), którego wartość rynkowa przekraczała jednak kwotę, którą zapłacił już pokrzywdzony. M. M. (1) zaproponował, że pozostała do zapłaty kwota będzie rozliczona w przyszłości w ramach ich przyszłych wspólnych interesów. 8 lutego 2018r. M. M. (1) podpisał z pokrzywdzonym umowę kupna sprzedaży 1/2 udziału we własności samochodu marki A. (...) rok produkcji 2008 za kwotę 18 700,00 zł, w której wpisał jako właściciela U. K. - matkę R. K. (1), informując jednak pokrzywdzonego, że jest to jego babka. Po pewnym czasie do B. G. (1) zgłosił się R. K. (1), informując go, że

nie otrzymał od M. M. (1) pieniędzy za A. (...), które kupił B. G. (1). Zażądał od pokrzywdzonego zapłaty za samochód i wówczas B. G. (1) sprzedał R. K. (1) swój udział we własności samochodu.

(dowód: zeznania świadka B. G. (1) – k. 2712-2713, 594, 987,

zeznania świadka R. K. (1) – k. 2701-2704, 843, 944, 1169,

umowa sprzedaży samochodu – k. 991,

umowa kupna – sprzedaży – k. 992)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym czwartym części dyspozytywnej wyroku - przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

B. S. (2) (S.) umówił się z M. M. (1), że użyczy mu komplet zimowych opon samochodowych marki C. (...) o wartości 8 815,16 złotych. Na przełomie października i listopada 2017r. do wulkanizatora M. P., u którego znajdowały się te opony, przyjechał starszy mężczyzna samochodem V. i powiedział, że przyjechał zabrać koła. Wulkanizator zadzwonił do B. S. (2) (S.), który potwierdził, że ktoś od M. M. (1) miał przyjechać po te opony. Opony zostały wówczas zabrane. M. M. (1) wymienił opony na zimowe a letnie miał przechowywał w garażu w T.. Gdy B. S. (2) (S.) odzyskał samochód marki V. (...) miał ponownie założone opony letnie a w T. nie było opon marki C. (...). M. M. (2) nie potrafiła powiedzieć co się z nimi stało.

B. S. (2) (S.) w dniu 03 listopada 2017r. w sieci T. przedłużył umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, do których kupił dwa telefony tj. A. (...) X. G. o nr (...) o wartości 6 835,49 zł) oraz A. (...) (...)G. G. o nr (...) o wartości 6 827,51. Potem na prośbę M. M. (1) w dniu 19 kwietnia 2018r. przekazał je do używania M. M. (1), z tym, że jeden z nich miała używać jego żona M. M. (2). Po zatrzymaniu M. M. (1) B. S. (2) zwrócił się do M. M. (2) o zwrot telefonów. M. powiedziała, że nie ma telefonu M. a jednocześnie odmówiła zwrotu telefonu, który sama użytkowała.

(dowód: zeznania świadka M. S. (1) – k. 1000, 1344;

zeznania świadka B. S. (2) (S.) – k. 2790-2792, 811,

faktura – k. 1000a,

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 1000b, 1347)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym piątym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W dniu 08 listopada 2017 roku we W. oskarżony M. M. (1) posługując się danymi firmy (...) D. R. (1) zawarł z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na mocy której otrzymał do odpłatnego używania samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o wartości 334 300,00 złotych. Oskarżony wpłacił opłatę wstępną tzw. czynsz inicjalny w kwocie 33 430 zł oraz 3 raty - 12 037,64 zł i 9 944,74 zł. Oskarżony posługiwał się wówczas wystawionym dla niego upoważnieniem do odbioru przedmiotu leasingu.

Umowa została wypowiedziana w dniu 13 kwietnia 2018 roku z uwagi na nieuiszczanie rat leasingowych.

(...) S.A. upoważnił firmę (...) SA sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. przy ul. (...) do podjęcia czynności celem odzyskania przedmiotu leasingu i spowodowania spłaty zadłużenia. Czynności podjął pracownik pan R. P.. W dniu 23 kwietnia 2018 r. odbyła się interwencja w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez dłużnika w T. przy ul. (...), ale nie zlokalizowano jego firmy. W rozmowie z sąsiadami ustalono, że nikt nie kojarzy leasingobiorcy. W dniu 27 kwietnia 2018 r. usiłowano nawiązać kontakt telefoniczny z leasingobiorcą, ale bezskutecznie. W dniu 10 maja 2018 r. do dłużnika skierowane zostało pisemne wezwanie do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu.

Samochód ten oskarżony przekazał B. J. (1) do nieodpłatnego użytkowania.

(dowód: zawiadomienie – k. 1031,
zamówienie – k. 2062,
umowa leasingu – k. 1035-1039,
wpłata zaliczki – k. 1042,
faktura (...) – k. 2066,
faktura (...)– k. 1040,
rozwiązanie umowy leasingu – k. 1043-1045,
wezwanie do wydania przedmiotu leasingu – k. 1047,
potwierdzeniu odbioru pojazdu – k. 1143,
protokół zatrzymania rzeczy – (...) - (...),
protokół przekazania pojazdu – k. 1306
wniosek o rejestrację – k. 2022,
zeznania świadka B. J. (1) – k. 296,
zeznania świadka R. S. (2) – k. 2037, 2057-2058,
zamówienie R. – k. 2062,
protokół przekazania – k. 2073,
umowa leasingu z 18.04.2018r. – k. 2089)

Czyn przypisany w dwudziestym szóstym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

W dniu 7 stycznia 2016r. M. M. (1) jako prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. M. (1), z siedzibą przy ul. (...) we W. zawarł umowy leasingu nr (...) w ramach programu (...) E.+ z firmą (...) Sp. z o.o. W umowie wskazał adres email „(...) Na mocy tej umowy powierzono mu samochody marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o łącznej wartości 248 000 złotych. Oskarżony M. M. (1) nie płacił rat leasingowych już od lutego 2016r. W związku z tym umowa została wypowiedziana w dniu 09 maja 2016 roku.

Po wypowiedzeniu umowy (...) Sp. z o.o. skierowała sprawę odzyskania pojazdów do firmy (...). 13 maja 2016r. pracownik firmy udał się pod adres prowadzenia działalności wskazany w umowie tj. W. ul. (...), jednak nikogo tam nie zastał i ustalił, że od kilku miesięcy adres ten jest nieaktualny. Następnego dnia udał się pod adres, pod którym mógł przebywać M. M. (1) (W. ul. (...)), jednak tam również nikogo nie zastał. 17 maja 2016r. pracownik firmy windykacyjnej skontaktował się telefonicznie z M. M. (1), prosząc o spotkanie, na co oskarżony nie przystał. W toku dalszej rozmowy przedstawiono sprawę zwrotu pojazdów marki T., wskazano też aktualny stan zaległości z umowy leasingu. Oskarżony stwierdził, że wszystko ma uregulowane i zapewnił, że prześle rozliczenia po zakończeniu rozmowy. Tak się jednak nie stało i ponownie starano się nawiązać kontakt z M. M. (1) z różnych numerów telefonów. 20 maja 2016r. udało się nawiązać z nim kontakt telefoniczny i w trakcie rozmowy oświadczył, że nie ma żadnych zaległości a na żądanie wydana

pojazdów odmówił ich zwrotu, stwierdzając, że je wypożyczył. Ponadto odmówił spotkania z tej sprawie. Dalsze próby nawiązania kontaktu z oskarżonym nie przyniosły już żadnego skutku.

W maju 2017r. M. M. (1) przekazał bratu swojej żony K. D. do użytkowania samochód T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), za który K. D. miał opłacać raty leasingowe w wysokości 600 złotych miesięcznie. Miał je wpłacać na wskazany przez M. M. (1) numer rachunku bankowego (...), który według zapewnień oskarżonego należał do (...) Funduszu (...), a faktycznie był numerem rachunku A. K. (1) w banku (...) S.A., którym dysponował M. M. (1). Umówili się jednocześnie, że gdy K. D. spłaci cały leasing pojazd przejdzie na jego własność. K. D. wpłacał co miesiąc umówioną kwotę na wskazany przez oskarżonego rachunek bankowy. Pieniądzy tych M. M. (1) nie przelewał jednak na rachunek (...) Sp. z o.o., która to spółka była właścicielem tego samochodu. Oskarżony prowadzi z K. D. korespondencję poprzez komunikator internetowy, w której upominał się o zapłatę rat leasingowych za T. (...) i wskazywał nr konta do zapłaty (nr rachunku A. K. (1)).

W dniu 27.11.2017r. z rachunku K. K. (2) na rachunek A. K. (1) wpłynęło 600 zł w tytule wskazano „dla (...) rata za A. D.”. Kolejne wpłaty: 28.12.2017r. 1640 zł, 29.01.2018r. 600 zł, 26.03.2018r. – 600 zł, 27.04. - 600 zł.

Po zatrzymaniu M. M. (1) na polecenie jego żony K. D. wydał samochód dwóm młodym nieznanym mężczyznom.

W dniu 16 kwietnia 2017r. M. M. (3) sporządził umowę sprzedaży samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) 442, w której wskazał, że jest właścicielem pojazdu, który jest wolny od praw osób trzecich. Nabywcą samochodu miała być D. L. (1), a jego cena wynosiła 24 850 złotych.

(dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa – k. 1059,

umowa leasingu – k. 1071-1087,

zamówienie przedmiotu leasingu - k. 1096-1098,

oferta do umowy leasing L. – k. 1090-1091,

oferta do umowy leasingu Topy A. – k. 1092-1093,

oferta do umowy leasingu T. (...) – k. 1094-1095,

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – k. 1099,

raport czynności windykacyjnych – k. 1100,

ostateczne wezwania do zwrotu pojazdów – k. 1102,

wezwania do zwrotu pojazdu – k. 1106-1110,

dyspozycja usunięcia pojazdu i protokół zatrzymania rzeczy – k. 1150, 1154,

zeznania świadka D. L. (1) – k. 1162, 2704-2705,

umowa kupna – sprzedaży z dnia 16 kwietnia 2017r. – k. 1164,

protokół zatrzymania pojazdu – k. 1512,

zeznania świadka M. S. (2) – k. 1689,

zeznania świadka B. S. (3) – k. 1689,

zeznania świadka K. D. – k. 2214,

wydruk korespondencji z K. D. dotycząca spłaty – k. 2218-2219,

potwierdzenie przelewu od K. D. – k. 2220-2228,

operacje na rachunkach – T. (...)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym siódmym części dyspozytywnej wyroku - przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. L. (1) poznała się M. M. (1) przez swojego znajomego R. G.. Miał jej pomóc coś naprawić w jej samochodzie. Później widywali się bardzo często, odwiedzali się nawzajem. D. L. (1) bywała w T. a M. M. (1) bywał w jej miejscu zamieszkania, gdzie pomógł jej nawet w remoncie. D. L. (1) użytkowała wówczas samochód marki O. (...) oraz samochód marki T., który miała po ojcu. M. M. (1) zaproponował jej, że pomoże sprzedać oba samochody a ona kupi sobie w ich miejsce jedno auto. W ten sposób nabyła od M. samochód marki V. (...).

Po pewnym czasie M. M. (1) zaproponował jej sprzedaż samochodu i przekazanie w rozliczeniu właśnie V. (...). W dniu 16 kwietnia 2017r. przyszedł do niej z gotową umową, którą ona podpisała. Zgodnie z nią miała jeszcze dopłacić 12 850 zł i nabyć wówczas samochód marki T. (...). Zataił przed nią fakt, że nie jest jego właścicielem tego samochodu, który był wówczas przedmiotem umowy leasingu.

(dowód: zeznania świadka D. L. (1) – k. 1162, 2704-2705,

umowa kupna – sprzedaży – k. 1164,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 1154-1159,

kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 1160-1161)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym ósmym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

W dniu 7 stycznia 2016 roku w salonie (...) we W. M. M. (1) posługując się danymi firmy pod nazwą „(...) D. S.” z/ s S. (...) zawarł umowy leasingu w (...) S.A. o nr (...), (...), (...), na podstawie których powierzono mu do używania trzy samochody marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o łącznej wartości 383 406,97 złotych.

Samochód F. (...) oskarżony użyczył B. S. (2), który po pewnym czasie zwrócił go oskarżonemu.

M. G. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...), która zajmowała się również między innymi wypożyczaniem samochodów. M. G. użyczył M. M. (1) samochód marki M., a w zamian oskarżony przekazał mu do użytku samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Po jakimś czasie samochód ten zepsuł się i został odstawiony do naprawy w serwisie firmy (...) we W.. W czerwcu 2017r. K. P. (2) odebrał F. z serwisu i przywiózł do M. G., który dalej go użytkował. Kiedy dowiedział się, że samochód może być poszukiwany przez Policję, M. G. skontaktowałem się z Komendą Powiatową Policji w T. i oddał samochód.

W dniu 31 sierpnia 2017r. została spisana umowa najmu pojazdu F. (...) o nr rej. (...) między K. A. K. (1) a W. F.. Jako nr rachunku do płatności czynszu najmu wskazano część numeru rachunku osobistego na A. K. (1) w banku (...) S.A., którego używał oskarżony M. M. (1). Na umowie brak było podpisu A. K. (1). Jako adres email wynajmującego wskazany został adres (...), który posługiwał się oskarżony M. M. (1).

Umowy leasingu zostały wypowiedziane w dniu 1 marca 2018 roku. Jeszcze w marcu 2018r. pracownik salonu (...) sp. z o.o. we W. skontaktował się z D. S. w sprawie nieopłaconych polis za leasingowane pojazdy marki F.. W przypadku

umów ubezpieczenia M. M. (1) nie wskazał bowiem swojego adresu zamieszkania i polisy zostały przesłane do D. S.. W związku z tym D. S. skontaktował się z R. K. (2), który prowadził działalność leasingową i w oparciu o numer NIP D. S. ustalił, że na jego dane zostały podpisane cztery umowy leasingowe. W ten sposób D. S. dowiedział się o zawartych przez M. M. (1) umowach leasingu. D. S. przesłano także zestawienie zaległości na dzień 10 kwietnia 2018r., z którego wynikało, że z tytułu nieuiszczonych rat leasingowych zalega (...) S.A. kwotę 46 880,96 zł.

D. S. w związku z ustaleniami dotyczącymi leasingu samochodów marki F. skontaktował się w z oskarżonym M. M. (3), informując go, iż zawiadomi policję o zaistniałej sytuacji. Następnie w okresie od marca do dnia 28 kwietnia 2018 roku D. S. i M. M. (1) kontaktowali się kilkakrotnie przez telefon. W trakcie tych rozmów, oskarżony M. M. (1) groził D. S. pozbawieniem życia i zdrowia oraz jego żonie i dzieciom, chcąc ten sposób zmusić D. S. do odstąpienia od zawiadomienia organów ścigania o zawartych umowach leasingu.

F. (...) został odzyskany przez (...) leasing we własnym zakresie w grudniu 2018r.

(dowód: zeznania świadka D. S. – k. 891, 2831-2832, 2039,

zeznania świadka H. P. – k. 2792-2793, 403, 676, 1183,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 1178, 1194,

zeznania świadka M. G. – k. 1187, 2727-2728,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 1191-1194,

zeznania świadka A. G. (1) – k. 2184, 2314, 2794,

umowa najmu F. (...) z 31.08.2017r. – k. 2281,

protokół przejęcie przedmiotu leasingu – k. 2190-2192,

zestawienie zaległości na dzień 10 kwietnia 2018r. – k. 894,

akta sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. III K 29/20)

Czyn przypisany w punkcie dwudziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

W 2016r. oskarżony wynajął od B. J. (1) dom w T.. Zamieszkał tam z rodziną i na tej posesji przetrzymywał również samochody, które użytkował w związku z umowami leasingu podpisywanymi na firmę (...) oraz użyczane mu przez inne osoby. Po pewnym czasie, gdy B. J. (1) sprzedała swój samochód przekazała jej do nieodpłatnego użytkowania samochód marki L., którego właścicielem była firma leasingowa. Po pewnym czasie zaproponował B. J. (1) sprowadzenie samochodu w atrakcyjnej cenie. Powiedział, że jego wujek mieszka w N. i wspólnie z komornikami zabiera auta osobom, które nie spłacają rat. B. J. (1) wskazała, że może na ten cel wydać ok. 90 000 zł. Oskarżony zaproponował jej sprowadzenie samochodu marki B. (...) z 2017 roku, na co wyraziła zgodę. Pieniądze przelała na konto wskazane przez oskarżonego. Po kilkudziesięciu dniach oskarżony przekazał B. J. (1) samochód marki B. (...), różniący się jednak od tego, który pokazywał jej na zdjęciach. Oskarżony przeprosił ją za sytuację i zaferował sprowadzenie kolejnego samochodu.

W czerwcu 2017 roku, po uzgodnieniu sprowadzenia samochodu B. oskarżony poprosił B. J. (1) o udzielenie mu pożyczki. Wyraziła zgodę i sporządzili umowę pożyczki, a następnie pokrzywdzona przelała pieniądze w kwocie 32 900 złotych na rachunek wskazany przez oskarżonego. Pomimo upływu terminu spłaty oskarżony nie zwrócił pieniędzy i pokrzywdzona zaczęła się o nie upominać. M. M. (1) zapewniał ją, że odda pieniądze za dwa miesiące, bo kupił kolejny samochód do swojej wypożyczalni i ma już chętnego na długoterminowy najem. Obiecał, że zrekompensuje jej to w

ten sposób, że będzie miała udziały w kolejnych transakcjach. Po upływie dwóch miesięcy pokazał jej samochód, który czekał na najemcę i oświadczył, że musiał „zaklepać” już kolejny samochód i nie może teraz się wycofać. Poprosił ją o udzielenie kolejnej pożyczki. W sierpniu 2017r. B. J. (1) pożyczyła oskarżonemu kwotę 197 000 złotych. Ponownie spisali umowę pożyczki, a 29 sierpnia 2017r. pokrzywdzona przełała 197 000 złotych na rachunek osobisty A. K. (1) o numerze (...) prowadzony w (...) Bank (...) S.A. W tytule wskazała „H. K. zapłata za m. (...) klasa”. Gdy bezskutecznie pokrzywdzona domagała się zwrotu pożyczonych pieniędzy oskarżony zaproponował jej jako zabezpieczenie zwrotu samochód marki B. (...) o wartości ok. 300 000 złotych, z którego mogła korzystać. Samochód był leasingowany na firmę (...). W styczniu 2018r. B. J. (1) pożyczyła oskarżonemu kwotę 90 000 złotych, które 12 stycznia przełała na rachunek osobisty A. K. (1) o numerze (...) prowadzony w (...) Bank (...) S.A. M. M. (1) zwrócił się do pokrzywdzonej o udzielenie mu kolejnej pożyczki, wskazując, że jego firma dobrze prosperuje, na posesji stoi dużo samochodów i w związku z tym nie ma obaw, co do spłaty pożyczek. Ponadto w ramach zabezpieczenia przekazywał jej do używania samochody marki P. (...). W ten sposób doszło do zawarcia kolejnej pożyczki kwoty 235 000 złotych. W marcu 2018r. pokrzywdzona pożyczyła oskarżonemu kolejne 160 000 złotych, które 5 marca 2018r przełała na rachunek osobisty A. K. (1) o numerze (...) prowadzony w (...) Bank (...) S.A., wpisując w tytule przelewu „pożyczka M. zgodnie umowa”. W ramach zabezpieczenia udzielanych pożyczek M. M. (1) zaproponował pokrzywdzonej pożyczek złoto w postaci biżuterii (pierścionki, łańcuszki). Przekazał je w woreczkach, w których znajdowały się też kartki z ich wyceną. B. J. (1) po wycenie tych przedmiotów przez jej znajomego zwrócił ja oskarżonemu.

Pomimo upominania się o zwrot pieniędzy oskarżony zwodził pokrzywdzoną i do czasu zatrzymania nie zwrócił jej żadnej z pożyczonych kwot.

(dowód: analiza rachunku – k. 1148,

wyjaśnienia M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792

zeznania świadka B. J. (1) – k. 1295, 2722-2724,

umowa najmu – k. 1568,

umowy pożyczki – k. 1573, 1575, 1577, 1580,

potwierdzenie przelewu – k. 1305,

umowa sprzedaży B. o nr rej. (...) – k. 2249,

operacje na rachunkach bankowych - k. 110- akt T 1 B)

Czyn przypisany w punkcie trzydziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

A. H. poznał M. M. (1) przez swoją znajomą B. J. (1). Został z nim umówiony, albowiem chciał sprowadzić z N. samochód typu kamper, a od B. J. (1) dowiedział się, że oskarżony tym się właśnie zajmuje. Umówili się na sprowadzenie samochodu marki F. (...), nie spisywali przy tym żadnej umowy. W dniu 22 września 2017r. M. M. (1) sporządził umowę sprzedaży w której wskazał, że jest wyłącznym właścicielem F. (...) o nr rej. (...) i zbył go za 98 000 zł A. H.. Pokrzywdzony otrzymał od oskarżonego dowód rejestracyjny pojazdu i umowę, ale nie dostał karty pojazdu. M. M. (1) zapewniał go, że przekazał mu również kartę pojazdu, co jednak nie było prawdą. A. H. wystąpił o wtórnik karty pojazdu, który otrzymał i zarejestrował pojazd na siebie z nr rej. (...).

Oskarżony zataił przed A. H., że samochód nie jest jego własnością i nie może nim rozporządzać.

Samochód został odebrany pokrzywdzonemu i przekazany na przechowanie jego właścicielowi R. K. (1).

(dowód: zeznania świadka A. H. – k. 2725, 1321,
umowa sprzedaży samochodu – k. 1325, 2289,
protokół zatrzymania rzeczy – k. 1326-1329,
kopia dowodu rejestracyjnego – k. 1330-1331,
kopia wtórnika karty pojazdu – k. 1333-1334,
protokół oddania na przechowanie – k. 1340,
umowa sprzedaży – k. 2289)

Czyn przypisany w punkcie trzydziestym drugim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

W dniu 23 marca 2018 roku M. M. (1) posługując się danymi firmy (...) D. R. (1), oraz wystawionym na siebie upoważnieniem zawarł we W. umowę leasingu operacyjnego o numerze (...) z (...) Sp. z o.o., na podstawie której otrzymał do użytkowania samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nr VIN (...), o wartości 96 924,00 złotych. Oskarżony przygotował umowę najmu tego pojazdu z datą 4 kwietnia 2018r. gdzie wynajmującym mała być B. J. (1) a wynajmującym R. D. R. (1), na której podpisał się sam oskarżony jako działający z upoważnienia wściciela firmy. Umowa nie została podpisana przez najemcę pojazdu.

W związku z brakiem wpłat rat leasingowych umowa leasingu została wypowiedziana w dniu 10 lipca 2018 roku.

(dowód: umowa leasingu – k. 1535,
upoważnienie dla M. M. (1) – k. 1549,
wypowiedzenie umowy -
wezwanie do zapłaty – k. 1557
protokół zatrzymania rzeczy – k. 1872,
zeznania świadka R. K. (2) – k.
umowa najmu D. – k. 2248 - ,
operacje na rachunkach – T. 1 B)

Czyn przypisany w punkcie trzydziestym trzecim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

W dniu 21 listopada 2017 roku w salonie (...) w D. oskarżony posługując się danymi firmy (...) D. R. (1) zawarł umowy leasingu w ramach programu S. C. w (...) Sp. z o.o. o nr (...), na podstawie której odebrał samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 95 439,59 złotych. W dniu 16 marca 2018r podpisał aneks do tej umowy leasingu którego przedmiotem był samochód T. (...) o nr rej (...) o wartości 250 800,00 złotych.

Umowa została wypowiedziana w dniu 18 czerwca 2018 roku.

(dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa – k. 1586
wypowiedzenie umowy – k. 1593,

protokół wydania – k. 1605,

wyjaśnienia M. M. (1) – k. 2699-2700, 2703, 626, 674, 718, 1672, 1777, 1867, 2792

protokół zatrzymania rzeczy – k. 1946,

operacje na rachunkach – kT. (...)

Czyn przypisany w punkcie trzydziestym piątym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

W dniach 12 i 18 grudnia 2017r. w salonie firmowym sieci O. w T., podając dane podmiotu (...) D. R. (1) z/s w T. przy ul. (...), zawarł trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W dniu 12 grudnia 2017r umowę o numerze (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...), do której wydano mu Notebook marki H. (...) nr (...) i A. (...) o nr (...). W dniu 18 grudnia 2017r umowę o numerze (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...), do której otrzymał telefon komórkowy marki i. (...)(...) nr (...). W dniu 18 grudnia 2017r umowę o numerze (...) z kartą SIM o nr abonenckim (...), do której wydano mu telefon komórkowy marki i. (...)(...) nr (...). Łączna wartość usług telekomunikacyjnych związanych z tymi umowa i wydanych telefonów oraz laptopa wyniosła 11 416,16 złotych.

W okresie od 21 lutego do 23 marca 2018r. w ten sam sposób zawarł z (...) S.A. trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W dniu 21 lutego 2018r zawarł umowę o numerze (...) z kartą sim o numerze abonenckim (...), do której otrzymał telefon komórkowy marki S. (...) nr (...). W dniu 17 marca 2018r umowę o numerze (...) z kartą sim o nr abonenckim (...), do której otrzymał telefon komórkowy marki S. (...) nr (...), a w dniu 23 marca 2018r umowę o numerze (...) z kartą sim o nr abonenckim (...) i telefonem komórkowym S. G. (...) nr (...). Łączna wartość usług telekomunikacyjnych i telefonów wyniosła 12 194,61 złotych.

(dowód: umowa – k. 1357

zeznania świadka B. W. – k. 1719-1720,

umowa – k. 1239, 1243,

zeznania świadka K. N. (1) – k. 313-314, 1676)

FAKTY UZNANE ZA NIEUDOWODNIONE

1. Przywłaszczenie przez oskarżonego M. M. (1) telefonu komórkowego marki (...) przekazanego do użytkowania przez B. S. (2) (S.) M. M. (2).
2. Współdziałanie oskarżonego A. K. (1) w dokonaniu wyłudzeń usług telekomunikacyjnych i telefonów poprzez zawieranie umów w systemie telesprzedaży w okresie od 15 czerwca 2016r. do 15 grudnia 2016r. (czyny opisane w punktach od czterdziestego dziewiątego do sześćdziesiątego szóstego części wstępnej wyroku).
3. Współdziałanie oskarżonego A. K. (1) w dokonaniu wyłudzenia pożyczki w firmie (...).
4. Odbywanie przez oskarżonego M. M. (1) kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 28 grudnia 2010 r. sygn. akt. XII K 727/10, w okresie od 29.03.2014 r. do 17.06.2016 r.
5. Wyłudzenie od R. K. (1) dwóch samochodów marki F. (...).

OCENA DOWODÓW

1. **Wyjaśnienia M. M. (1).**

Na wstępie podkreślić należy, iż treść wyjaśnień oskarżonego kształtowała się zależnie od etapu postępowania, na którym jej składał. W toku postępowania przygotowawczego przyznawał się dostawianych mu zarzutów, deklarując możliwość skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3 k.k. Trudno jednak w tych wyjaśnieniach dopatrzeć się okoliczności, która uzasadniałaby zastosowanie tej instytucji. Sytuacja uległa jednak zmianie wraz z postawieniem mu zarzutów w sprawie o sygn. akt PK I WZ Ds 49.2019 (sprawa III K 29/20), w której zarzucono mu popełnienie przestępstw na szkodę B. J. (1) i D. S.. Treść tych zarzutów oraz tok postępowania, w ramach którego oskarżony został tymczasowo aresztowany zbiegła się ze zmianą stanowiska oskarżanego odnośnie stawianych mu w tym postępowaniu zarzutów. Przyznał się jedynie do części z nich, a w swoich wyjaśnieniach nie odniósł się w sposób skonkretyzowany do poszczególnych zarzucanych mu przestępstwa, mimo takiej deklaracji, a jedynie w sposób dość dowolny i niekonsekwentny wyjaśniał dodatkowo w związku z zeznaniami niektórych świadków.

W świetle tych okoliczności i analizy zebranych dowodów Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego częściowo zasługują na wiarę. Dotyczy to przede wszystkim jego wyjaśnień składanych w początkowej fazie postępowania, w której przyznawał się do stawianych mu zarzutów, dotyczących w szczególności wyłudzenia telefonów komórkowych.

W swoich pierwszych wyjaśnieniach złożonych zaraz po jego zatrzymaniu podał, że dopuścił się tych czynów (wyłudzeń telefonów), bo potrzebował pieniędzy na spłatę leasingów. Jak przyznał, samochody formalnie były zarejestrowane na firmę (...), ale to on był szefem i pomysłodawcą firmy, a K. był tylko „figurantem”, którego rola sprowadzała się do mycia i sprzątania samochodów. A. K. (1) mieszkał u niego i za nic nie płacił. Natomiast sam M. M. (1) wypłacał K. 1000 – 2000 zł. Spłacał też za A. K. (1) kredyt w E. (10 000 zł). Ta część wyjaśnień zasługuje na wiarę, albowiem została potwierdzona pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, w tym wyjaśnieniami A. K. (1), operacjami dokonanymi na rachunkach bankowych (przelewy na rzecz A. K. (1)), zeznaniami świadków, z których wynika, że to M. M. (1) był traktowany jako właściciel firmy (...), której danymi się posługiwał. Wyjaśnienia oskarżanego zostały także uprawdopodobnione zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. To właśnie poprzez pryzmat tych zasad Sąd dokonał oceny zebranej dokumentacji, w tym dowodów znalezionych w trakcie przeszukania w miejscu zamieszkania M. M. (1) w T. (...). Ujawniono tam szereg dokumentów, wskazujących na zarządzanie całym przedsiębiorstwem właśnie przez M. M. (1). Wśród tych dokumentów był pakiet dokumentów wystawionych na A. K. (1), czy karta kredytowa (...) S.A. należąca do A. K. (1).

Charakterystyczne jest jednak to, że wśród dokumentów ujawnionych i zabezpieczonych w T. (...) nie znaleziono żadnej dokumentacji księgowej związanej z działalnością gospodarczą prowadzoną na dane A. K. (1). Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach ani razu nie wskazał na sposób prowadzenia tej działalności od strony księgowej, w tym metodę opodatkowania. Nigdy też nie wskazał na zewnętrzny podmiot, który miałby zajmować się rachunkowością firmy (...). Trudno zresztą przyjąć, aby możliwe było prowadzenie takiej rachunkowości w sposób rzetelny skoro szereg transakcji odbywało się w nieformalny sposób (brak pisemnych umów, faktur, dowodów rozliczeń finansowych przyjmowanej gotówki). W ocenie Sądu przeczy to wyjaśnieniom oskarżonego o zamiarze prowadzenia „normalnej” działalności gospodarczej pod firmą (...) (wyjaśnił „pojazdy te miały być wynajmowane klientom z zyskiem, a za zarobione pieniądze mieli spłacać leasing i zostawał jeszcze dochód. Problemy pojawiły się, gdy zabrakło klientów na wynajem”). Jeśli istotnie taki był zamiar oskarżonego, to nic nie stało na przeszkodzie, aby został on formalnie umocowany i to nawet w bardzo szerokim zakresie do zajmowania się sprawami firmy (...), do czego jednak nie doszło.

Okoliczności związane z prowadzeniem przez M. M. (1) działalności gospodarczej pod firmą (...) pośrednio potwierdza także kolejne jego „przedsięwzięcie”, tym razem przy wykorzystaniu firmy zarejestrowanej na D. R. (1). Świadek B. S. (2), który współpracował z oskarżonym zeznał wprost „On posiadał konto, z tego co wiem, ale najprawdopodobniej, ale to było na tzw. słupa. Personalistów słupa nie pamiętam, on też mieszkał w T., niektóre auta były na niego zarezerwowane”. Świadek R. K. (1) zeznał wprost, że „nie płaciłem R., który był figurantem”.

W swoich pierwszych wyjaśnieniach M. M. (1) przyznał się również do zarzutu przywłaszczenia pojazdów marki R. (...) i T.. Wskazał, że te leasingi były wzięte na firmę (...). Dodał przy tym, że pojazdy te miały być wynajmowane klientom z

zyskiem, a za zarobione pieniądze mieli spłacać leasing i zostawał jeszcze dochód. Problemy pojawiły się, gdy zabrakło klientów na wynajem. W swoich wyjaśnieniach zadeklarował zwrot pojazdów, które posiadał w T..

Ta część wyjaśnień zasługuje na wiarę jedynie częściowo i to faktycznie jedynie w zakresie przyznania się oskarżonego. Pozostałe podawane przez niego okoliczności nie znajdują potwierdzenia w zebranych dowodach oraz zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Co więcej właściwa ocena tych wyjaśnień w zestawieniu z pozostałymi dowodami pozwoliła dodatkowo na zmianę kwalifikacji prawnej tych czynów. Umowa leasingu samochodu marki R. R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) została zawarta 20 grudnia 2016r. W tym czasie oskarżony M. M. (1) był już posiadaczem trzech samochodów marki T. (umowa leasingu z 7 stycznia 2016r.), za które nie płacił rat leasingowych już od lutego 2016r. W związku z tym umowa została wypowiedziana w dniu 09 maja 2016 roku. W czasie prób odzyskania pojazdów oskarżony podawał nieprawdziwe informacje dotyczące rozliczenia leasingu i wreszcie w maju 2016r. definitywnie odmówił zwrotu pojazdów. Jednocześnie, jak wynika z zebranych dowodów oskarżony używał odpłatnie pojazdy innym osobom (T. (...)), czy też nie będąc ich właścicielem zbył jeden z nich (T. (...)). Była to jedyna umowa leasingu objęta zarzutem, która została zawarta na dane samego oskarżonego. Trudno w świetle takiego zachowania M. M. (1) uznać za wiarygodne jego wyjaśnienia dotyczące umów zawartych niemal rok później. Skoro, jak wyjaśnił oskarżony, problemy pojawiły się, gdy zabrakło klientów na wynajem, to nic nie stało na przeszkodzie, aby zwrócił samochód marki R. (...). Miał taką okazję już po wypowiedzeniu umowy, kiedy to pracownik firmy windykacyjnej spotkał się z nim w sierpniu 2017r. i wypytywał o A. K. (1) w związku z zamiarem odebranie tego pojazdu. M. M. (1), wiedząc, że A. K. (1) faktycznie nie ma wiedzy na temat samochodu, nie przekazał żadnych informacji na temat samochodu a przez kolejne miesiące nie zwrócił go właścicielowi. Co więcej swobodnie nim dysponował, o czym świadczy przekazanie pojazdu Z. W..

Również z punktu widzenia wcześniej zawartej przez samego M. M. (1) umowy z (...) Sp. z o.o. trudno dać wiarę jego zapewnieniom o zamiarze regulowania rat leasingu i wywiązywania się z postanowień umowy. Już sam fakt zawarcie z tą samą firmą kolejnej umowy na dane tzw. słupa poddaje pod wątpliwość wiarygodność tych twierdzeń. Jeszcze raz trzeba bowiem przypomnieć, że od ponad roku oskarżony M. M. (1) nie uiszczał rat leasingowych za trzy leasingowane przez siebie pojazdy marki T., a ponadto na żądanie uprawnionego przedstawiciela leasingodawcy odmówił ich zwrotu. W przypadku umowy zawartej na dane A. K. (1) oskarżony uiszczył tylko po jednej racie za każdy pojazd i mimo wynajęcia dwóch z nich i otrzymywania z tego tytułu wynagrodzenia nie uiszczał kolejnych rat. Wiedział o wypowiedzeniu umowy i poszukiwaniu pojazdów, a mimo to ich nie zwrócił.

W pierwszych swoich pierwszych wyjaśnieniach M. M. (1) podał jednocześnie, że F. (...) był wzięty przez D. S., a on go jedynie wynajmował i płacił za to D. S.. Nie wiedział też o tym, żeby raty nie były płacone leasingodawcy. W czasie kolejnego przesłuchania M. M. (1) przyznał się do postawianych mu zarzutów, w tym do przywłaszczenia F. (...) i R., ale ponownie wyjaśnił, że przekazywał pieniądze na spłatę rat leasingowych D. S.. Podobne stanowisko zaprezentował w trakcie posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, gdy ponownie przyznał się do wszystkich czynów i stwierdził jednocześnie, że ma wszystkie przekazy potwierdzające przekazywanie pieniędzy D. S..

Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego jako sprzecznym z zebranymi dowodami i nie znajdującym także oparcia w zasadach logiki i doświadczenia życiowego. Po pierwsze należy zwrócić uwagę na zawierane w ten sposób inne umowy między D. S. a M. M. (1). M. M. (1) zawarł bowiem z D. S. umowę najmu samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) (umowa z 9.11.2016r.) oraz samochodu marki L. czy M. (...) o nr rej. (...) (umowa z 15.05.2017r.). Podpisy na tych umowach zostały notarialne poświadczane. Trudno zatem znaleźć racjonalne wyjaśnienie dla podpisania we wrześniu 2017r. rzekomo przez D. S. umowy leasingu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz w dniu 14 grudnia 2017r. umowy leasingu samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i przekazania ich bez żadnej umowy M. M. (1). Ponadto jeśli istotnie, to D. S. miał zawrzeć te umowy leasingu, to trudno wyjaśnić, z jakich powodów wskazał w nich jako adres do korespondencji T. (...) oraz do kontaktu adres e-mail M. M. (1). M. M. (1) wyjaśnił, że za wynajem pojazdu płacił D. S. i nie wie, czy ten uiszczał raty leasingu. W jakim zatem celu wskazano w umowie dane kontaktowe M. M. (1).

Wbrew twierdzeniom oskarżonego w trakcie całego postępowania nie znaleziono i nikt nie przedstawił przekazów potwierdzających przekazywanie pieniędzy D. S.. Wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie przeczą dokumenty przekazane przez (...) Bank (...) S.A. Z zestawienia operacji sporządzonej przez bank wynika, że w dniu 28 listopada 2017r. na rachunek (...) o numerze (...) prowadzonym w (...) Bank (...) S.A. z nieznanego rachunku wpłynęła kwota 5 000 zł, gdzie w tytule wskazano „wynajem F. (...)”.

Wyjaśnienia M. M. (1) w tej części są wreszcie sprzeczne z zeznaniami świadków D. S., A. G. (1) i Z. W.. D. S. zeznał bowiem, że nie wiedział o podpisaniu na dane jego firmy dwóch umów leasingu samochodów marki F. (...) i F. (...). Dowiedział się o tym dopiero w marcu 2018r., kiedy to pracownik salonu (...) sp. z o.o. we W. skontaktował się z nim w sprawie nieopłaconych polis za leasingowane pojazdy marki F.. W ocenie Sądu te zeznania D. S. zasługują na wiarę jako zgodne z dowodami w postaci dokumentów, zeznaniami świadka A. G. (1) i R. K. (2) oraz uprawdopodobnieniem zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Istotnego znaczenia w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień M. M. (1) nabierają zeznania świadka A. G. (1). Co charakterystyczne sam oskarżony odmówił udziału w tej części rozprawy, w czasie której zeznawała świadek. Z jej zeznań wynika bowiem, że M. M. (1) przyjechał do salonu samochodowego autoryzowanego dealera marki F. firmy (...) we W. przy ul. (...), w którym ona pracowała i przedstawił się jako D. S.. Okazał także dokumenty związane z prowadzoną działalnością gospodarczą pod nazwą „(...) D. S.” z siedzibą w S. (...). Twierdził ponadto, że prowadzi wypożyczalnię luksusowych samochodów i okazał stronę internetową o nazwie „(...)”. Taka nazwa pojawia się na umowach najmu znalezionych w czasie przeszukania domu w T. (...). Opowiadał też jej o swojej posiadłości w T. pod T.. W trakcie przesłuchania świadek A. G. (1) na okazanej jej tablicy poglądowej rozpoznała oskarżonego M. M. (1) właśnie jako osobę podającą się z D. S., o której zeznawała wcześniej. W swoich zeznaniach wskazywała też, że oskarżony miał czasem przyjeżdżać do salonu (...) motocyklem. Z zeznań R. K. (1) wynika, że oskarżony przyjeżdżał do niego także motocyklem marki Y., który został zresztą zabezpieczony w trakcie śledztwa. Z zeznań Z. W. wynika natomiast, że M. M. (1) oferował mu w rozliczeniu za działki budowlane samochód marki F. (...) o nr rej. (...), który faktycznie mu przekazał do używania.

Przed Sądem oskarżony M. M. (1) oświadczył, że do części zarzutów się przyznaje, a do części nie. Częściowo przyznał się do zarzutów dotyczących B. J. (1), B. S. (1), D. M. oraz R. K. (1). Nie sprecyzował przy tym zakresu owego częściowego przyznania się, co budzi wątpliwości zwłaszcza w kontekście faktycznego zaprzeczenia w uzupełniających wyjaśnieniach zarzutem dotyczącym właśnie B. S. (1). W całości przyznał się ponownie do wyłudzenia telefonów komórkowych. Odmówił jednak składania wyjaśnień, podtrzymał swoje dotychczasowe wyjaśnienia i nie ustosunkował się do pozostałych sformułowanych wobec niego zarzutów. Dopiero w dalszej części procesu odnosił się dość lakonicznie do składanych przez niektórych świadków zeznań. Pomimo składanych deklaracji co do odniesienia się do zarzutów na zakończenie postępowania dowodowego i umożliwienia mu tego przez Sąd, z prawa tego jednak nie skorzystał.

M. M. (1) jak wskazał w swoim oświadczeniu częściowo przyznał się do zarzutów stawianych mu w związku z przestępstwem dokonany na szkodę B. J. (1), jednak ani razu nie odniósł się do tej kwestii szczegółowo, nie precyzując przede wszystkim czego dotyczy jego przyznanie się. W tym miejscu Sąd ograniczył się zatem jedynie do wskazania, że zebrane dowody, w tym dokumenty w zestawieniu z zeznaniami B. J. (1) potwierdzają przedstawione w tym zakresie zarzuty. Potwierdzeniem ich są przede wszystkim zestawienia operacji dokonywanych na rachunkach bankowych oraz zawarte umowy pożyczki.

Także w przypadku przestępstw popełnionych na szkodę B. S. (2) (S.) M. M. (1) przyznał się do nich jedynie częściowo a następnie dodatkowo wyjaśnił po zeznaniach pokrzywdzonego. Tym wyjaśnieniom Sąd jednak odmówił wiarygodności jako niespójnym i nie popartym innymi dowodami oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd nie znalazł przy tym racjonalnych powodów, aby kwestionować składane w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego, który zasadniczo wypowiadał się o oskarżonym w sposób pozytywny. Ocena tych zeznań nie pozwalała na znalezienie przyczyn do bezpodstawnego pomawiania oskarżonego przez pokrzywdzonego. Według wyjaśnień oskarżonego B. S. (1) miał oświadczyć oskarżonemu, że będzie wpłacał za niego kwotę 2 500 złotych do firmy leasingowej za leasing V. (...). Z samej umowy wynika jednak, że miesięczna rata za ten samochód wynosiła 2 765,60 złotych. Jeśli

istotnie łączyły ich nieformalne porozumienia i użyciali sobie wzajemnie samochody, to wezwanie do zwrotu Passata skierowane do oskarżonego w styczniu 2018r. oznaczało, że nie miał on już prawa używać dalej tego pojazdu. Należy wreszcie wskazać, że bez wiedzy i zgody właściciela (leasingodawcy) i samego B. S. (2) oskarżony zadysponował tym samochodem jak własnym przekazując go R. K. (1) jako zabezpieczenie wierzytelności z tytułu udzielonej pożyczki.

Oskarżony wyjaśnił, że telefony marki (...) otrzymał od B. S. (2) (S.) w ramach wzajemnych rozliczeń. Potwierdzeniem tego miał być czas ich przekazania i okres ich dalszej współpracy. Z zebranych dowodów wynika jednak, że B. S. (2) (S.) dopiero w dniu 03 listopada 2017r. w sieci T. przedłużył umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, do których kupił dwa telefony tj. A. (...) X. G. o nr (...) o wartości 6 835,49 zł oraz A. (...) (...)G. G. o nr (...) o wartości 6 827,51 a telefony te miał przekazać oskarżonemu 19 kwietnia 2018r. Trudno zatem uznać, aby po tej dacie obaj mężczyźni nadal intensywnie ze sobą współpracowali. Już nawet po samej dacie przedłużenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z zebranych dowodów nie wynika, aby ta współpraca nadal trwała, tym bardziej, że w styczniu 2018r. oskarżony odmówił zwrotu pojazdu leasingowanego przez B. S. (2) (S.).

W przypadku wyjaśnień składanych przez oskarżonego na okoliczność transakcji z R. K. (1) Sąd dał im częściowo wiarę jako potwierdzonym zeznaniami samego pokrzywdzonego. Oskarżony wyjaśnił, że przekazał R. K. (1) pieniądze za pierwszego F. (...) i za nie miał być nabyty kolejny samochód tej marki. Okoliczność ta została potwierdzona w zeznaniach R. K. (1), który podał, że otrzymał pieniądze za pierwszego kampera i od razu zapłacił nimi za kolejną transakcję tego typu samochodu.

M. M. (1) wyjaśnił, że istotnie przekazał K. D. samochód marki T. (...), ale nie spłacał on rat za samochód a jedynie płacił oskarżonemu 600 zł za jego użytkowanie. Tym wyjaśnieniem oskarżonego przeczą jednak zeznania K. D. zestawione z dokumentami w postaci historii operacji na rachunku bankowym oraz wydruku korespondencji na komunikatorze internetowym. W dniu 27.11.2017r. z rachunku K. K. (2) na rachunek A. K. (1) wpłynęło 600 zł w tytule wskazano „dla (...) rata za A. D.”. Kolejne wpłaty: 28.12.2017r. 1640 zł, 29.01.2018r. 600 zł, 26.03.2018r. – 600 zł, 27.04. - 600 zł. W korespondencji prowadzonej z pokrzywdzonym oskarżony z kolei ponaglał go w regulowaniu rat leasingowych.

Sąd nie dał wiary także wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym umowy pożyczki zawartej na dane W. W. (1). W jednych ze złożonych wyjaśnień M. M. (1) podał, że pożyczka ta została wzięta przez W. W. (1), który spożytkował ją na własne cele. Wcześniej wskazywał na nieudane próby zaciągnięcia przez W. W. (1) kredytu na dom. Te wyjaśnienia stoją jednak w wyraźnej sprzeczności z logicznymi i spójnymi zeznaniami W. W. (1) oraz dowodami w postaci dokumentów związanych z udzieloną pożyczką. Nie sposób racjonalnie uzasadnić przy tym wskazania przy zawieraniu tej umowy adresu mailowego „(...)”, którym to właśnie M. M. (1) posługiwał się wcześniej przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wydanie dyspozycji z numeru telefonu komórkowego 536-200-073, należącego wówczas do jego żony M. M. (2). Należy przy tym podkreślić, że kwota 1450 z tej pożyczki została przelana z rachunku W. W. (1) na rachunek w (...) S.A. o nr (...), należący do A. K. (1), do którego M. M. (1) miał wyłączny i swobodny dostęp. Okoliczności te przeczą treści wyjaśnień oskarżonego M. M. (1).

Analiza dość chaotycznych i niespójnych wyjaśnień oskarżonego prowadzi do wniosku, że podejmuje on w nich dość nieudolne próby ograniczenia zakresu swojej odpowiedzialności, nie odnosząc się do zasadniczej kwestii związanej z zawieraniem umów i transakcji na dane innych osób. Przemilcza przy tym niewygodne dla siebie fakty i okoliczności, jak choćby co stało się z wyłudzonymi telefonami, komu i na jakich zasadach przekazywał leasingowane pojazdy, co stało się z wypłacanymi z rachunków bankowych pieniędzmi (np. z rachunku o nr (...)) poprzez bankomaty wypłacano tylko w ciągu jednego miesiąca 2017r. prawie 470 000 złotych).

2. Wyjaśnienia A. K. (1)

A. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia, w których przedstawił swoje relacje z M. M. (1), w tym okoliczności ich poznania oraz swoją rolę w prowadzonej przez M. M. (1) działalności.

Treść wyjaśnień oskarżonego pozostaje jednak w sprzeczności z jego oświadczeniem o nieprzyznaniu się do zarzucanych czynów, albowiem faktycznie potwierdza w nich swój współdziałal w dokonywanych przez M. M. (1)

przestępstwach. Takie wnioski wypływają również z zestawienia treści wyjaśnień A. K. (1) z zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Jak wyjaśnił A. K. (1) poznał M. M. (1) w Areszcie Śledczym we W., gdzie M. M. (1) „siedział za jakieś przekręty”. Miał zatem świadomość kryminalnej przeszłości oskarżonego związanej z oszustwami, a mimo to, jak sam wyjaśnił, zaufał mu w związku z propozycją otwarcia na dane A. K. (1) działalności gospodarczej, której źródła finansowania nie znał („nie wiedziałem, czy ma pieniądze”, „nie pytałem, skąd są pieniądze na samochody”). Nie miał praktycznie żadnej wiedzy na temat planowanej działalności i bez sprzeciwu zgodził się na zarejestrowanie działalności na jego dane, w czym sam zresztą uczestniczył. Jak wyjaśnił, nie wnikał w to, dlaczego firma została zarejestrowana na niego. A. K. (1) przyznał, że faktycznie działalność była prowadzona przez M. M. (1), a on nie wiedział, co się dzieje („Nie wiem, skąd wzięły się auta”). Stwierdził, że podpisywał dokumenty przedkładane przez M. i nieraz nawet nie widział, co podpisuje. W swoich wyjaśnieniach jest jednak niekonsekwentny, bo kiedy stwierdza, że nie wiedział o umowach na telefony, to po chwili wyjaśnia, że podpisywał chyba dwie takie umowy. Nie interesowało go jednak to, co się dzieje dalej z tymi umowami i telefonami, które formalnie on nabył. Przy negocjowaniu własnego udziału w prowadzonej na jego dane działalności stwierdził jednak na koniec swoich wyjaśnień, że M. M. (1) zaproponował mu utworzenie firmy i dzielenie się dochodami z tej działalności, do czego jednak nie doszło.

Sąd dał jednak wiarę części wyjaśnień A. K. (1), w których zanegował on faktycznie swój udział w dokonaniu wyłudzeń telefonów i usług telekomunikacyjnych poprzez zawieranie umów za pośrednictwem telesprzedaży. Brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów, które wskazywałyby na jakikolwiek udział A. K. (1) w ich zawieraniu. Nawet z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego wynika, że nie było potrzeby korzystania przez M. M. (1) przy tym procederze z jakiegokolwiek pomocy A. K. (1). Jak wynika z zebranych dowodów M. M. (1) jedynie dwukrotnie skorzystał przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pomocy A. K. (1). Były to umowy zawarte w salonie i przy ich zawieraniu posłużono się pełnomocnictwem wystawionym właśnie na A. K. (1). Kolejne umowy nie były już zawierane w oparciu o takie pełnomocnictwo (umowa z 27 czerwca 2017 roku) albo też były zawierane za pośrednictwem internetu na dane spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., której danymi dysponował M. M. (1).

Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia A. K. (1) dotyczące zawarcie pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. Są one bowiem zgodne z zeznaniami W. W. (1), dowodami w postaci transakcji na rachunkach bankowych. Znajdują także swoje oparcie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego.

3. *Zeznania świadka B. J. (1)*

Przy ocenie tych zeznań, podobnie jak w przypadku pozostałych świadków, Sąd miał na uwadze znaczny upływ czasu od wydarzeń relacjonowanych przez świadka, co niewątpliwie wpływało na precyzję i szczegółowość jego zeznań.

Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne. W szczególności korespondują one z zebranymi w sprawie dowodami w postaci częściowo wyjaśnień samego oskarżonego M. M. (1), świadków R. K. (1), R. S. (1), Z. W., B. G. (3). Znajdują także swoje potwierdzenie w dokumentach związanych z wzajemnymi relacjami świadka z oskarżonym, w tym szczególnie zawieranymi umowami i rozliczeniami. Szczególnego znaczenia nabierają tu zestawienia operacji bankowych oraz zawarte umowy pożyczki. Podawane przez świadka okoliczności związane z relacjami z oskarżonym potwierdzone zostały także poprzez lekturę akt sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. III K 29/20.

Z zeznań świadka B. J. (1) wynika obraz oskarżanego, który pośrednio potwierdzają także pozostali świadkowie, a zwłaszcza pokrzywdzeni w sprawie. M. M. (1) jawi się w nich jako osoba potrafiąca manipulować ludźmi, tworzyć swój nieprawdziwy wizerunek, wprowadzać je w błąd, który następnie wykorzystuje. Świadek W. W. (1) zeznał wprost „M. ma dużą zdolność manipulowania i przekonywania ludzi”. Oskarżony nie bez przyczyny „wynajął” od pokrzywdzonej luksusowy dom, który miał przekonywać jego potencjalnych klientów – pokrzywdzonych o jego wysokim statusie społecznym. Zresztą w taki sam sposób miało dojść do wynajęcia tego domu, kiedy przyjechał do B. J. (1) luksusowym samochodem marki L., za który nie uiszczał rat leasingowych. Nawet w adresie email, którym się posługiwał zamieścił nazwę tej luksusowej marki. To właśnie przez pryzmat takiego zachowania oskarżonego należało ocenić wiarygodność zeznań B. J. (1), która pożyczyła oskarżonemu łącznie kwotę 714 900 złotych.

Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).

4. *Zeznania świadka D. L. (1).*

Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, albowiem znalazły swoje potwierdzenie w pozostałych dowodach, w tym dokumentacji związanej z zawarciem umowy zamiany pojazdów, operacjami na rachunkach bankowych. Wspólnie dowody te tworzą pewną logiczną całość, popartą także zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Świadek wskazuje dodatkowo w swojej relacji na niekorzystne dla siebie okoliczności związane z zawarciem dla oskarżonego umów kredytowych, co wskazuje na obiektywizm relacji świadka. Okoliczności te korelują z wynikami analizy operacji na rachunku bankowym, do którego dostęp miał oskarżony, a z którego spłacał właśnie te kredyty. Dodatkowo zeznania świadka uprawdopodobnione są okolicznościami związanymi ze sposobem działania oskarżonego M. M. (1), polegającym na nadużywaniu zaufania świadka, charakterystycznym także dla relacji innych pokrzywdzonych (np. B. J. (1), M. N., R. K. (1), B. G. (1)).

5. *Zeznania świadka R. K. (1)*

Analiza zeznań tego świadka w zestawieniu z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, w tym dokumentami wskazuje, że świadek ten był jedną z osób, z którymi M. M. (1) miał liczne i zażyłe kontakty (podobnie R. K. (2), B. J. (1), B. G. (1), B. S. (1)). W ocenie Sądu to właśnie charakter tych relacji utrudnia właściwą ocenę jego zeznań a z drugiej strony uprawdopodobnia możliwość dokonywania na jego szkodę przestępstw opartych, podobnie jak w przypadku kilkorga innych pokrzywdzonych, na nadużyciu zaufania, które sukcesywnie było podtrzymywane przy pomocy podstępnych i przemyślanych zabiegów oskarżonego.

Podobnie, jak w przypadku innych świadków, z uwagi na upływ czasu w naturalny sposób nie mogły być one nazbyt szczegółowe, ale zasadniczo znalazły potwierdzenie w innych dowodach, w tym zeznaniach świadków (B. G. (1), B. J. (1)), dokumentach w postaci faktur zakupu, operacjach bankowych. Także zasady racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego wzmacniają wiarygodność relacji tego świadka. Mimo, że rozliczenia między nimi a oskarżonym odbywały się co do zasady w sposób gotówkowy i nie wystawiano z tego tytułu żadnych potwierdzeń, to w przypadku jednego z samochodów typu kamper R. K. (5) potwierdził otrzymanie od oskarżonego pieniędzy, które zostały przeznaczone na zakup kolejnego pojazdu tego typu. W ocenie Sądu wskazuje to na próbę utrzymania przez świadka obiektywizmu relacji. Trudno bowiem wyjaśnić dlaczego miały w tym akurat przypadku potwierdzić otrzymanie zapłaty a w pozostałych wbrew takim faktom zaprzeczać otrzymaniu zapłaty. R. K. (1) w swojej relacji nie stara się przy tym przedstawiać siebie jedynie w pozytywnym świetle i potwierdza uderzenie oskarżonego i żądanie od niego zwrotu pieniędzy w dość dwuznacznej sytuacji. Potwierdza także faktycznie zakupy pojazdów poza swoją działalnością w tzw. szarej strefie. Jak wcześniej wskazano są to okoliczności obiektywizujące zeznania świadka.

6. *Zeznania świadka D. M.*

Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne. Potwierdzone bowiem zostały innymi dowodami, w tym zeznaniami R. K. (2), dokumentami w postaci umowy, potwierdzeniami przelewów oraz zestawieniem operacji na rachunkach bankowych.

Sąd zwraca uwagę na charakterystyczną okoliczność pojawiającą się w zeznaniach tego świadka, a mianowicie informację o powoływaniu się przez M. M. (1) na zakup samochodu od komornika w N. oraz pośrednictwo rzekomego wujka R. K. (1), mającego właśnie znajomości w N.. Okoliczność ta była także przywoływana w różnych konfiguracjach przez innych świadków i to w żaden sposób niepowiązanych z D. M.. W świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego uprawdopodobnia to zatem relacje D. M..

Okolicznościom podawanym przez świadka nie zaprzeczał wreszcie sam oskarżony, który przyznał się do dokonania przestępstwa na szkodę tego świadka.

7. Zeznania świadka R. K. (2)

W ocenie Sądu zeznania świadka w zakresie udzielanych przez niego oskarżonemu M. M. (1) pożyczek zasadniczo zasługują na wiarę. Znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach, w tym przede wszystkim w dokumentach w postaci spisanych umów pożyczek. Znajdują także swoje oparcie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego. W ich bowiem świetle, w zestawieniu z dowodami w postaci wydruków z rachunków bankowych, należy uznać, że R. K. (2) prowadził dość intensywną współpracę z oskarżonym. Wielokrotnie dokonywał z nim transakcji, których potwierdzeniem były operacje na rachunkach bankowych, zeznania świadków, którzy wskazywali na liczne ich kontakty i wspólne interesy. W ocenie Sądu uprawdopodobnia to udzielanie oskarżonemu pożyczek na tak wysokie kwoty, tym bardziej, że były one bardzo wysoko oprocentowane i stwarzały możliwość szybkiego i wysokiego zarobku, obarczonego jednak wysokim ryzykiem, które świadek zaakceptował, znając sytuację oskarżonego (sprawdzał jego zdolność do zaciągnięcia leasingu).

Wątpliwości Sądu wzbudziły jednak zeznania świadka w zakresie okoliczności dotyczących relacji M. M. (1) z D. S.. Wynika to przede wszystkim z ich odmienności, co stało się zresztą przyczyną powtórnego przesłuchania tego świadka.

Zestawienie tych odmiennych zeznań nie pozwala jednak na ich jednoznaczną ocenę. Świadek posługuje się w nich bowiem nieścisłymi danymi i nie wskazuje na konkretne umowy i konkretne pojazdy, z którymi należałoby wiązać wzajemne rozliczenia D. S. i M. M. (1). Jak zeznał sam R. K. (2) nie uczestniczył w początkowych rozmowach obu mężczyzn i nie wie, jakie były między nimi uzgodnienia. Wskazał na przygotowanie dla M. M. (1) 4 samochodów przez D. S.. Jak wynika z zeznań D. S. i zebranych dokumentów istotnie M. M. (1) wynajmował od D. S. pojazdy i były to P. (...), L. i M. (...). Jak wskazano wyżej R. K. (2) nie wskazywał na żadne marki wynajmowanych pojazdów, tym bardziej nigdy nie wskazał, aby były to samochody marki F.. Z zeznań R. K. (2) też nie sposób wywnioskować, aby chodziło o pojazdy tej marki, albowiem zeznał, że M. M. (1) zadzwonił do niego z aresztu z prośbą żeby skontaktował się z D. S. i powiedział mu żeby oddał cztery auta, które M. opłacał, ale formalnie były własnością pana D. S.. Żaden z pojazdów objętych zarzutem w chwili zatrzymania M. M. (1) nie znajdował się jednak w posiadaniu D. S., zatem nie mogło chodzić o te pojazdy. Pośrednim potwierdzeniem tych okoliczności jest treść wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2021r. w sprawie III K 29/20, którym to skazano M. M. (1) między innymi za zlecenie i kierowanie dokonaniem przestępstwa polegającego na działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w tym zmuszenia D. S. przy użyciu przemocy i groźby zamachu na życie i zdrowie do określonego zachowania polegającego na rozporządzeniu mieniem poprzez wydanie mu samochodów osobowych, w tym L. N., F. (...), S. (...), M. (...) i P. (...). Były to same zupełnie inne pojazdy od leasingowanych F..

W swoich zeznaniach R. K. (2) wskazał pierwotnie, że D. S. nic nie wiedział o kolejnych 4 umowach zawartych na jego dane, a następnie stwierdził, że wywnioskował, że D. S. musiał o nich wiedzieć. Nie wskazał przy tym na żadne konkretne okoliczności, które by ten fakt potwierdzały i posługiwał się własnymi przypuszczeniami i wnioskami. W ocenie Sądu trudno zaakceptować twierdzenie o wiedzy D. S. na temat tych umów, w sytuacji, w której w odniesieniu do innych pojazdów zawierał z oskarżonym umowy z notarialnie poświadczonymi podpisami. Nieracjonalnym w takiej sytuacji byłoby zatem wyrażenie zgody na formalne przyjęcia na siebie zobowiązań przekraczających te z tak bardzo sformalizowanych umów.

W ocenie Sądu to właśnie pierwsze zeznania świadka R. K. (2) złożone przed Sądem zasługują na wiarę, jako poparte innymi dowodami, w tym zeznaniami D. S., A. G. (1) oraz dowodami w postaci dokumentacji związanej z zawieraniem umowami a nadto znajdującymi oparcie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego. Logiczne wydaje się bowiem, że właśnie przez niedopatrzenie oskarżonego w zakresie wskazania adresu do ubezpieczenia pojazdów dokumenty te trafiły do D. S., który wówczas dowiedział się o zawarciu tych umów leasingu. Zeznał o tym właśnie między innymi R. K. (2).

8. Zeznania świadka B. S. (2) (S.)

Podobnie jak w przypadku świadka R. K. (1) wzajemne relacje M. M. (1) i specyfika ich nieformalnych rozliczeń w zestawieniu z samą treścią zeznań świadka pozwalała na postawienie tezy, że ta zażyłość ich relacji obiektywizuje zeznania świadka i przydaje im waloru wiarygodności. Sąd nie znalazł racjonalnych podstaw do przyjęcia bezpodstawnego pomawiania oskarżonego przez świadka. Sam świadek wypowiadał się o oskarżonym pozytywnie. W czasie przesłuchania zeznał nawet wprost „M. zachowywał się normalnie, wydawał się w porządku”. W innym miejscu zeznał, że nawet nie jest pewny, czy oskarżony chciał go oszukać.

Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w dowodach w postaci zeznań świadka M. S. (1), R. K. (1), a także w dokumentach związanych z zawartymi przez świadka umowami leasingu i umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Częściowo korelują także z wyjaśnieniami samego oskarżonego, który potwierdził fakt otrzymania od pokrzywdzonego do używania samochodu marki V. (...), telefonów komórkowych, czy też nie zaprzeczył przywłaszczeniu kompletu opon samochodowych. Także analiza zeznań tego świadka z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego wpływa korzystnie na ocenę ich prawdziwości, zwłaszcza w przywołanym już wyżej kontekście charakteru znajomości z oskarżonym i brakiem racjonalnych powodów do bezpodstawnego pomawiania M. M. (1).

9. Zeznania świadka A. K. (2)

Sąd uznał relację świadka za wiarygodną, albowiem została potwierdzona innymi dowodami w tym zeznaniach M. K. (1), zebranymi dokumentami w postaci umów sprzedaży pojazdów. Relację świadka uprawomocniły ponadto zasady racjonalnego rozumowania doświadczenia życiowego. Świadek w żaden sposób nie była związana z oskarżonym a jedynie stała się jego przypadkowym klientem, któremu miał pomóc w zbyciu pojazdu.

10. Zeznania świadka M. N.

W ocenie Sądu zeznania tego świadka zasługiwały na wiarę. Są one logiczne, spójne i konsekwentne. Znalazły potwierdzenie w zebranych dowodach, a zwłaszcza w potwierdzeniu przelewu kwoty 32 900 złotych, wydruku korespondencji prowadzonej z oskarżonym, którym to dowodom M. M. (1) na żadnym etapie postępowania nie zaprzeczał. W relacji świadka pojawiają się okoliczności zbieżne co do poszczególnych faktów do okoliczności podawanych przez innych świadków, z którymi M. N. nie miał żadnych relacji.

Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposobnie i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).

11. Zeznania świadka A. H.

Zeznania zasługiwały na wiarę jako spójne, konsekwentne i potwierdzone pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami zestawionymi z zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zeznania te zostały potwierdzone także dowodami w postaci zeznań świadków B. J. (1), R. S. (1), R. K. (1) oraz dokumentami związanymi z przeprowadzoną ze świadkiem transakcją. Podobnie, jak w przypadku A. K. (2), czy R. S. (1), A. H. był jedynie przypadkowym klientem M. M. (3), który miał z nim jedynie kontakt w związku z oszukańczą transakcją sprzedaży samochodu.

12. Zeznania świadka W. W. (1)

W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na wiarę jako logiczne, konsekwentne i spójne z zebranymi dowodami w postaci wyjaśnień A. K. (1), zeznań świadka P. S., dokumentacją związaną z zawartą umową pożyczki, w tym chronologią zdarzeń z tym związaną. Analiza zeznań tego świadka w zestawieniu z przedstawionymi przez niego dokumentami oraz dowodami w postaci zestawienia operacji bankowych pozwala stworzyć pewien chronologiczny

i logiczny ciąg wydarzeń, potwierdzających wiarygodność tej relacji. Wśród okoliczności potwierdzających zeznania świadka było między innymi wskazanie przez oskarżonego przy zawieraniu tej umowy adresu mailowego „(...)”, którym to właśnie M. M. (1) posługiwał się wcześniej przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wydanie dyspozycji z numeru telefonu komórkowego 536-200-073, należącego wówczas do jego żony M. M. (2). Także operacja bankowa w postaci przełania 1450 z tej pożyczki z rachunku W. W. (1) na rachunek w (...) S.A. o nr (...), należący do A. K. (1), do którego M. M. (1) miał wyłączny i swobodny dostęp, stanowi potwierdzenie relacji świadka.

Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposprzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).

13. *Zeznania świadka B. G. (1)*

Relacja świadka zasługuje na wiarę. Zeznania te są spójne, konsekwentne i zostały potwierdzone pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami. Znajdują one także swoje oparcie w analizie dokonanej w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. Świadek w sposób spójny i chronologiczny opisał swoje relacje z oskarżonym, a poczynione przez niego uwagi i przywołane fakty znalazły potwierdzenie także w innych dowodach. Jak zeznał, słyszał od samego oskarżonego, że prowadzi własną działalność gospodarczą pod nazwą „zawieziemy luksusowo”. Żadne dokumenty nie potwierdzają takiej działalności oskarżonego, ale takie same informacje miał przekazywać A. G. (1), pracownicy salonu (...) we W., a nadto w dokumentach ujawnionych i zabezpieczonych w T. znajdowały się umowy najmu sporządzane na papierze z takim oznaczeniem firmowym, ale danymi zupełnie innych podmiotów. Także w zeznaniach B. G. (1) pojawiła się informacja podawane także przez innych świadków, że oskarżony powoływał się na swojego wujka komornika w N., który mógł pomagać przy sprowadzaniu windykowanych samochodów. Ponadto w swoich zeznaniach świadek potwierdził korzystanie z takich pojazdów, jak T. (...), T. (...), F. (...), które to modele były właśnie objęte częścią zarzutów stawianych oskarżonemu.

14. *Zeznania świadka K. P. (2)*

Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne jako znajdujące potwierdzenie w pozostałych dowodach, ocenianych przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego. To właśnie świadkowi odebrano jeden z samochodów marki T., który oskarżony M. M. (1) wyludził na podstawie umowy leasingu. Świadek potwierdził też okoliczności związane z użytkowaniem pojazdów, które pojawiały się w relacjach innych osób użytkujących pojazdy posiadane przez oskarżonego.

15. *Zeznania świadka A. G. (1)*

Co charakterystyczne sam oskarżony odmówił udziału w tej części rozprawy, w czasie której zeznawała świadek. Z jej zeznań wynika bowiem, że M. M. (1) przyjechał do salonu samochodowego autoryzowanego dealera marki F. firmy (...) we W. przy ul. (...), w którym ona pracowała i przedstawił się jako D. S.. Okazał także dokumenty związane z prowadzoną działalnością gospodarczą pod nazwą „(...) D. S.” z siedzibą w S. (...). Twierdził ponadto, że prowadzi wypożyczalnię luksusowych samochodów i okazał stronę internetową o nazwie „(...)”. Opowiadał też jej o swojej posiadłości w T. pod T.. W trakcie przesłuchania świadek A. G. (1) podczas okazania na tablicy poglądowej rozpoznała oskarżonego M. M. (1) właśnie jako osobę podającą się za D. S., o której zeznawała wcześniej. Zeznała wówczas wprost „Ten mężczyzna, który podawał się za D. S., widnieje na fotografii nr 2 na tej karcie. Pokazał mi dowód i były spisywane wszystkie dane osobowe. Tylko ja widziałam zdjęcie w dowodzie. Wydawało mi się, że pytałam o to zdjęcie w dowodzie, a on powiedział, że to zdjęcie z dawnych lat.” W swoich zeznaniach wskazywała też, że oskarżony miał przyjeżdżać nieraz do salonu (...) motocyklem. Z zeznań R. K. (1) wynika, że oskarżony przyjeżdżał do niego także motocyklem marki Y., który został zresztą zabezpieczony w trakcie śledztwa.

Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposobu spostrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).

16. Zeznania świadka D. S.

W ocenie Sądu zeznania świadka zasługiwały na wiarę. Były one spójne, logiczne i konsekwentne. Znalazły także oparcie w innych dowodach, w tym częściowo zeznaniach świadka R. K. (2), A. G. (1), dokumentach związanych z zawieraniem umów leasingu oraz umowami zawieranymi między pokrzywdzonym a oskarżonym. Zeznania pokrzywdzonego zostały także potwierdzone analizą akt Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. III K 29/20 oraz zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że świadek w ramach prowadzonej działalności gospodarczej współpracował z oskarżonym. Właśnie w ramach tej działalności wynajmował mu luksusowej samochody, takie jak P. (...), L., M.. Wszystkie te transakcje były potwierdzone sporządzonymi na piśmie umowami, na których odpisy zostały jeszcze dodatkowo poświadczane notarialnie. Świadek zeznał przy tym, że pojazdy te oskarżony zwrócił mu na jego żądanie, gdy przestał opłacać należności za wynajem. Trudno w tym kontekście racjonalnie wytłumaczyć, z jakiego powodu D. S. miałby bez żadnej umowy, czy jakiegokolwiek potwierdzenia podpisać umowy leasingu pojazdów marki F., a następnie wynajmując je oskarżonemu. Wartość tych pojazdów wynosiła ponad 700 000 złotych, co w zestawieniu z umowami najmu P., czy L. dodatkowo poddaje pod wątpliwość możliwość zawarcia takich umów przez pokrzywdzonego. Zeznania pokrzywdzonego dotyczące okoliczności zawarcia tych umów potwierdzają w szczególności zeznania świadka A. G. (1), która była pracownikiem salonu (...). Zeznała ona właśnie, że to M. M. (1) podawał się z D. S. w czasie wizyt związanych z podpisaniem umów leasingu samochodów marki F.. Z zestawienia zadłużenia przesłanego emailem do D. S. w kwietniu 2018r. wynika, że zaległości w ratach leasingowych istniały już od stycznia 2018r. Trudno zatem wyjaśnić, dlaczego, dysponując danymi kontaktowymi pokrzywdzonego, przedstawiciel (...) sp. z o.o. skontaktował się z nim dopiero w kwietniu. Logiczne w tej sytuacji wydaje się właśnie podawane przez pokrzywdzonego wyjaśnienie tej sytuacji, związane z podaniem przy zawieraniu umów danych kontaktowych oskarżonego i nawiązanie kontaktu z pokrzywdzonym dopiero w związku z brakiem opłat za polisy ubezpieczeniowe samochodów.

Ponadto jeśli istotnie, to D. S. miał zawrzeć te umowy leasingu, to trudno wyjaśnić, z jakich powodów wskazał w nich, jak wynika z zeznań świadka H. P., jako adres prowadzenia działalności i adres do korespondencji T. (...) oraz do kontaktu adres e-mail M. M. (1). Skoro to D. S. miał zawrzeć te umowy, to w jakim celu wskazano w umowie dane kontaktowe M. M. (1). Ponadto wbrew twierdzeniom oskarżonego w trakcie całego postępowania nie znaleziono i nikt nie przedstawił przekazów potwierdzających przekazywanie pieniędzy D. S. za wynajmowane pojazdy. Wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie przeczą dokumenty przekazane przez (...) Bank (...) S.A. Z zestawienia operacji sporządzonej przez Bank wynika, że w dniu 28 listopada 2017r. na rachunek (...) o numerze (...) prowadzonym w (...) Bank (...) S.A. z nieznanego rachunku wpłynęła kwota 5 000 zł, gdzie w tytule wskazano „wynajem F. (...)”. Okoliczności te pośrednio zatem potwierdzają także prawdziwość relacji D. S..

Pośrednio zeznania świadka uwiarygadnia także treść postanowienia z dnia 29 czerwca 2019r. w sprawie o sygn., akt PR Ds. 924.2019, którym umorzono śledztwo przeciwko podejrzanemu D. S. o współudział w przywłaszczeniu samochodów marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wobec braku dowodów popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów.

Na koniec tych rozważań należy przywołać wyrok Sadu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2021r. w sprawie III K 29/20, którym skazano prawomocnie M. M. (1) za to, że kilkakrotnie w rozmowach telefonicznych groził D. S. pozbawieniem życia i zdrowia oraz osób dla niego najbliższych w celu zmuszenia D. S. do określonego zachowania, polegającego na zaniechaniu zawiadomienia organów ścigania o nabyciu na podstawie podrobionych umów leasingowych na dane D. S. pięciu samochodów marki F. w salonie (...) Sp. z o.o. we W. i nieopłacaniu ich polis.

Analiza tego orzeczenia oraz zebranych w aktach dowodów potwierdza treść zeznań świadka, dotyczących okoliczności dowiedzenia się przez niego o leasingu pięciu samochodów marki F. zawartych na dane jego firmy.

17. *Zeznania świadków: W. K., H. P., D. (...), (...), K. G., P. S., A. M. (1), L. C., W. S., W. B., K. N. (1), B. W., M. S. (1), T. C..*

Zeznania świadków są spójne, logiczne i konsekwentne. Są zgodne z innymi dowodami (częściowo wyjaśnieniami oskarżonego, dokumentacją związaną z umowami leasingu, umową pożyczki, umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dokumentacją związaną z windykacją pojazdów). Świadkowie w żaden sposób nie są związani z oskarżonymi, a kontakt ze zdarzeniami związanymi z oskarżonymi mieli tylko w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych. Relacjonowali przebieg czynności służbowych i zaistniałych w ich trakcie wydarzeń. Ich relacja została uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Ponadto koreluje ona z zebranymi dowodami w postaci dokumentów, dotyczących zawieranych umów i podejmowanych czynności windykacyjnych. W ocenie Sądu brak jest racjonalnych powodów, dla których mieliby pomawiać oskarżonego o zachowanie, które nie miało miejsca. Sąd miał bezpośredni kontakt z częścią tych świadków i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nich zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (spostrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).

18. *Zeznania świadków: A. G. (2), M. K. (1), M. G., R. S. (1), B. S. (3), R. S. (3), Z. W., D. W..*

Podobnie, jak w przypadku przywoływanych wyżej świadków osoby tu wskazane nie były w żaden sposób powiązane oskarżonymi a ich kontakt ograniczył się do zawarcia umów dotyczących wyludzonych przez oskarżonych pojazdów. Opisali zatem jedynie okoliczności wejścia w posiadanie tych pojazdów i ich relacje korelują z dokumentami związanymi z tymi transakcjami. W związku z tym Sąd uznał ich zeznania za wiarygodne.

19. *Dowody w postaci dokumentów.*

W toku prowadzonego postępowania zgromadzono i zabezpieczono szereg dokumentów, związanych przede wszystkim z zawieraniem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, umowami leasingu, umowami najmu. Dowody te stanowiły namacalne potwierdzenie podejmowanych przez oskarżonych czynności przestępczych, w tym przede wszystkim pozwalały na ustalenie czasu i miejsca ich dokonania, a także na ustalenie wartości spowodowanej szkody. W zestawieniu z osobowymi źródłami dowodowymi stworzyły pełen, spójny obraz całej działalności oskarżonych, a zwłaszcza M. M. (1). Dowody w postaci zebranych dokumentów pozwoliły też weryfikować okoliczności podawane w wyjaśnieniach oskarżonych i zeznaniach świadków.

Dokumenty sporządzone w trakcie wykonywania określonych czynności zawodowych przez pracowników firm windykacyjnych w pełni korespondują z zeznaniami świadków H. P. i W. K., A. M. (1) oraz częściowo do wyjaśnieniami oskarżonego. Uzupełniają się także z innymi dokumentami zebranymi w sprawie. Nie były kwestionowane przez strony.

20. *Dokumentacja bankowa (T (...))*

Składały się na nią zawarte w jednym wydzielonym tomie akt dokumenty związane z otwarciem i prowadzeniem rachunków bankowych, związanych z działalnością oskarżonych. Stanowiły ją zatem dokumenty bankowe, sporządzone w sposób przewidziany prawem, które nie były także kwestionowane przez strony. Analiza tych dokumentów, a zwłaszcza zestawienie transakcji dokonywanych na rachunkach bankowych była pomocna dla oceny podawanych w wyjaśnieniach oskarżonych okoliczności, a zatem z uwagi na swój walor autentyczności służyły weryfikacji tych wyjaśnień. Dokumenty te pełniły podobną rolę w odniesieniu do zeznań świadków, z którymi tworzyły pewną spójną całość, w oparciu o którą Sąd dokonywał ustaleń faktycznych.

21. *Dokumenty w postaci protokołów przeszukań, zatrzymań (czynności procesowe).*

Są to dokumenty urzędowe, sporządzone przez właściwe instytucje w sposób przewidziany prawem. Dokumenty sporządzone zgodnie z obowiązującymi zasadami i metodologią. Potwierdzają dokonanie czynności stosownie do przepisów art. 143 k.p.k.

22. Dane o karalności, odpisy wyroków, dołączone akta sądowe.

Są to dokumenty urzędowe, sporządzone w sposób przewidziany prawem. W zakresie ujawnionych w nich treści nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności i wiarygodności. Były pomocne dla ustalenia okoliczności działania oskarżonego M. M. (1) oraz do poczynienia ustaleń w zakresie przesłanek powrotu do przestępstwa.

23. Opinia sądowo-psychiatryczna.

Opinia została sporządzona w sposób kompleksowy, po przeprowadzeniu szczegółowych badań, w tym wywiadu z oskarżonym. Sformułowane przez biegłych wnioski są logiczne, jasne i należyście uzasadnione. Opinia biegłych jak wyczerpująca, jasna, spójna i kompletna stanowi wiarygodny dowód, pomocny przy ustalaniu okoliczności zdarzenia, w tym stanu psychicznego oskarżonego.

PODSTAWA PRAWNA WYROKU

I. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed 15 listopada 2018 roku oraz A. K. (1) w punkcie trzydziestym szóstym - przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed 15 listopada 2018 roku.

W ocenie Sądu czyny zarzucone oskarżonym w punkcie pierwszym i drugim oraz czterdziestym siódmym i czterdziestym ósmym części wstępnej wyroku należało uznać za jeden czyn zabroniony wyczerpujący w przypadku M. M. (1) znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed 15 listopada 2018 roku, czyli popełniony w warunkach czynu ciągłego a w odniesieniu zaś do A. K. (1) natomiast znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed 15 listopada 2018 roku.

Analiza okoliczności popełnienia tego czynu, uwzględniająca poczynione na wstępie uwagi i ustalenia dotyczące relacji A. K. (1) i M. M. (1) pozwala na stwierdzenie, że w zakresie przypisanego w tym punkcie przestępstwa oskarżeni działali w ramach współdziałania, opisanego w art. 18 § 1 k.k. Oskarżony A. K. (1) wspólnie z M. M. (1) dwukrotnie udali się do salonu firmowego sieci (...), należącej do spółki (...) Sp. z o.o. z zamiarem zawarcia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych na dane firmy (...) sp. z o.o. mieszczącej się przy ul. (...) 103 we W., której żaden z nich faktycznie nie reprezentował. A. K. (1) otrzymał od M. M. (1) pełnomocnictwo wystawione na jego osobę do działania w imieniu tej spółki opatrzone podpisami członków jej zarządu w osobach P. F. i A. S.. Posługując się tym pełnomocnictwem podpisał się na umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a otrzymane na tej podstawie telefony przekazał M. M. (1). Jak wynika ponadto z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień obu oskarżonych, zestawienia operacji na rachunkach bankowych za te swoje „usługi”, czyli faktycznie współdziałanie z M. M. (1) A. K. (1) uzyskiwał korzyść majątkową w postaci bezpłatnego zamieszkiwania w domu w T., a następnie w wynajmowanych przez M. M. (1) mieszkaniu w M., możliwości korzystania z pojazdów posiadanych przez M. M. (1), czy wreszcie przekazywanych mu przez M. M. (1) pieniędzy.

Zgodnie z przepisem art. 286§1 k.k. przestępstwo w nim określone popełnia ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Działanie sprawcy polegać ma na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu, wyzyskaniu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na wywołaniu u pokrzywdzonego

falszywego wyobrażenia na temat pewnych stanów np. możliwości finansowych sprawcy, czy też możliwości faktycznego spełnienia świadczenia.

Jak wynika z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień obu oskarżonych w dniach 24 listopada 2016 roku i 22 grudnia 2016 roku we W. zawarli oni umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, posługując się danymi firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) i umocowaniem wystawionym na A. K. (1). Żaden z oskarżonych faktycznie nie był umocowany do reprezentowania tej spółki, a co więcej nie zamierzali w ogóle realizować postanowień tych umów. Jak wyjaśnił M. M. (1) zawierał te umowy, bo potrzebował pieniędzy na spłatę leasingów. Tym samym należało uznać, że w ten sposób wprowadzili w błąd przedstawiciela handlowego (...) Sp. z o.o. co do faktycznego występowania w imieniu podmiotu, z którym zawierano umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych tymi umowami.

Z zebranych dowodów wynika też, że od samego początku oskarżeni działali w celu uzyskania aparatów telefonicznych oferowanych w ramach umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w promocyjnych cenach, za które nie płacili realnej ceny, a których nie zamierzali następnie spłacać zgodnie z postanowieniami umowy. Działali zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zasadne jest przy tym zwrócenie uwagi, że warunkiem uzyskiwania aparatów telefonicznych w tak symbolicznych cenach było zawieranie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych na stosunkowo długi okres, który faktycznie poprzez zapłatę stosunkowo wysokiego abonamentu rekompensował pokrzywdzonej spółce wartość aparatu.

Na skutek tak podstępnego działania oskarżonych dochodziło do zawarcia umów na promocyjnych warunkach, na podstawie których przekazano im telefony komórkowe oraz świadczone usługi telekomunikacyjne o łącznej wartości 46 824,89 złotych. Mimo wypowiedzenia tych umów oskarżeni nie zwrócili telefonów i nie uregulowali także zobowiązań z tytułu usług telekomunikacyjnych. W ten sposób doszło do zrealizowania skutku przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. czyli niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przedstawiciel pokrzywdzonej spółki przekazywał bowiem oskarżonym aparaty telefoniczne, za które nie płacili realnej ceny (poza promocją), oczekując zapłaty należności z tego tytułu od podmiotu, który takich umów w ogóle nie zawierał. Strata firmy (...) sp. z o.o. obejmowała wartość dostarczonych telefonów oraz nieopłaconych usług telekomunikacyjnych, wynikających z zawartych umów.

Jak wskazano wyżej Sąd uznał, że czyny opisane w punktach pierwszym i drugim części wstępnej wyroku zostały popełnione w warunkach czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. Zgodnie z tym przepisem dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Oskarżeni w opisanych przypadkach zdecydowali się na zawieranie w ten sam sposób, w odstępie niespełna miesiąca czasu kilku umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W oczywisty sposób w takim ich zachowaniu dopatrzeć się można jednocześnie działania w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

W tym miejscu, z uwagi na wielokrotne dokonywanie zmiany kwalifikacji zarzucanych oskarżonemu czynów właśnie poprzez uznawanie takich zachowań jako składowych czynu ciągłego, konieczne jest poczynienie kilku uwag dotyczących właśnie takiej kwalifikacji prawnej i to w odniesieniu ich właśnie do zachowania przypisanego oskarżonym. Umożliwi to odwoływanie się do nich w dalszej części uzasadnienia, bez konieczności ich ponownego przywoływania przy okazji rozważań dotyczących podstawy prawnej kolejnych przypisywanych oskarżonym przestępstw popełnianych w warunkach art. 12 k.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że konstrukcja czynu ciągłego jako instytucja prawa materialnego obliguje Sąd do analizy zachowania sprawcy właśnie przez pryzmat jej przesłanek, a w konsekwencji w razie ich spełnienia, do powołania art. 12 k.k. jako jednego z elementów wyznaczających podstawę kwalifikacji prawnej (zob. Giezek Jacek - red., Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, WKP 2021, s 81; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1972 r., Rw 1001/72, LEX nr 21523). Sąd był zatem zobligowany do dokonania takiej analizy przy wielości podobnych zachowań, które nijako już „na pierwszy rzut oka” uzasadniała podstawę do przyjęcia jednej z instytucji dotyczących wielości zachowań (art. 12 k.k., art. 91 § 1 k.k.). W żadnym miejscu aktu oskarżenia oskarżyciel tej prawidłowości nie

dostrzegł, co sprawiło, że zarzuty zostały sformułowane w dość przypadkowy sposób, utrudniający ich grupowanie choćby w pewnej chronologii, która stanowi podstawę zarówno do przyjęcia instytucji czynu ciągłego, jak i ciągu przestępstwa. Skutkiem tego jest dość skomplikowane redakcyjnie zestawianie w wyroku takich zachowań, które w ocenie Sądu składały się na określone konfiguracje, przesądzające o obligatoryjnym zastosowaniu instytucji z art. 12 k.k. i art. 91 § 1 k.k.

Przepis art. 12 k.k. jako przesłankę jego zastosowania przywołuje „krótki odstęp czasu” między kolejnymi zachowaniami, które składają się na czyn ciągły. Jest to pojęcie dość nieprecyzyjne i relatywne, a żaden przepis, w tym definicje zawarte w art. 115 k.k. go nie dookreślają. W oczywisty sposób stwarza to podstawy różnego rozumienia tego pojęcia, czego potwierdzeniem jest różnorodność stanowisk prezentowanych w doktrynie i judykaturze (por. A. Zoll w: G. Bogdan i in., Kodeks karny. Część ogólna, t. 1, red. A. Zoll, 2004, s. 130; A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. 1, s. 176; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18.09.2003 r., III KK 159/02, LEX nr 81203; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22.11.2001 r., II AKa 400/01, KZS 2002/3, poz. 37, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9.03.2006 r., V KK 271/05, OSNKW 2006/5, poz. 50). Wśród tak prezentowanych poglądów za krótkie odstępy czasu uznaje się okresy od kilku minut do kilkunastu miesięcy. W pierwszej kolejności, zgodnie z regułami wykładni należy pojęcie to interpretować na płaszczyźnie czysto językowej. „Krótki” jako przymiotnik oznacza coś, co jest niedługie, trwające stosunkowo niedługi okres, mające małą długość w stosunku do typowej i zwykłej długości (zob. Słownik języka polskiego, t. 1, A–K, red. M. Szymczak, Warszawa 1988, s. 1056). O ile w przypadku kilku, czy kilkunastu dni, wobec pierwotnego zastosowania reguł wykładni językowej, nie zachodzą zasadniczo wątpliwości, co do uznawania ich za krótkie odstępy czasu, to w przypadku dłuższych okresów, a zwłaszcza kilkumiesięcznych zastrzeżenia taki już mogą zaistnieć. Pomocnym kryterium staje się wówczas druga z przesłanek czynu ciągłego czyli istnienia „z góry powziętego zamiaru”, zrealizowanego wobec wszystkich zindywidualizowanych, choćby w ogólnym zarysie zamierzonych zachowań. Właśnie czynnik podmiotowy ogranicza bowiem sposób interpretowania pojęcia „w krótkich odstępach czasu” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.09.2010 r., III KK 60/10, LEX nr 621185). W konsekwencji omawianą przesłankę należy zatem wyklądać w kontekście więzi podmiotowo-przedmiotowych między poszczególnymi zachowaniami, która wówczas tworzą pewną większą całość (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007/1, poz. 817).

W oczywisty sposób przesłanka „krótkich odstępów czasu” dotyczy okresu między kolejnymi poszczególnymi zachowaniami a nie całego okresu obejmującego wszystkie te zachowania (pierwsze i ostatnie).

O wiele bardziej istotna, zwłaszcza z punktu widzenia rozróżnienia tej instytucji od ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. jest przesłanka tożsamości zamiaru sprawcy. Wobec wielu orzeczeń i poglądów dokonujących wykładni tego pojęcia najbardziej pomocne wydaje się być stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 18 kwietnia 2018 r., zgodnie z którym "Warunkiem przyjęcia czynu ciągłego jest wykazanie, że sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania musi mieć zamiar popełnienia wszystkich zindywidualizowanych, co najmniej w ogólnym zarysie, zachowań, składających się na czyn ciągły (sygn. akt V KK 105/18, LEX 2495982). Może zatem obejmować swoim z góry powziętym zamiarem popełnianie kolejnych takich samych zachowań, nie zakładając jednocześnie daty końcowej, czy ich ilości.

Między zachowaniami oskarżonych upłynęło niespełna miesiąc czasu. Jak wynika z wyjaśnień M. M. (1) zawieranie umów z podmiotami świadczącymi usługi telekomunikacyjne było sposobem na pozyskiwanie przez niego środków na zawieranie umów leasingu. Pozwala to na wskazanie, że obejmował on swoim zamiarem kolejne takie zachowania przy wykorzystaniu umocowania wystawionego na A. K. (1).

Przyjmując obligatoryjną w takiej sytuacji kwalifikację prawną przypisanego oskarżonym czynu, uwzględniającą przepis art. 12 k.k. Sąd nie powoływał jednocześnie tego przepisu w podstawie wymiaru kary, której uregulowane to w żaden sposób już nie modyfikuje (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 czerwca 2014 r., II AKa 176/14, LEX nr 1504355; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1972 r., Rw 1001/72, LEX nr 21523).

Z uwagi na czas popełnienia tych przestępstwa (2016r.) Sąd zobligowany był dostrzec zmianę przepisu art. 12 k.k. dokonaną ustawą z dnia 4 października 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 15 listopada 2018r. Na podstawie tej noweli przepis art. 12 k.k. został przeredagowany i wprowadzono w nim (§ 2 art. 12) możliwość uznania za przestępstwo ciągu wykroczeń. W związku z tym, stosując regułę określoną w art. 4 §1 k.k. zastosował wcześniejsze brzmienie przepisu art. 12 k.k. jako regulację o charakterze względniejszym dla oskarżonych.

Jednocześnie Sąd przyjął, że przypisanego w tym punkcie przestępstwa M. M. (1) dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, o którym mowa w art. 64 § 1 k.k. Jednocześnie jednak zmienił opis podstaw przyjętej recydywy. Jak wynika z zebranych dowodów wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie o sygn. akt XII K 727/10 połączono kary orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowy w Wejherowie z dnia 24 marca 2004r., sygn. akt IIK 604/03, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., popełnione w dniu 8 listopada 2002r., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia; Sąd Rejonowy w Gdańsku z dnia 13 stycznia 2005r., sygn. akt III K 462/04 za przestępstwa 286 § 1 k.k. i art. 270§ 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i inne wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; Sąd Rejonowy w Kaliszu z dnia 27 września 2005r. sygn. akt II K 261/05, za przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 11 października 2005r. sygn. akt XII K 918/05, za przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. – 1 rok pozbawienia wolności; Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków z dnia 11 marca 2009r., sygn. akt VII K 91/09, za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 26 czerwca 2009r., sygn. akt IIK 449/06, za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem łącznym połączono oskarżonemu kary wymierzone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 31 lipca 2007 roku, sygn. akt XII K 700/05, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 8 września 2009r., sygn. akt XII K 690/07 z art. 286 § 1 k.k. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Ponadto tym samym wyrokiem łącznym połączono kary wymierzone wyrokami: Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 12 października 2006r., sygn. akt IIK 31/06, za przestępstwo z art. 242 § 2 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście z dnia 9 kwietnia 2008 ro-ku, sygn. akt II K 924/07, za przestępstwa a) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 8 września 2009r., sygn. akt XII K 690/07, za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; z art. 242 § 1 k.k., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczoną wyżej opisanym wyrokiem łącznym karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oskarżony odbył w całości w dniu 1 października 2012 roku (przebywał w zakładzie karnym już od 2012r.). Następnie wprowadzono mu do wykonania karę 3 lat pozbawienia wolności, a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 6 listopada 2012r. w sprawie V Kow 2789/2/wz warunkowo przedterminowo zwolniono oskarżonego M. M. (1) z odbycia reszty kar łącznych 3 lat oraz 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonych w sprawie XII K 727/10, z okresem próby do 17 czerwca 2016 roku. W dniu wydania postanowienia oskarżony został zwolniony z zakładu karnego. Po opuszczeniu zakładu karnego 6 listopada 2012r. wobec skazanego nie wykonywano kary pozbawienia wolności. Jedynie od 29.11.2013r. do 21 lipca 2014r. był tymczasowo aresztowany postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 28/11/2013r. w sprawie V Kp 1893/13, ale nigdzie nie ma dotąd zaliczenia tego okresu na poczet jakiegokolwiek kary. Kolejne kary wprowadzono mu dopiero 7.05.2018r. (po zatrzymaniu do tej sprawy). Ostateczny koniec odbywania aktualnie wprowadzonych do wykonania kary pozbawienia wolności przypada 22 stycznia 2028 roku. Jak wynika z tego zestawienia ostatnią karą, która odbywał oskarżony M. M. (1) przed popełnieniem czynów objętych zarzutami w tym postępowaniu była kara łączna 5 lat pozbawienia wolności, wymierzona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 28 grudnia 2010r. sprawie o sygn. akt XII K 727/10. Zakończył ją odbywać 3 października 2012r. i była to data, od której winien być liczony pięcioletni okres warunkujący odpowiedzialność w warunkach recydywy podstawowej, o którym mowa w art. 64 § 1 k.k. Okres

ten upływał zatem 3 października 2017r. W tym czasie doszło zatem do popełnienia kolejnych przestępstw z art. 286 § 1 k.k. a zatem umyślnych i podobnych do tych, za które wymierzono oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, która odbył w całości. W ten sposób zaistniały wszystkie podstawy do przyjęcia, że tego czynu ciągłego oskarżony dopuścił się właśnie w warunkach powrotu do przestępstwa.

II. Czyn przypisany w drugim pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Jak wynika z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka W. B. oraz zabezpieczonych dokumentów w 27 czerwca 2016r. na dane firmy (...) Sp. z o.o. mieszczącej się przy ul. (...), we W., której formalnymi reprezentantami byli P. F. i A. S., oskarżony M. M. (1) zawarł kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z poczynionych ustaleń wynika, że do jej zawarcia miało dojść w salonie przedstawiciela spółki (...) sp. z o.o. (...) Sp. z o. o. - autoryzowanego doradcy biznesowego I. G. z firmy (...), który mieścił się w G. przy ul. (...). Stąd też Sąd dokonał zmiany w opisie czynu dotyczącej miejsca jego popełnienia. Tym razem M. M. (1) nie współdziałał z A. K. (1) i nie posługiwał się wystawionym na niego pełnomocnictwem. Ponownie jednak posługiwał się danymi innego podmiotu, którego faktycznie nie reprezentował. Z zebranych dowodów wynika też, że od samego początku działał w celu uzyskania aparatów telefonicznych oferowanych w ramach umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w promocyjnych cenach, za które nie płacił realnej ceny, a których nie zamierzał następnie spłacać zgodnie z postanowieniami umowy. Działał zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

Sąd uznał, że M. M. (1) wprowadził w błąd przedstawiciela handlowego (...) Sp. z o.o. co do faktycznego występowania w imieniu podmiotu, z którym zawierano umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych tymi umowami. Na skutek tak podstępного działania oskarżonego doszło do zawarcia umowy na promocyjnych warunkach, na podstawie której przekazano mu telefony komórkowe oraz świadczone usługi telekomunikacyjne o łącznej wartości 9 816,90 złotych. Mimo wypowiedzenia tych umów oskarżony nie zwrócił telefonów i nie uregulował także zobowiązań z tytułu usług telekomunikacyjnych. W ten sposób doszło do zrealizowania skutku przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. czyli niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przedstawiciel pokrzywdzonej spółki przekazywał bowiem oskarżonemu aparaty telefoniczne, za które nie płacił realnej ceny (po promocją), oczekując zapłaty należności z tego tytułu od podmiotu, który takich umów w ogóle nie zawierał. Strata firmy (...) sp. z o.o. obejmowała wartość dostarczonych telefonów oraz nieopłaconych usług telekomunikacyjnych, wynikających z zawartych umów.

Podobnie, jak w przypadku pierwszego z przypisanych czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy.

III. Czyn przypisany w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

Analiza okoliczności popełnienia czynów opisanych w punktach od czwartego do dziewiętnastego części wstępnej wyroku doprowadziła do wniosku, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu (od kilku do kilkunastu dni), w niemal identyczny sposób (telesprzedaż sieci (...) S.A.), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Oznacza to, że w ocenie Sądu opisane w tych punktach przestępstwa należało uznać za jeden czyn zabroniony popełniony w warunkach czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. Swoją aktualność zachowują w tym zakresie rozważania dotyczące przesłanek z art. 12 k.k. poczynione przy okazji analizy podstawy prawnej pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów.

Podobnie, jak w przypadku poprzednich czynów, polegających na wyłudzeniu telefonów i usług telekomunikacyjnych, tak i w tej sytuacji M. M. (1) posługiwał się danymi firmy (...) Sp. z o.o. mieszczącej się przy ul. (...), we W., której formalnymi reprezentantami byli P. F. i A. S.. W tym przypadku jednak nie dochodziło do zawierania umów w autoryzowanych punktach przedstawicieli handlowych operatora telefonii komórkowej, ale umowy te były zawierane na odległość za pomocą formularzy na stronach internetowych operatora. Nie dochodziło tym razem do

osobistego kontaktu oskarżonego z przedstawicielem handlowym, co dodatkowo ułatwiało wprowadzenie w błąd osób zajmujących się weryfikacją wniosków i zawieraniem umów w imieniu pokrzywdzonej spółki telekomunikacyjnej.

Jak wynika z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień M. M. (1), od samego początku działał on w celu uzyskania aparatów telefonicznych oferowanych w ramach umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z ratalnym systemem płatności za aparaty telefoniczne, za które zatem przy zawieraniu umowy nie płacił realnej ceny, a które następnie prawdopodobnie zbywał, przeznaczając uzyskane w ten sposób środki na własne potrzeby (jak wyjaśnił uzyskiwał w ten sposób pieniądze na spłatę leasingów). Działał zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dla osiągnięcia tej korzyści wprowadzał przedstawicieli (...) S.A. w błąd, co do osoby zawierającej umowę za pośrednictwem systemu internetowego. Posługiwała się w tym celu skanem dowodu osobistego P. F. i posiadanymi danymi rejestrowymi jego spółki. Jako osobę reprezentującą firmę wskazywał P. (...) i podawał jego nr PESEL (...) oraz nr dowodu osobistego (...). Jako adres korespondencyjny we wnioskach o zawarcie umów wskazał jednak T. (...). Był to także adres, na który miały być dostarczone przesyłki. W ocenie Sądu poza samymi wyjaśnieniami oskarżonego jest to zasadniczy dowód potwierdzający zawieranie tych umów właśnie przez oskarżonego. Przesyłki z telefonami i umowami były następnie dostarczane do miejsca zamieszkania oskarżonego M. M. (1). Z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego M., zeznań świadka W. S. i dokumentów udostępnionych przez pokrzywdzoną spółkę wynika w sposób jednoznaczny, że oskarżony od samego początku nie realizował postanowień zawartych umów, a przede wszystkim nie uiszczał comiesięcznych należności. Stało się to podstawą wypowiedzenia tychże umów. Pomimo ich wypowiedzenia oskarżony nie uiszczył zaległych opłat i nie zwrócił wydanych mu aparatów. Z tego zachowania dodatkowo należy wywnioskować, że M. M. (1) od samego początku nie miał zamiaru wywiązywać się z tych zobowiązań i zawierając umowy wprowadził przedstawicieli (...) S.A. także w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umowami.

Skutkiem zawarcia w taki sposób przez oskarżonego umów było niekorzystne rozporządzenie mieniem przez operatora telekomunikacyjnego. Przekazywał on bowiem oskarżonemu aparaty telefoniczne, za które nie płacił przy ich wydaniu realnej ceny, oczekując zapłaty należności z tego tytułu od podmiotu, który takich umów w ogóle nie zawierał. Strata firmy (...) S.A. obejmowała wartość dostarczonych telefonów oraz nieopłaconych usług telekomunikacyjnych, wynikających z zawartych umów. Sąd zwraca w tym miejscu uwagę, że aparaty telefoniczne były w ramach tych umów nabywane w systemie sprzedaży ratalnej, przy której pierwsza rata płatna wraz z zawarciem umowy miała wymiar symboliczny (zazwyczaj 8,99 zł). Oskarżony otrzymywał te telefony po uiszczeniu jedynie ich ułamkowej wartości.

Konsekwencją przyjęcia przez Sąd działania oskarżonego w warunkach czynu ciągłego w odniesieniu do wszystkich czynów opisanych od czwartego do dziewiętnastego części wstępnej wyroku było objęcie przestępczym działaniem oskarżonego sumy wszystkich strat spółki (...) S.A. Wartość ta łącznie wyniosła 202 394,72 złotych. Jest to kwota, która zgodnie z art. 115 § 2 k.k. stanowi mienie znacznej wartości. Konsekwencją takich ustaleń było przyjęcie w kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu przepisu art. 294 § 1 k.k. statuującego kwalifikowaną postać oszustwa z art. 286 § 1 k.k.

W judykaturze podkreśla się, że przepis art. 294 § 1 k.k. wskazuje zamknięty krąg występków, dla których stanowi on postać kwalifikowaną i od tej zasady nie można dopuszczać się wyjątków (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.06.2006 r., V KK 391/05, OSNwSK 2006/1, poz. 1289). Kwalifikowanie podstawowej postaci tych występków następuje poprzez modyfikację ich znamion dotyczącą wartości przedmiotu czynności wykonawczej. W związku z tym opis typu kwalifikowanego znajduje się w dwóch przepisach, które należy interpretować łącznie przy dokonywaniu analizy znamion czynu zabronionego. W kwalifikacji prawnej przyjętej w takiej sytuacji konieczne jest przyjęcie tzw. złożonej kwalifikacji prawnej zawierającej typ podstawowy danego przestępstwa i związany z nim przepis art. 294 §1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29.06.1999 r., II AKa 179/99, OSA 2000/7–8, poz. 52, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2002 r., V KKN 497/99, LEX nr 53022). Także też się stało w przypadku oskarżonego, gdzie przepis art. 286 § 1 k.k. przywołano w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Przepis art. 115 § 5 k.k. wskazuje w sposób jednoznaczny, że mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie czynu zabronionego przekracza 200 000 zł, a wartość ta musi być ustalana na chwilę popełnienia czynu

zabronionego. Ponadto wartość ta może stanowić wartość zamachu zrealizowanego jednym zachowaniem sprawcy, ale także może być ona sumą wartości, będących przedmiotem przestępstwa popełnionego w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 13.03.2003 r., II AKa 453/02, KZS 2003/7–8, poz. 76). W związku z tym w pełni uzasadnione było zsumowanie wartości szkód spowodowanych poszczególnymi zachowaniami oskarżonego składającymi się na przypisane mu przestępstwo z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k.

Podobnie, jak w przypadku pierwszego z przypisanych oskarżonemu przestępstw, tak i w tej sytuacji Sąd uwzględnił zmianę przepisu art. 12 k.k. dokonaną ustawą z dnia 4 października 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 15 listopada 2018r. W związku z tym, stosując regułę określoną w art. 4 §1 k.k. zastosował wcześniejsze brzmienie przepisu art. 12 k.k. jako regulację o charakterze względniejszym dla oskarżonego.

Podobnie, jak w przypadku dwóch poprzednich przypisanych oskarżonemu czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów.

IV. Czyn przypisany w punkcie czwartym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przez 15 listopada 2018 roku

Analiza okoliczności popełnienia czynu opisanego w punkcie dwudziestym części wstępnej wyroku doprowadziła do wniosku, że zachowania w nim przywołane zaistniały w krótkich odstępach czasu, bo zaledwie na przełomie jednego dnia, a oskarżony działał przy tym w niemal identyczny sposób (ten sam punkt sprzedaży sieci (...) S.A.), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Oznacza to, że w ocenie Sądu opisane w tym punkcie przestępstwa należało uznać za jeden czyn zabroniony popełniony w warunkach czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. Swoją aktualność zachowują w tym zakresie rozważania dotyczące przesłanek z art. 12 k.k. poczynione przy okazji analizy podstawy prawnej pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów.

Podobnie, jak w przypadku poprzednich czynów, polegających na wyłudzeniu telefonów i usług telekomunikacyjnych, tak i w tej sytuacji M. M. (1) posługiwał się danymi firmy (...) Sp. z o.o. mieszczącej się przy ul. (...), we W., której formalnymi reprezentantami byli P. F. i A. S..

Zebrane dowody, w tym wyjaśnienia M. M. (1) wskazują, że od samego początku działał on w celu uzyskania aparatów telefonicznych oferowanych w ramach umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z ratalnym systemem płatności za aparaty telefoniczne, za które zatem przy zawieraniu umowy nie płacił realnej ceny. Działał zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dla osiągnięcia tej korzyści wprowadzał przedstawicieli (...) S.A. w błąd, co do osoby zawierającej umowę, albowiem jak wynika z dokumentów związanych z zawartymi umowami posługiwała się w tym celu skanem dowodu osobistego P. F. i posiadanymi danymi rejestrowymi jego spółki. Z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego M., zeznań świadka K. N. (1) i dokumentów udostępnionych przez pokrzywdzoną spółkę wynika w sposób jednoznaczny, że oskarżony od samego początku nie realizował postanowień zawartych umów, a przede wszystkim nie uiszczał comiesięcznych należności. Stało się to podstawą wypowiedzenia tychże umów. Pomimo ich wypowiedzenia oskarżony nie uiszczył zaległych opłat i nie zwrócił wydanych mu aparatów. Z tego zachowania dodatkowo należy wywnioskować, że M. M. (1) od samego początku nie miał zamiaru wywiązywać się z tych zobowiązań i zawierając umowy wprowadził przedstawicieli (...) S.A. także w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych umowami.

Skutkiem zawarcia w taki sposób przez oskarżonego umów było niekorzystne rozporządzenie mieniem przez operatora telekomunikacyjnego. Przekazywał on bowiem oskarżonemu aparaty telefoniczne, za które nie płacił przy ich wydaniu realnej ceny, oczekując zapłaty należności z tego tytułu od podmiotu, który takich umów w ogóle nie zawierał. Strata firmy (...) S.A. (18.473,97 złotych) obejmowała wartość dostarczonych telefonów oraz nieopłaconych usług

telekomunikacyjnych, wynikających z zawartych umów. Sąd zwraca w tym miejscu uwagę, że aparaty telefoniczne były w ramach tych umów nabywane w ramach sprzedaży ratalnej, których to rat oskarżony nie uiszczał.

Podobnie, jak w przypadku dwóch poprzednich przypisanych oskarżonemu czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów.

V. Ciąg przestępstw przypisany oskarżonemu M. M. (1) w punkcie piątym części wstępnej wyroku.

Analiza okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu w poprzednich punktach wyroku przestępstw doprowadziła do wniosku, że czynów przypisanych wyżej w punktach pierwszym, drugim i czwartym części dyspozytywnej wyroku oskarżony M. M. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku.

Podobnie, jak w przypadku instytucji określonej w art. 12 k.k., tak i w tym miejscu zasadne jest poczynienie ogólnych uwag dotyczących instytucji uregulowanej w art. 91 § 1 k.k. Sprawi to, że w dalszej części uzasadnienia nie będzie potrzeby każdorazowego przeprowadzania takiej analizy, ale wystarczające będzie właśnie odwołanie się do poczynionych w tym miejscu rozważań.

Ciąg przestępstw stanowi odmianę realnego zbiegu przestępstw, oznaczającego popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw, zanim zapadł wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Ponadto przesłankami warunkującymi istnienie ciągu przestępstw są zachodzące łącznie: tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary każdego ze zbiegających się przestępstw, krótkie odstępy czasu i wykorzystanie takiej samej sposobności.

Po zmianach w brzmieniu przepisu art. 91 § 1 k.k. nie budzi już wątpliwości, że przestępstwa tworzące ciąg przestępstw mogą bowiem wyczerpywać kumulatywnie znamiona dwóch lub więcej tych samych przepisów (art. 11 § 2 k.k.), jak też stanowić czyny ciągłe (art. 12 k.k.). Ponadto skoro o możliwości przyjęcia ciągu przestępstw decyduje tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary, to w skład takiego ciągu mogą wchodzić także przestępstwa popełniane w różnych formach stadialnych i zjawiskowych.

Krótkie odstępy czasu jest pojęciem tożsamym z użytym w treści przepisu art. 12 k.k. i zgodnie z zasadą jednolitości rozumienia tych samych sformułowań należy je interpretować w taki sam sposób. Zatem krótkie odstępy czasu jako wymóg przyjęcia ciągu przestępstwa oznaczają okres czasu do kilku miesięcy. Analogicznie do sytuacji z art. 12 § 1 k.k. „krótkie odstępy czasu” odnoszą się do okresu, jaki upływa pomiędzy popełnieniem kolejno następujących po sobie przestępstw i wymaga więzi czasowej pomiędzy nimi, nie określając jedna czasu trwania całego ciągu (Wróbel Włodzimierz - red. Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. wyd. V, WK 2016). W literaturze określane są jako czas orientacyjnie do kilku (sześciu) miesięcy (P. Kardas, w: Wróbel, Zoll (red.), Kodeks karny, t. 1, 2016, s. 716–717). Przyjmuje się zatem, że za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Wykorzystanie takiej samej sposobności przy popełnieniu każdego z przestępstw składających się na ciąg oznacza wykorzystywanie przez sprawcę tej samej powtarzającej się sytuacji czy okazji do popełnienia przestępstwa. Taka sama sposobność oznacza nie tylko sposobność tę samą, czyli identyczną lub trwale istniejącą, ale również charakteryzującą się tymi samymi cechami lub właściwościami” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23.05.2018 r., II AKA 110/18, LEX nr 2555805).

Dodatkowo z uwagi na kwalifikacje prawne przypisanych oskarżonemu czynów zasadne jest wskazanie, że stosowanie art. 294 § 1 k.k. w odniesieniu do przestępstw popełnionych w ciągu z art. 91 § 1 k.k. jest uzasadnione tylko wtedy, gdy każde z tych przestępstw dotyczy mienia znacznej wartości, a nie gdy dopiero suma mienia z tych przestępstw dopiero przekracza granicę z art. 115 § 5 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.04.1999 r., II AKA 34/99, KZS 1999/5, poz. 33). W związku z tym poza przyjętym zbiegiem, stanowiącym podstawę przypisanego M. M. (1)

ciągu przestępstw znalazł się czyn przypisany w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku, który został właśnie zakwalifikowany w zw. z art.294 § 1 k.k.

Należy podkreślić, że przepis art. 91 § 1 k.k. ma charakter obligatoryjny, co oznacza obowiązek Sądu zastosowania tej instytucji w przypadku, gdy stwierdzi, że sprawca dopuścił się kilku przestępstw w warunkach takiego ciągu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29.06.2006 r., II AKa 173/06, OSA 2007/4, poz. 16). Zgodnie przyjmuje się, że regulacja ta musi znaleźć się zawsze w podstawie skazania. Przy odmienności stanowisk, pojawiających się w judykaturze, co do powołania przepisu art. 91 § 1 k.k. również w kwalifikacji prawnej przypisanych sprawcy czynów, należy skłaniać się jednak ku poglądom, negującym związek tego przepisu wyłącznie z wymiarem kary. Przepis art. 91 § 1 k.k. nie stanowi bowiem tylko podstaw obostrzenia kary, albowiem charakteryzuje także działalność samego sprawcy. Wszak krótkie odstępy czasu między przestępstwami wskazują na intensywność działania sprawcy w określonym czasie, a wykorzystanie takiej samej sposobności świadczy o pewnej specjalizacji w dokonywaniu przestępstw w określonych warunkach, a zatem jego cechach jako sprawcy. W związku z tym, że w ten sposób opisane są okoliczności popełnienia kilku czynów, to wydaje się uzasadnione powołanie art. 91 § 1 k.k. za równo w podstawie skazania, jak też w podstawie zarzutu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14.12.2016 r., II AKa 214/16, LEX nr 2358145).

W ocenie Sądu, czyny wskazane w punkcie pierwszym, drugim i czwartym części dyspozytywnej wyroku, z uwagi na ziszczenie się przesłanek zawartych w przepisie art. 91 § 1 k.k., podlegają właśnie zakwalifikowaniu jako ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Zostały one bowiem popełnione w podobny sposób i z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz w krótkich odstępach czasu.

VI. *Czyn przypisany w punkcie szóstym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.*

W zakresie tego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. aktualność zachowują rozważania poczynione wyżej. Wystarczy dodatkowo wskazać, że Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że zamiarem działania oskarżonego było wyłudzenie środków pieniężnych, poprzez wprowadzenie pracowników firmy pożyczkowej (...) Finanse sp. z o.o., odpowiedzialnych za zawieranie umów pożyczki w sposób zdalny, w błędne przeświadczenie o rzeczywistym podmiocie (W. W. (1)), który ową umowę zwiераł oraz o zamiarze spłaty tej pożyczki. Dodatkowo zachowanie oskarżonego obejmowało także wprowadzenie w błąd samego W. W. (1), co do konieczności autoryzacji transakcji związanej z założeniem konta w Biurze (...), co miały umożliwić mu uzyskanie od niego kodu SMS i dokonanie przelewu na rachunek bankowy, z którego mógł dopiero te środki swobodnie wypłacić. W tym miejscu należy wskazać, że z innych zebranych dowodów, w tym zeznań świadków D. L. (1), R. K. (2) wynikało, że sam oskarżony nie mógł zaciągać żadnych zobowiązań z uwagi na brak zdolności kredytowej, w tym jego własną historię w (...). Jak wynika z odpisów wyroków oskarżony był już wcześniej skazany za wyłudzenia towarów w systemie sprzedaży ratalnej. D. L. (1) zeznała, że na początku 2017r. na prośbę oskarżonego M. M. (1) zaciągnęła ona we własnym imieniu dwa kredyty, które były potem częściowo spłacane przez oskarżonego. Miała się przy tym wówczas posłużyć sfałszowanym zaświadczeniem o jej zatrudnieniu w firmie (...) Sp. z o.o. M. M. (1) twierdził wówczas, że nie ma zdolności kredytowej i dlatego zwrócił się do niej. W ocenie Sądu z tych powodów miał zatem pełną świadomość, że na „normalnych” zasadach nie mógłby uzyskać komercyjnej pożyczki. Oskarżony znał swoją „formalną” sytuację finansową i była ona właśnie powodem podawania się za inną osobą we wniosku złożony do firmy (...) sp. z o.o.

Analizując zachowanie oskarżonego już po przelaniu środków finansowych nie sposób przyjąć, by rzeczywiście poczuwał się ona do faktycznego obowiązku spłaty powstałego zadłużenia wobec pożyczkodawcy. Przepisanego mu przestępstwa oszustwa dopuściła się zatem w sposób zawiniony, działając z zamiarem bezpośrednim.

Podobnie, jak w przypadku dwóch poprzednich przypisanych oskarżonemu czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów.

VII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie siódmym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a A. K. (1) w punkcie trzydziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku – z art. 286 § 1 k.k.

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia tego przestępstwa, niemal analogicznego w sposobie działania do zawieranych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych uzasadniały zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanego w akcie oskarżenia czynu z przestępstwa przywłaszczenia z art. 284 § 2 k.k. na przestępstwo oszustwa, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k. Podobnie, jak w przypadku poczynionych wcześniej rozważań, dotyczących przesłanek przyjęcia kwalifikacji z art. 12 k.k., czy z art. 91 § 1 k.k., tak i w tym przypadku dla przejrzystości wyводу, a zwłaszcza z powodu przyjęcia takiej zmiany kwalifikacji dla kilku innych przypisanych oskarżonym przestępstw, Sąd uznał za właściwe szersze omówienie tej kwestii właśnie w tym miejscu uzasadnienia. W przypadku pozostałych tak zmienionych kwalifikacji Sąd będzie się w dalszej części uzasadnieni odwoływał do tych właśnie rozważań. Specyfika działania oskarżonego oraz chronologia przestępstwa sprawiają, że uwagi te nie będą tracić swojej aktualności w odniesieniu do innych, tak zmienionych kwalifikacji prawnych.

Na wstępie tych ogólnych rozważań należy podkreślić, że tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego badana być powinna indywidualnie, w odniesieniu do konkretnych ustaleń faktycznych. Przedmiotem analizy staje się wówczas konkretne zdarzenie historyczne i jego granice, poddawane rozsądnej życiowej ocenie, dokonywanej z punktu widzenia hipotetycznego postronnego obserwatora procesu (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2011-03-02, III KK 366/10, opubl: *Krakowskie Zeszyty Sądowe* rok 2011, Nr 9, poz. 30). O „utrzymaniu się” Sądu w granicach oskarżenia decyduje zatem tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Pojęcie zdarzenia historycznego jest szersze niż pojęcie czynu i obejmuje swoim zakresem opisane w skardze zdarzenie faktyczne, w którego przebiegu oskarżyciel dopatruje się przestępstwa. Zatem Sąd może odmiennie od oskarżyciela dokonać ustaleń faktycznych w oparciu o tak przedstawione w zarzucie zdarzenie faktyczne i nadać im odmienną od przedstawionej kwalifikację prawną. Nie można będzie jednak mówić o identyczności czynu (odmiennie zakwalifikowanego), jeśli w porównywalnych jego określeniach zaistnieją tak znaczące różnice, że według przywoływanej już wyżej rozsądnej życiowej oceny, nie będzie ich można uznać za określenie tego samego zdarzenia faktycznego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2010 r., III KK 368/09, tak również M. Cieślak: *P. procedura karna*, Warszawa 1971, s. 280).

W literaturze powoływany jest w tym zakresie jako pomocniczy dla badania granic aktu oskarżenia tzw. test powtórnego oskarżenia, sprowadzający się do odpowiedzi na pytanie, czy w przypadku uznania, że czyn przypisany wychodziłby poza granice skargi uprawnionego oskarżyciela, możliwe będzie ponowne oskarżenie tej samej osoby o ten „nowy” czyn. Taki test był przeprowadzany przez Sąd przy okazji tak zmienianych kwalifikacji i zawsze dawał odpowiedź negatywną, wskazującą na brak ponownego „nowego” oskarżenia o te czyny.

Jak zasadnie wskazywał już Sąd Najwyższy – granice oskarżenia zostają utrzymane, gdy czyn przypisany oskarżonemu w wyroku, pomimo zmiany zarzucanej kwalifikacji prawnej, dotyczy tego samego „zdarzenia historycznego”, które wskazano jako podstawę zarzutu w akcie oskarżenia. Ramy tego zdarzenia faktycznego wyznaczone są poprzez takie elementy, jak identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, a także tożsamość określenia jego czasu i miejsca, a ponadto zachowanie choćby części wspólnych znamion czynu zarzucanego i przypisanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.09.1994r. II KRN 173/94).

Dokonywana przez Sąd zmiana opisu czynu i jego kwalifikacji możliwa jest tylko wówczas, gdy ustalenia faktyczne nie ulegają tak istotnym przeobrażeniom, które w konsekwencji powodują, że powstaje wprost odmienny obraz zdarzenia, stanowiący w konsekwencji „inny” zupełnie czyn (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1999r. IV KKN 512/99 OSN PiPr 2000 nr 6 poz. 10). Zatem Sąd nie wychodzi poza granice oskarżenia, jeżeli w czynie przypisanym oskarżonemu zamieszczono, nawet w innej formule, opis tej samej czynności wykonawczej skierowanej do tego samego przedmiotu, a więc podstawowe elementy określające fakt główny, który uzasadnia wystąpienie z oskarżeniem (postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 2.04.2003r. V KK 281/02 OSNKW 2003 nr 5-6 poz. 59, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.02.1973 r., I KR 271/72, OSNPG 1974, z. 1, poz. 11).

Przy poczynionych wyżej zastrzeżeniach należy jednak podkreślić, że o zakresie oskarżenia nie decyduje ani opis czynu, ani jego ujęcie czasowe, ani też zaproponowana aktem oskarżenia kwalifikacja prawna, którą sąd orzekający nie tylko może, ale obowiązany jest zmienić, o ile na to wskazują ustalenia faktyczne, jakich należy dokonać na podstawie wyników przewodu sądowego (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 22 dnia kwietnia 1986 r., IV KR 129/86, OSNPG 12/1986, poz. 167; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., II KK 234/14, OSNKW 2015/2/14). Innymi słowy określona w art. 14 § 1 k.p.k. zasada skargowości oznacza, że ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu i przyjęto tam kwalifikację prawną.

W ramach takich możliwych modyfikacji, które nie powodują wyjścia poza granice skargi zawartej w akcie oskarżenia, Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i dokonaniu oceny jego wyników może: ustalić, że zdarzenie miało miejsce w innym czasie, aniżeli w skazany w zarzucie; dokonać w przypisanym czynie pewnych ustaleń faktycznych odmiennie, i to zarówno od strony przedmiotowej, jak i podmiotowej czynu; przyjąć odmiennie co do szczegółów zachowanie i sposób działania sprawcy; powiązać zachowanie sprawcy z odmiennymi skutkami niż zarzucane. Wszystkie te modyfikacje możliwe są oczywiście jedynie w ramach oceny tego samego zachowania, które było podstawą oskarżenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693)

Przekładając powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż w przypadku wszystkich zmienianych w ten sposób (co do opisu i kwalifikacji) czynów (zarzucanych w punktach XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXXI, XXXVII, XL, LXVIII, LXIX, LXX części wstępnej wyroku a przypisanych w punktach VII, VIII, IX, X, XI, XVIII, XXV, XXVIII, XXXIX, XL i XLII części dyspozytywnej wyroku) zachowanie oskarżonych dotyczyło w każdym z tych przypadków tych samych pojazdów nabytych w ramach leasingu na podstawie tej samej umowy leasingowej zawartej z tym samym podmiotem pokrzywdzonym. Dla potwierdzenia tej tezy wystarczy wskazać, że w przypadku zarzucanych i przepisanych czynów znajduje się szereg tożsamyh elementów, jak np. numeru umów leasingowych łącznie z datami ich zawarcia, tożsamości samochodów, stanowiących przedmiot przestępstwa, tożsamość pokrzywdzonych podmiotów, faktycznie dysponowanie samochodami przez oskarżonego M. M. (1), wreszcie tożsamy zamiar oskarżonych niedotrzymania warunków tych umów poprzez swobodne dysponowanie ich przedmiotami, w tym zbycie, czy oddanie ich w posiadanie osób trzecich. W ocenie Sądu potwierdza to jednoznacznie, że w zakresie tych czynów zachodzi zatem tożsamość historyczna zdarzenia.

Sąd przyjął, że zamiarem oskarżonych było doprowadzenie sytuacji, w której te samochody – wbrew postanowieniom zawartych umów leasingowych – weszły w posiadanie innej osoby (M. M. (1)), o czym firmy leasingowe miały nie wiedzieć. Oskarżeni od samego początku zamierzali „złamać” warunki tych umów i to w tym właśnie celu działali. Istotne jest jednak rozróżnienie, które właśnie decydowało o zmianie przyjętej kwalifikacji prawnej tych czynów, zgodnie z którym owo „złamanie” warunków następowało przed zawarciem umowy, a nie jak przyjęto w akcie oskarżenia w trakcie jej trwania. Zasadne jest przy tym zwrócenie uwagi na sposób formułowania zarzutów przez oskarżyciela, który zdaje się stanowić potwierdzenie wątpliwości istniejących w tym zakresie już na etapie formułowania samego oskarżenia. Prokurator przyjmował bowiem, że oskarżeni działali „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem”, przyjmując jednocześnie czas popełnienia tych czynów jako moment zawierania umów leasingu, a nie zmanifestowania zamiaru przywłaszczenia leasingowanych rzeczy ruchomych, czyli powierzonych pojazdów. Taka redakcja zarzutów pozwala na postawienie tezy, że sam oskarżyciel, czego jednak wprost nie wyraził skłaniał się do kwalifikowania tych zachowań jako przestępstw z art. 286 § 1 k.k., którego znamiona zresztą w zarzucie częściowo przywoływał (działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie stanowi znamienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., ale właśnie z art. 286 § 1 k.k.). Podobnie należy rozpatrywać wskazywany czas popełnienia tak zarzucanych przestępstw w zestawieniu ze sformułowaniem o działaniu z góry powziętym zamiarem. Jeśli bowiem w chwili podpisania umów leasingu, a takie daty właśnie wskazano w zarzutach, oskarżeni mieli zamiar przywłaszczyć powierzone im samochody, to taki zamiar przesądzał o wprowadzeniu w błąd, co do zamiaru wywiązania się z postanowień tych umów. Taki też opis i kwalifikacja znajdowała się zasadniczo we

wszystkich zawiadomieniach o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wnoszonych przez zawodowych pełnomocników reprezentujących pokrzywdzonego podmioty. Nie można wreszcie nie dostrzec, że niemal analogiczny sposób działania M. M. (1) i dwukrotnie we współdziałaniu z A. K. (1) był przyjmowany w przypadku zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, który był podstawą do ich kwalifikowania właśnie jako oszustw z art. 286 § 1 k.k. Na marginesie należy dodatkowo wskazać, że formalnie pojazdy te nie były powierzane M. M. (1), ale podmiotom, których danymi oskarżony się posługiwał (K., D. S., R.), zatem sam M. M. (1) nie stawał się w żadnej mierze ich prawnym posiadaczem. W takiej sytuacji wątpliwości musi także budzić przyjęcie kwalifikacji z art. 284 § 2 k.k.

Właśnie po przeprowadzeniu dowodów na rozprawie i dokonaniu ich analizy w zestawieniu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżeni planowali niedotrzymanie warunków tych umów jeszcze przed ich podpisaniem, natomiast faktycznie nie dotrzymali ich po zawarciu, co właśnie przesądziło o odmiennej ocenie prawnej zachowania oskarżonych, niż to przyjęte w zarzutach aktu oskarżenia.

W świetle poczynionych wyżej uwag Sąd uznał, że w przypadku tych czynów, mamy do czynienia dokładnie z tym samym czynem, jaki został objęty aktem oskarżenia. Przesądza to zatem o możliwości przyjęcia w miejsce zarzucanych przestępstwa przywłaszczenia powierzonych rzeczy, przestępstwa oszustwa dotyczącego tego samego przedmiotu. W tym miejscu zasadne jest odwołanie się do orzecznictwa, w którym przyjmuje się właśnie możliwość zmiany opisu czynu zarzucanego i przypisanego w ramach granic wyznaczonych skargą prokuratorską, w sytuacji gdy zarzuca się popełnienie przestępstwa przywłaszczenia a sąd orzekający uznaje, że nastąpiło przestępstwo oszustwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 r., III KK 366/10, LEX nr 846067).

Jak już zasygnalizowano wcześniej sytuacja opisana wyżej ma zastosowanie do czynu przepisane oskarżonym w punkcie siódmym i trzydziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku. Zebrane dowody zestawione z zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazują, że zamiarem oskarżonych było doprowadzenie (...) S.A. (przejętego następnie przez (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd, co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy.

Zamiar należy do elementów strony podmiotowej czynu, rozgrywa się w sferze procesów psychicznych konkretnej osoby i zazwyczaj nie jest werbalizowany. Przeważnie sprawca w swoich wyjaśnieniach, podobnie zresztą jak oskarżony, przedstawia odmienny od rzeczywistego motyw i cel swojego działania. Próbuje uzasadniać racjonalnie swoje działania, przedstawiać je jako zgodne z prawem i podejmowane w ramach dopuszczalnego ryzyka gospodarczego. Dlatego też, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wnioski, co do realności wywiązania się ze zobowiązania, a w szczególności możliwości finansowych i faktyczne ich spełnienia. Taka metodyka pracy jest zasadą w przypadku przestępstw z art. 286 § 1 k.k., gdzie ów zamiar można tylko oceniać w oparciu o zobjektywizowane okoliczności, takie jak możliwości finansowe sprawcy, jego sytuacja materialna w chwili zaciągania zobowiązania, zachowanie bezpośrednio po zaciągnięciu zobowiązania. Zasadniczo analiza istnienia znamion określonego przestępstwa winna w pierwszej kolejności dotyczyć znamion strony przedmiotowej (M. Kurowski, K. Eichstaedt, B. Augustyniak, D. Świecki, Kodeks...). Orzecznictwo wskazuje bowiem na możliwość wnioskowania o stronie podmiotowej ze znamion strony przedmiotowej, co wynika częstej prawidłowości, że deklaracje werbalne potencjalnego sprawcy nie znajdują potwierdzenia w jego czynach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. II Aka 256/13, opublikowany na stronie (...) a także postanowienie SN z dnia 29 marca 2011 r., sygn. V KK 344/10, Biuletyn Prawa Karnego 2011, nr 9). Właśnie w taki sposób Sąd dokonał ustalenia zamiaru istniejącego po stronie oskarżonych.

Zasadniczą okolicznością, która rzutuje na tak dokonaną ocenę kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym przestępstwa jest wynikający z wyjaśnień samych oskarżonych sposób prowadzenia działalności gospodarczej. M. M. (1) zaproponował A. K. (1) założenie działalności gospodarczej, którą faktycznie prowadził M. M. (1). A. K. (1) podpisywał jedynie przedkładane przez M. M. (1) dokumenty i w ogóle nie zajmował się sprawami związanymi z tą działalnością. Za swoje usługi otrzymywał drobne wynagrodzenie, mieszkanie, wyżywienie. Nie znał się na tej działalności i nie interesował się zupełnie konsekwencjami oddania jej w całości do prowadzenia M. M. (1). Jak

wyjaśnił A. K. (1) poznał M. M. (1) w Areszcie Śledczym we W., gdzie M. M. (1) „siedział za jakieś przekrety”, a zatem miał świadomość kryminalnej przeszłości oskarżonego, co nie powstrzymało go przed wyrażeniem zgody na takie firmowanie nowej działalności M. M. (1), której źródła finansowania nie znał („nie wiedziałem, czy ma pieniądze”, „Nie pytałem, skąd są pieniądze na samochody”). A. K. (1) przyznał, że faktycznie działalność była prowadzona przez M. M. (1), a on nie wiedział, co się dzieje („Nie wiem, skąd więzły się auta”). Stwierdził, że podpisywał dokumenty przedkładane przez M. i nieraz nawet nie widział, co podpisuje. Sam M. M. (1) wyjaśnił, że on był szefem i pomysłodawcą firmy, a K. był tylko „figurantem”. Był zatem tzw. słupem, czyli w potocznej nomenklaturze osobą fizyczną używaną przez przestępców podczas dokonywania oszustw gospodarczych. Taki „słup” jest szefem danego podmiotu jedynie de iure, a de facto podmiotem tym zarządza osoba starająca się pozostać anonimowa. (K. N. (2): W. zagadnienia dotyczące działalności tzw. słupów w ramach zorganizowanych grup przestępczych dopuszczających się oszustw podatkowych w związku z obrotem wyrobami stalowymi, Przegląd (...) Wewnętrzny, 2014, nr 6). Takie zachowanie określa się też mianem firmanctwa (K. N. (1). Działalność pod cudzym szyldem to ryzyko. „Rzeczpospolita”. Vademecum - Dodatki i Księgi w firmie, s. Q10, 27.06.2012.). Z samej istoty tak prowadzonej działalności wynika zamiar utrudniania identyfikacji osoby faktycznie korzystającej z zawieranych w ramach tej działalności umów. Jest to zatem działalność oszukańcza u samego jej zarania. Pomysłodawcą i koordynatorem, a wreszcie beneficjentem wszystkich zawieranych umów leasingowych był M. M. (1). Do części z nich, w tym zawartych z (...) sp. z o.o. potrzebował właśnie takiego słupa. Z całą pewnością M. M. (1) miał świadomość konsekwencji swojej uprzedniej działalności, której potwierdzeniem jest szereg zapadłych przeciwko niemu wyroków za przestępstwa z art. 286 k.k. Jak wynika z zeznań świadków miał pełną świadomość braku zdolności kredytowej, która praktycznie była równoznaczna z brakiem zdolności leasingowej. Doprowadzając zatem do podpisania przez A. K. (1) umowy leasingu samochodu marki R. R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rocznik 2016 o wartości 225 800 złotych, którym następnie swobodnie dysponował z pominięciem formalnego posiadacza, czyli A. K. (1), M. M. (1) wprowadził w błąd przedstawiciela R. (...) co do osoby, której samochód zostaje faktycznie powierzony. W tym zakresie Sąd dokonał zatem zmiany opisu przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Analiza sytuacji materialnej oskarżonego, w zestawieniu z jego dotychczasową działalnością oraz zachowaniem po odebraniu tego pojazdu wskazuje, że nie miał on także zamiaru wywiązać się z postanowień umowy i w tym zakresie także wywołał błędne przekonanie przedstawiciela firmy leasingowej. W czasie podpisania tej umowy M. M. (1) był już użytkownikiem kilku innych pojazdów marki T., za które od samego początku nie uiszczał rat leasingowych. Trudno znaleźć też źródle legalnego pochodzenia środków koniecznych na prowadzenie takiej działalności gospodarczej. Wreszcie nie można stracić z pola widzenia kryminalnej przeszłości M. M. (1), który był wcześniej wielokrotnie karany za różnego rodzaju wyłudzenia i oszustwa. W oczywisty sposób rzuca to określone światło na podejmowane przez niego transakcje, zwłaszcza w kontekście przeprowadzania ich za pośrednictwem podstawionej osoby. Za samochód R. (...) oskarżony zapłacił przy tym tylko kilka pierwszych rat, co może uzasadniać przypuszczenie, że przeznaczał na nie środki uzyskiwane z wyłudzonych w tym okresie telefonów komórkowych. Następnie zupełnie zaprzestał regulowania należność za ten pojazd i gdy był on poszukiwany, mimo spotkania z pracownikiem firmy windykacyjnej, nadal wprowadzał go w błąd, co do dalszych losów tego pojazdu. Zachowanie oskarżanego w czasie spotkania z windykatorem potwierdza pośrednio zamiar jego działania, jakim było ukrycie faktycznego użytkownika pojazdu. Z zestawienia operacji na rachunkach bankowych wynika przy tym, że otrzymywał wynagrodzenie za użyczenie tego pojazdu. Mimo, że nie był jego właścicielem, ani nawet prawnym posiadaczem oferował go w rozliczeniu za działki budowlane Z. W..

Okoliczności te w ocenie Sądu wskazują na istnienie po stronie oskarżonego M. M. (1) bezpośredniego zamiaru, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k. W tych okolicznościach Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że zamiarem działania oskarżonego było wyłudzenie pojazdu, który został formalnie powierzony A. K. (1), który natychmiast został mu przez niego przekazany. Cel ten zrealizował poprzez wprowadzenie spółki w błędne przeświadczenie o rzeczywistym zamiarze wywiązania się z postanowień umowy zawartej formalnie przez A. K. (1).

Analiza okoliczności popełnienia tego czynu, uwzględniająca poczynione na wstępie uwagi i ustalenia dotyczące formalnego zarejestrowania działalności gospodarczej na dane A. K. (1) i rzeczywistego prowadzenia jej przez M. M. (1) pozwala na stwierdzenie, że w zakresie przypisanego w tym punkcie przestępstwa oskarżeni działali w ramach współdziałania, opisanego w art. 18 § 1 k.k. Oskarżony A. K. (1) w porozumieniu z M. M. (1) firmował prowadzoną

przez siebie rzekomo działalność gospodarczą, występując w przypadku zaistnienia takiej konieczności jako osobą faktycznie ją prowadząca, czyli zarządzającą nią i zajmująca się jej sprawami. Nie czynił tego nieodpłatnie, ale w zamian za wymierne korzyści. Było nimi zamieszkiwanie w domu w T., kiedy to A. K. (1) nie płacił za mieszkanie i za wyżywienie, a nadto, gdy potrzebował, to M. M. (1) dawał mu pieniądze w kwotach 1000 – 2000 złotych. A. K. (1) mógł także korzystać z samochodów, którymi dysponował M. M. (1). Po kilku miesiącach A. K. (1) wyprowadził się z T. i zamieszkał w M. przy ul. (...), a M. M. (1) zapłacił o za to mieszkanie kaucję i czynsz (potwierdzają to operacje na rachunku (...) o nr (...) – np. 04.12.2017r. „Przelew za czynsz A. K.” w kwocie 1650 zł, 01.03.2018r. „dla A. – czynsz za luty K.” w kwocie 1650 zł).

Właśnie w ramach przestępczego współdziałania oskarżeni udali się do salonu samochodowego marki L. (...) w D., gdzie A. K. (1) przedstawił dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) A. T. (...) (...), nr NIP (...), nr REGON (...) wraz z danymi dotyczącymi dochodów z tej działalności w celu zawarcia umowy leasingu pojazdu. Tam podpisał umowę leasingu samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który następnie przekazał M. K. (2).

W przypadku tego przestępstwa Sąd uznał jednocześnie, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów.

VIII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie ósmym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018r. a A. K. (1) w punkcie czterdziestym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018r.

W przypadku tego przestępstwa zachowują swoją aktualność wszystkie poczynione wcześniej uwagi dotyczące podstaw zmiany przyjętej kwalifikacji prawnej tego czynu. Ocenę taką wzmacnia w tym przypadku dodatkowo fakt, że rok wcześniej sam M. M. (1) zawarł z tym samym podmiotem umowę leasingu samochodów marki T., za które w ogóle nie uiszczał rat leasingowych, a zatem mógł mieć pewność odmowy udzielenie mu przez tą firmę zgody na zawarcie kolejnej takiej umowy. Dodatkowo za przyjętą kwalifikacją przemawia również fakt, że pomimo natychmiastowego zawarcia umowy najmu części tych pojazdów i otrzymywania wpłat od J. O. M. M. (1) wpłacił jednak tylko po 1 racie leasingowej. Przekonuje to zdaniem Sąd właśnie o braku zamiaru wywiązania się z postanowień umowy i o wprowadzeniu przedstawiciela leasingodawcy przy zawieraniu umowy w tym zakresie w błąd. Należy podkreślić, że w związku z brakiem dalszych wpłat już w lipcu 2017r. zlecono windykacje należności z tytułu zaległych rat leasingowych ora odzyskanie pojazdów. Przy takiej skali zawieranych umów leasingu M. M. (1) miał z pewnością pełną świadomość rychłego wypowiedzenia tych umów i wynikających z tego konsekwencji, lecz mimo to nie zwrócił pojazdów i nadal swobodnie nimi dysponował, w ty użyczał nieodpłatnie swoim znajomym.

Ilość i czas zawartych umów sprawiły, że Sąd przyjął w tym przypadku działanie oskarżonych w ramach czynu ciągłego z art. 12 k.k.

Podobnie, jak w przypadku pierwszego z przypisanych oskarżonemu przestępstw, tak i w tej sytuacji Sąd uwzględnił zmianę przepisu art. 12 k.k. dokonaną ustawą z dnia 4 października 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 15 listopada 2018r. W związku z tym, stosując regułę określoną w art. 4 §1 k.k. zastosował wcześniejsze brzmienie przepisu art. 12 k.k. jako regulację o charakterze względniejszym dla oskarżonego.

Definicja zawarta w art. 115 § 5 k.k. w zestawieniu z przywołanymi wcześniej rozważaniami dotyczącymi rozumienia pojęcia mienia znacznej wartości, także w odniesieniu do czynu ciągłego, spowodowały, że w pełni uzasadnione było zsumowanie wartości szkód spowodowanych poszczególnymi zrachowaniami (umowami) oskarżonych składającymi się na przypisane im przestępstwo z art. 286 § 1 w zw. z art. art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k.

Podobnie, jak w przypadku poprzednich przypisanych oskarżonemu czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów.

IX. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dziewiątym części dyspozytywnej wyroku - z art. 286 § 1 k.k. w z art. 64 § 1 k.k., a oskarżonemu A. K. (1) w punkcie czterdziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

W odniesieniu do umowy leasingu samochodu marki L. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...) w oparciu o poczynione wcześniej rozważania przyjął, że również zaistniały podstawy do zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego w tym zakresie czynu i przyjęcia, że celem działania oskarżonych było osiągnięcie korzyści majątkowej i powzięty z góry zamiarem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. poprzez wprowadzenie jej przedstawicieli w błąd co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy.

W tym przypadku już 3 dni po zawarciu tej umowy, bo w dniu 31 marca 2017r. M. M. (1) zawarł umowę najmu samochodu marki L. (...) (...) z firmą (...). W umowie tej wbrew rzeczywistości wpisał siebie jako właściciela tego pojazdu. Jednocześnie nie dokonał jakichkolwiek wpłat z tytułu umowy leasingu, co sprawiło, że została ona wypowiedziana w dniu 07 września 2017 roku. W trakcie przeszukania domu zajmowanego przez oskarżonego ujawniono umowę z dnia 20 września 2017r. dotyczącą najmu pojazdu L. (...) o nr rej. (...), zawartą rzekomo między K. A. K. (1) a W. F.. Jako nr rachunku do płatności czynszu najmu wskazano rachunek osobisty na A. K. (1) w banku (...) S.A., którego używał oskarżony M. M. (1). Okoliczności te, poza przywołanym wcześniej i zachowującymi swoją aktualność także w tym przypadku, potwierdzają te istnienie po stronie oskarżonych zamiaru, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k.

Podobnie, jak w przypadku poprzednich przypisanych oskarżonemu czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów.

X. Ciąg przestępstw przypisany M. M. (1) w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku, a A. K. (1) w punkcie czterdziestym drugim części dyspozytywnej wyroku.

W oparciu o poczynione wcześniej rozważania dotyczące sposobu interpretowania treści przepisu art.91 1 k.k. Sąd przyjął, że przywołanych w tym miejscu czynów oskarżeni dopuścili się w warunkach M. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. a M. M. (1) dodatkowo w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Przemawia za tym kilka okoliczności. Po pierwsze odstęp czasu, który w kontekście okoliczności ich popełnienia, szczególnie niemal identycznego sposobu zachowania, należy uznać z krótki. Po wtóre oba zachowania stanowiły wykorzystaniem takiej samej sposobności. Sprowadzało się do dokonania wyłudzenia obu pojazdów w taki sam sposób, przy wykorzystaniu takiej samej metody działania. Odmienna kwalifikacji czynu przypisanego w punkcie ósmym części dyspozytywnej wyroku (w zw. z art. 294 § 1 k.k.) uniemożliwiła zakwalifikowanie go w tym samym ciągu przestępstwa.

XI. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie jedenastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zebrane dowody przemawiały za dokonaniem zmiany kwalifikacji także tego czynu zarzucanego oskarżonemu M. M. (1). Wynika z nich bowiem, że zawierając umowę leasingu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wyprodukowanego w 2017r i o wartości 151.905 złotych wprowadził leasingodawcę w błąd co do osoby faktycznie zawierającej umowę oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy. Przy zawieraniu umowy posłużył się bowiem danymi podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) S. (...), z którego umocowania nie działał. Co więcej, jak

wynika z zeznań świadków D. S. i A. G. (1) podawał się właśnie za właściciela tej firmy (...). Oskarżony zapłacił jedynie dwie pierwsze raty z tytułu leasingu a jak wynika z operacji na rachunku bankowym w listopadzie 2017 wpłynęła z nieznanego rachunku wpłata, gdzie w tytule wskazano właśnie wynajem tego pojazdu. Pomimo nieregulowania należności za samochód, M. M. (1) swobodnie nim dysponował w szczególności przekazał go Z. W. w użytkowanie, bez żadnej umowy i nieodpłatnie. Przytoczone okoliczności w zestawieniu z poczynionymi wcześniej uwagami, dotyczącymi analizy zamiaru oskarżonego w kontekście znamion przestępstwa z art. 286 § 1 potwierdzają zdaniem Sądu, że zamiarem oskarżonego było właśnie działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą faktycznie osiągnął i doprowadzenie pokrzywdzonej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd.

Podobnie, jak w przypadku poprzednich przypisanych oskarżonemu czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów.

XII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwunastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Oskarżony działał w tym przypadku w sposób analogiczny do przestępstwa przypisanego mu w punkcie jedenastym części dyspozytywnej wyroku. Także w tym przypadku bowiem posłużył się danymi podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) S. (...) i w tej sytuacji także wprowadził w błąd przedstawicieli tej samej firmy leasingowej. Również przy tej umowie, po uiszczeniu opłaty obowiązkowej wstępnej M. M. (1) nie zapłacił żadnej raty leasingowej. Aż do kwietnia 2018r. użytkował ten pojazd, czego potwierdzeniem są okoliczności jego zatrzymania u ojca oskarżanego. Z tych powodów aktualne pozostają wszystkie poczynione wyżej uwagi, które przemawiały za uznaniem zachowania M. M. (1) jako wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W tym przypadku, odmiennie jednak od umowy leasingu samochodu F. (...) brak było podstaw do uznania działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa. Jak bowiem ustalono w toku postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem pięcioletni okres warunkujący możliwość rozważania zaistnienia przesłanek recydywy z art. 64 § 1 k.k. upłynął w dniu 3 października 2017r.

XIII. Ciąg przestępstw przypisany M. M. (1) w punkcie trzynastym części wstępnej wyroku

Analiza okoliczności popełnienia przez M. M. (1) czynów przypisanych w punktach jedenastym i dwunastym części dyspozytywnej wyroku doprowadziła do wniosku, że oskarżony dopuścił się ich w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Przemawia za tym odstęp czasu, który w kontekście okoliczności ich popełnienia, szczególnie niemal identycznego sposobu zachowania, należy uznać z krótki. Ponadto oba zachowania stanowiły wykorzystaniem takiej samej sposobności. Sprowadzało się do dokonania wyłudzenia obu pojazdów w taki sam sposób, przy wykorzystaniu takiej samej metody działania.

Możliwość uznania tych przestępstw za popełnione w ciągu nie wyklucza przypisanie jednego z nich jako popełnionego w warunkach recydywy. Jeśli część przestępstw została bowiem popełniona przez sprawcę przed upływem określonego w art. 64 § 1 lub 2 terminu, to należy przyjąć, że zostały one popełnione właśnie w warunkach recydywy i oceny tej nie zmieni fakt, że pozostałe przestępstwa składające się na ciąg zostały popełnione już po upływie terminu z art. 64 § 1 k.k. (Wróbel Włodzimierz - red., Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V, WK 2016, Konarska-Wrzosek Violetta - red., Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, WKP 2020).

XIV. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie czternastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 284 § 2 k.k. podlega sprawca, który przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Ocena realizacji znamion tego przestępstwa sprowadza się zatem do ustalenia trzech składników: znamienia przywłaszczenia, rzeczy ruchomej i jej powierzenia.

Jako przywłaszczenie powszechnie już przyjmuje się rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym, z wykluczeniem osoby uprawnionej (por. Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016). Jego istota sprowadza się do uzewnętrznienia zachowania sprawcy, czyli ustawowego rozporządzenia rzeczą ruchomą poprzez włączenie je do swojego majątku albo wykonywanie w stosunku do niej innych uprawnień właścicielskich. Sprawca przywłaszczenia działa zatem z zamiarem pozbawienia własności rzeczy jej właściciela. Ów zamiar może się przejawiać np. w bezprawnym zatrzymaniu cudzej rzeczy, odmowie jej zwrotu, któremu towarzyszy cel w postaci uczynienia z rzeczy swoje własności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 września 2019 r. II AKa 122/19, LEX nr 2766155).

Powierzenie cudzej rzeczy ruchomej sprowadza się do przekazania władztwa nad rzeczą sprawcy, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Innymi słowy oznacza przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nim jak swoją własnością (por. Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016). Podstawą takiego powierzenia może być dowolna umowa przewidująca jako jej element składowy właśnie przeniesienia władztwa nad rzecz z zastrzeżeniem jej zwrotu.

Odpowiedzialności karnej określonej w art. 270 § 1 k.k. odpowiada natomiast ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od osoby, w której imieniu został sporządzony. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1979 r. II KR 10/79 OSNPG 1980/11 poz. 127 str. 7).

Analiza zachowania oskarżonego doprowadziła do wniosku, że swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i jego sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości.

Po pierwsze z całą pewnością samochód marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowił cudzą rzecz ruchomą w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. Z zebranych dowodów wynika bowiem, że samochód został przekazany oskarżonemu przez A. K. (2) w celu przygotowania i pomocy w jego sprzedaży, czyli został mu powierzony.

Pomimo tego, że nie był właściciel tego samochodu, to zbył go M. K. (1), czyli wykonał w stosunku do niego uprawnienia właścicielskie i działał z zamiarem pozbawienia własności rzeczy jej właściciela czyli A. K. (2), której o całej transakcji nie informował. Co więcej, dla umożliwienia jej przeprowadzenia okazał nabywcy pojazdu sfałszowaną umowę sprzedaży z dnia 10 marca 2018r., z której wynikało, że nabył samochód od A. K. (2) za kwotę 105 000 złotych, co nie było zgodne z prawdą. Czyli dla przywłaszczenia tego pojazdu posłużył się podrobionym dokumentem w postaci umowy sprzedaży pojazdu. Czyli oskarżony swoim zachowaniem opisanym w tym punkcie wyczerpał znamiona obu przestępstw, popełnionych w tzw. kumulacji (art. 11 § 2 k.k.).

Sąd uznał ponadto, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów.

XV. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie piętnastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Na wstępie tych rozważań ponownie należy wskazać, że M. M. (1) był już wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. polegające między innymi na pobieraniu zaliczek na rzekomo sprowadzane pojazdy (np. wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 9 kwietnia 2008r. sprawie o sygn. akt II K 924/07).

Nie da się zatem właśnie przez pryzmat takiej przeszłości, a w tym niemal identycznych przestępstw, nie spojrzeć na zachowanie przypisane w tym punkcie wyroku.

Analiza zebranych dowodów, w tym zestawienia zeznań pokrzywdzonego, wydruków z korespondencji elektronicznej oraz operacji na rachunku bankowym potwierdza w sposób nie budzący wątpliwości, że M. M. (1), nadużywając zaufania, jaki obdarzył go pokrzywdzony (z korespondencji wynika też, że również żona pokrzywdzonego) wprowadził go w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania do sprowadzenia samochodu marki M. (...) klasa, na poczet którego przyjął od pokrzywdzonego zaliczkę w kwocie 32 900 złotych. Zaliczka ta została wpłacona rachunek firmowy R. D. R. (1) o numerze (...) prowadzony w (...) Bank (...) S.A., z którego korzystał wówczas oskarżony M. M. (1). Następnie przez okres od 5 do 23 kwietnia 2018r. M. M. (1) składał kolejne głośne zapewnienia o terminach dostarczenia pojazdu, w tym nawet rzekome jego zdjęcia. Przesłał nawet zrzut ekranu z rachunku bankowego, na którym widniała operacja na rachunku D. R. (1) (nadawca i odbiorca) z dnia 23 kwietnia 2018r. jako zapewnienie możliwości uiszczenia akcyzy. Ani w miejscu zamieszkania M. M. (1), ani też w innym miejscu nie ujawniono dokumentów, które potwierdzałyby nabycie tego pojazdu. W szczególności nie odnotowano zgłoszenia tego pojazdu do odprawy, która rodziłaby konieczność uiszczenia akcyzy, o której pisał do pokrzywdzonego oskarżony.

Jak wynika z zebranych dowodów samochody z zagranicy M. M. (1) sprowadzał za pośrednictwem R. K. (1). W tym przypadku jednak świadek ten nie wskazał na zlecenie mu sprowadzenia pojazdu marki M. (...) klasa. Żaden z innych świadków, w tym B. G. (1), który także jeździł po samochody do N. nie wskazali na taką transakcję. Nie bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonego pozostaje również fakt, że w kwietniu 2018r. jego zadłużenie wobec różnych osób i podmiotów wynosiło ponad 5 400 000 złotych.

Właśnie w kontekście wskazanych wyżej okoliczności Sąd przyjął, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, o który mowa w art. 286 § 1 k.k. Jednocześnie jednak ustalenia poczynione w zakresie odbywania przez niego kar pozbawienia wolności sprawiły, że Sąd wyeliminował przyjęte przez oskarżyciela w opisie czynu działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

XVI. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie szesnastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

W oparciu o zebrane dowody Sąd przyjął, że oskarżony M. M. (1) otrzymał do użytkowania od B. S. (2) (S.) samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 183 146,86 złotych. Pojazd ten został mu zatem powierzony do używania, w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. Wbrew zawartym między nimi uzgodnieniom po użyczeniu samochodu M. M. (1) wynajął go osobie trzeciej. Następnie w styczniu 2018r. na wyraźne żądania B. S. (1) odmówił zwrotu tego pojazdu, wskazując, że może go oddać jedynie w przypadku zapłaty 10 000 zł, które przekazałby osobie, której wynajął samochód. Jak wynika z innych dowodów samochód ten przekazał jako zabezpieczenie swoich zobowiązań wobec R. K. (1), o czym nie informował B. S. (2) (S.).

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 284§2 k.k. czyli przywłaszczenia powierzonej rzeczy ruchomej. Ową rzeczą ruchomą były w przypadku oskarżonego samochód V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przekazany mu przez legalnego posiadacza jakim był B. S. (1) (S.).

Analiza zachowania oskarżonego doprowadziła do wniosku, że swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i jego sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości. Samochód został mu powierzony przez posiadacza, który dysponował prawem do tego pojazdu (umowa leasingu). Podstawą powierzenia była ustna umowa zawarta między pokrzywdzonym a oskarżonym. Pojazd stanowił rzecz ruchomą w rozumieniu przepisu art. 115 § 9 k.k. Zamiar przywłaszczenia przejawiał się w kategoriycznej odmowie zwrotu pojazdu a następnie zadysponowaniu nim jak swoim, kiedy to został przekazany R. K. (1) jako zabezpieczenie wiarygodności, którą miał w stosunku do oskarżonego.

Jak wynika z opisu przypisanego oskarżonemu czynu Sąd dokonał zmiany w zakresie czasu jego popełnienia. Zgodnie z zarzutem sformułowanym w akcie oskarżenia za datę popełnienia czynu przyjęto okres od września do kwietnia 2018r.

Stanowisko takie nie znajduje jednak żadnego uzasadnienia w zebranych dowodach zestawionych ze znamionami przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Dokonania przestępstwa przywłaszczenia następuje w chwili uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą lub prawem majątkowym jak własnym, z wyłączeniem osoby uprawnionej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2016 r., III KK 89/16, Prok. i Pr. 2016 r., z. 11, poz. 8). Logiczną konsekwencją takiego ujęcia jest oznaczanie czasu popełnienia przestępstwa jako konkretnej daty, bądź co najmniej zbliżonego czasu, a nie pewnego okresu czasu. Przywłaszczenie nie może bowiem ze swej natury trwać przez jakiś okres, tzn. od pewnego do pewnego momentu. W przypadku zachowania oskarżonego takim zamanifestowaniem owej woli jest wyrażenie w jakikolwiek sposób braku woli zwrotu samochodu uprawnionemu. Odmowa zwrotu uprawnionemu przedmiotowi, w którego posiadaniu oskarżony się znajduje stwarza bowiem stan bezprawia, gdzie oskarżony przywłaszcza powierzony pojazd do własnego majątku z wyłączeniem władztwa osoby uprawnionej. Jak wykazano oskarżony uzewnętrzniał zamiar włączenia pojazdów do swego majątku najwcześniej w styczniu 2018r. gdy na wyraźne żądanie uprawnionego odmówił wprost zwrotu pojazdu i dlatego należało ustalić, że do przywłaszczenia doszło w tej dacie.

W tym przypadku ustalenia poczynione w zakresie odbywania przez niego kar pozbawienia wolności także sprawiły, że Sąd wyeliminował przyjęte przez oskarżyciela w opisie czynu działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

XVII. *Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie siedemnastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.*

W tym miejscu ponownie należy wskazać, że M. M. (1) był już wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. polegające między innymi na pobieraniu zaliczek na rzekomo sprowadzane pojazdy (np. wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 9 kwietnia 2008r. sprawie o sygn. akt II K 924/07).

Analiza zebranych dowodów, w tym przede wszystkim zeznań pokrzywdzonego potwierdza, że M. M. (1), nadużywając zaufania, którym obdarzył go pokrzywdzony wprowadził go w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania do sprowadzenia samochodu marki R. (...). Pomimo zobowiązań przekraczających z całą pewnością możliwości finansowe oskarżonego przyjął on od B. S. (1) (S.) zaliczkę na poczet sprowadzenia pojazdów, nie podejmując w tym zakresie żadnych czynności.

W tym przypadku ustalenia poczynione w zakresie odbywania przez niego kar pozbawienia wolności także sprawiły, że Sąd wyeliminował przyjęte przez oskarżyciela w opisie czynu działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

XVIII. *Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie osiemnastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.*

Na wstępie tych rozważań należy podkreślić, że jest to pierwsze z przestępstw popełnionych przez oskarżonego M. M. (1) przy wykorzystaniu podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...), T.. Analiza zebranych dowodów prowadzi do logicznego wniosku, że była to analogiczna działalność do tej, którą M. M. (1) prowadził faktycznie pod nazwą (...) A. K. (1). To w ramach tej nowej działalności w dniu 21 listopada 2017r. została zawarta z (...) Bank (...) S.A. umowa o prowadzenie rachunku firmowego R. - D. R. (1) o numerze rachunku (...). Pełnomocnictwo do rachunku posiadał M. M. (1), który dysponował także dostępem do elektronicznej wersji rachunku. W umowie wskazano adres korespondencyjny T. 1b, czyli adres zamieszkania M. M. (1), mimo że działalność zarejestrowana była pod adresem (...). W ocenie Sądu poza innymi dowodami, potwierdza to ten sam model tej działalności oskarżonego, jak miało to miejsce w przypadku firmy (...). Kolejnym potwierdzeniem tych okoliczności są dokumenty ujawnione w miejscu zamieszkania M. M. (1) w T.. Były wśród nich niewypełnione umowy sprzedaży wystawione na D. R. (1) (k. 226), wniosek o zawarcie umowy leasingu w M. (...) podpisany in blanco nazwiskiem D. R. (1) (k. 2261), kserokopia dowodu osobistego D. R. (1) (k.2262), kserokopie dowodu rejestracyjnego samochodu B. o nr rej. (...) (k. 2264b), kopia podatkowej księgi przychodów i rozchodów D. R. (2) (k. 2268), umowy sprzedaży pojazdów wystawione na D. R. (1), faktury spółki (...) dotycząca samochodu (...), kopia paszportu D. R. (1), pakiet dokumentów wystawionych na D. R. (1). Ponadto znaleziono tam wniosek o wystawienie karty paliwowej euroShell dla (...) sp. z o.o. ul. (...) we W., jako osoba kontaktowa wskazany był jako prokurent D. R. (1) (k. 2246). Ujawniono także zawartą w dniu 16 stycznia

2018r. umowę sprzedaży udziałów w spółce (...) sp. z o.o. Na jej podstawie D. R. (1) nabył od T. A. 999 udziałów w spółce za kwotę 49 950 zł. Podpis zbywcy został notarialnie poświadczony. To właśnie ta spółka występowała w innych transakcjach np. sprzedaży samochodu B. (...) sprowadzonego przez R. K. (1). W czasie przeszukania w T. (...) znaleziono także pieczętki firmowe: R. i spółki (...).

Analiza operacji na rachunku bankowym założonym w (...) Bank (...) S.A. na dane R. o nr (...) także potwierdza, że podmiotem tym faktycznie zrzęczał M. M. (1), wykorzystując go do swojej przestępczej działalności. Jako adres korespondencyjny przy zawieraniu tej umowy wskazano bowiem T. (...), gdzie mieszkał wówczas M. M. (1). Z zebranych dowodów nie wynika, aby kiedykolwiek zamieszkiwał tam D. R. (1). Pełnomocnictwo do tego rachunku posiadał M. M. (1). Z rachunku tego i na ten rachunek realizowane były przelewy z rachunku osobistego A. K. (1) w tym samym banku, do którego nieograniczony dostęp miał właśnie M. M. (1). Z tego rachunku opłacany był czynsz z wynajem mieszkania A. K. (1). Także z tego rachunku dokonywano przelewów dla D. L. (1) tytułem spłaty raty kredytu, która zaciągnęła ona dla M. M. (1). Na ten rachunek wpłynęła zaliczka w kwocie 32 900 zł od M. N..

Także z zeznań świadków wynika, że D. R. (1) firmował jedynie działalność gospodarczą, która faktycznie prowadził M. M. (1). B. S. (2) (S.) zeznał, że M. M. (1) „posiadał konto, z tego co wiem, ale najprawdopodobniej, ale to było na tzw. słupa. Personalistów słupa nie pamiętam, on też mieszkał w trzebnicy, niektóre auta były na niego zarezerwowane”. R. K. (1) zeznał natomiast „nie płaciłem R., który był figurantem”.

Z uwagi na brak możliwości ujęcia wówczas już podejrzanego D. R. (1) nie udało się go bezpośrednio przesłuchać przed Sądem. Ustalenia w tym zakresie nie zostały zatem poczynione w oparciu o jego wyjaśnienia, a jednocześnie Sąd był zobligowany do wyeliminowania z opisu czynów współdziałania M. M. (1) z D. R. (1), mimo istnienia wysokiego prawdopodobieństwa analogicznego udziału tej osoby w dokonywaniu przestępstw, do roli, jaką pełnił A. K. (1). W konsekwencji czyny dokonywane przy wykorzystaniu danych firmy (...) zostały przepisane wyłącznie M. M. (1), który stał za całym przedsięwzięciem, podobnie jak w przypadku firmy (...).

W analogiczny sposób, jak w przypadku przestępstw popełnianych przy wykorzystaniu danych firmy (...), tak i w tym przypadku, w dniu 2 października 2017 roku M. M. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...) T. zawarł umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2016 o wartości 208 000,00 złotych.

W tym przypadku w oparciu o te same okoliczności, jak w umowach leasingu zawieranych na dane A. K. (1) Sąd uznał, że zamiarem działania oskarżonego od samego początku, czyli już od momentu zawarcia umowy było doprowadzenie (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd, co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy.

Doprowadzając zatem do podpisania umowy leasingu samochodu marki C. (...), którym następnie swobodnie dysponował z pominięciem formalnego posiadacza, czyli D. R. (1), M. M. (1) wprowadził w błąd przedstawiciela firmy leasingowej co do osoby, której samochód zostaje faktycznie powierzony. W tym zakresie Sąd dokonał zatem zmiany opisu przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Analiza sytuacji materialnej oskarżonego, w zestawieniu z jego dotychczasową działalnością oraz zachowaniem po odebraniu tego pojazdu wskazuje, że nie miał on także zamiaru wywiązać się z postanowień umowy i w tym zakresie także wywołał błędne przekonanie przedstawiciela firmy leasingowej. Po jej zawarciu M. M. (1) mimo, że nie był do tego uprawniony przekazał ten samochód jako zabezpieczenie własnego długu wobec R. K. (1), od którego zresztą ten pojazd po zatrzymaniu oskarżonego został odebrany.

W opisie czynu Sąd dokonał przy tym zmiany wysokości szkody, ustalając ją na kwotę 156 000,01 złotych. Wynika to z faktu, że przy zawieraniu umowy oskarżony wpłacił łącznie opłaty w kwocie 51 999,99 złotych. W konsekwencji brak

też było podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu poprzez ujęcie w niej przepisu art. 294 § 1 k.k.

Sąd uznał ponadto, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany już wcześniej.

XIX. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dziewiętnastym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Oskarżony M. M. (1) przyznał się do popełnienia przestępstwa na szkodę D. M.. Charakterystyczne jest, że w tym samym niemal okresie doszło do podobnych zdarzeń z udziałem innych pokrzywdzonych, od których oskarżony także pobierał zaliczki na poczet rzekomo sprowadzanych pojazdów. W oparciu o te wyjaśnienia oraz zeznania pokrzywdzonego D. M. i dowody w postaci dokumentów Sąd przyjął, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. popełnionym niejako na raty.

Z analizy zachowania oskarżonego, w tym podejmowanych przez niego czynności dotyczących samochodu marki P. (...) wynika, że nie miał on zamiaru wywiązać się z obowiązku zapłaty za ten pojazd, a następnie także z realizowanego w ramach tego samego rozliczenia sprowadzenia samochodu marki M. (...). Po odebraniu pojazdu od pokrzywdzonego posługując się umową sprzedaży, w której nabywcą był właśnie D. R. (1) a nie M. M. (1), oskarżony zarejestrował samochód właśnie na D. R. (1) (pojazd otrzymał wówczas tablice rejestracyjne (...)). Jeszcze w kwietniu 2018r. poprzez swojego znajomego oskarżony zaoferował sprzedaż samochodu marki P. A. G. (2), który prowadził działalność gospodarczą w zakresie handlu samochodami. Uzgodnili cenę jego sprzedaży na kwotę 260 000 zł brutto. Następnie pojazd został zbyty do (...), który miał w ten sposób sfinansować nabycie pojazdu przez A. G. (2) w ramach umowy leasingu. Pomimo tych operacji M. M. (1) zaoferował D. M. sprowadzenie w ramach rozliczenia samochodu marki M. i w dniu 23 kwietnia 2018 r. D. M. dokonał dwóch przelewów po 20 000 złotych na wskazany przez M. M. (1) nr rachunku bankowego jako dopłaty do tego rozliczenia. Wskazane wyżej okoliczności potwierdzają, że mimo zbycia pojazdu M. M. (1) nie przekazał pieniędzy zgodnie z umową D. M., ale jeszcze dodatkowo wyłudził od niego kwotę 40 000 złotych na poczet sprowadzenia pojazdu, czego w ogóle nie zamierzał dokonać. M. M. (1) dwukrotnie zatem wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy, na skutek czego doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 240 000 złotych, stanowiącego mienie znacznej wartości w rozumieniu przepisu art. 294 § 1 k.k. Z tego też powodu Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, kwalifikując go w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W tym przypadku ustalenia poczynione w zakresie odbywania przez niego kar pozbawienia wolności także sprawiły, że Sąd wyeliminował przyjęte przez oskarżyciela w opisie czynu działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

XX. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 15 listopada 2018 roku.

W oparciu o ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jednak odmiennie od kwalifikacji przyjętej w akcie oskarżenia uznał, że przyjęło ono postać czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. a nadto z uwagi na wielkość wyłudzonej kwoty w kwalifikacji należało dodatkowo przywołać przepis art. 294 § 1 k.k.

W ocenie Sądu oskarżony od 25 czerwca 2017 roku do 10 listopada 2017 roku zawarł z R. K. (2) kolejno trzy umowy pożyczki i nie miał zamiaru zwrotu pożyczkodawcy pożyczonych pieniędzy. Do takich wniosków Sąd doszedł mając na uwadze sposób działania oskarżonego, w tym szereg podjętych przez niego zachowań, która składały się na wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych pieniędzy. M. M. (1) przedstawił R. K. (2) plan rozwoju wypożyczalni i wskazał, że będzie potrzebował środków na kupno kolejnych samochodów. Jednocześnie zwrócił się do R. K. (2) z prośbą pożyczania pieniędzy na ten cel, w zamian za zarobek w postaci stosunkowo wysokich odsetek. Tak też się stało i początkowo R. K. (2) pożyczył oskarżonemu kwoty między 50 a 70 tysięcy złotych, które

miały być zwrócone w terminie dwóch miesięcy. Odsetki wynosiły 20 i 30%, czyli stanowiły nieporównywalny do innych inwestycji zarobek. Doszło do trzech takich pożyczek i za każdym razem oskarżony zwracał sumę pożyczki wraz z odsetkami. W krótkim okresie czasu R. K. (2) zarobił zatem kilkadziesiąt tysięcy złotych, co niewątpliwie stanowiło element wprowadzenia go w błąd co do wiarygodności oskarżonego. Tak wysokie odsetki stanowiły niewątpliwie pokusę do udzielenia kolejnych pożyczek i uzyskania w tak łatwy i szybki sposób jeszcze większego zarobku. W tym miejscu można wskazać, że oskarżony w swoim zachowaniu wielokrotnie starał się stwarzać właśnie u swoich kontrahentów mylne wyobrażenie o swojej pozycji i stanie majątkowym. Pokazywał się w drogich samochodach, których nie był jednak właścicielem, przyjmował ich w luksusowym domu, za który faktycznie nie płacił. Z zeznań wielu świadków wynika, że zwracali uwagę właśnie na takie zachowanie oskarżonego. Po tych kilku udanych transakcjach M. M. (1) zaproponował R. K. (2) jeszcze większy zarobek wynikający z udzielenia mu jeszcze wyższych pożyczek. Tym razem z uwagi na wysokość pożyczanych pieniędzy R. K. (2) chciał się dodatkowo zabezpieczyć i w związku z tym zabezpieczeniem tych pożyczek miały być dwa pojazdy marki M. s500 i M. s350, które M. M. (1) przekazał R. K. (2) bez dokumentów, czyli karty pojazdu i dowodu rejestracyjnego, których jak twierdził zapomniał. Dodatkowym zabezpieczeniem miał być dom w T., który zgodnie z okazaną R. K. (2) kopią aktu notarialnego miał należeć do M. M. (1). Kolejnym zabezpieczeniem były weksle in blanco wystawione przez M. M. (1). Wszystkie te zabezpieczenia służyły jednak wyłącznie wywołaniu u pokrzywdzonego błędnego przekonania, co do możliwości i zamiaru wywiązania się przez oskarżonego z zawartych umów. Jak wynika z zebranych dowodów pojazdy te nie były jego własnością, podobnie jak dom. Łącznie oskarżony pożyczył od pokrzywdzonego kwotę 1 130 000 złotych, z których same odsetki miały wynosić 323 000 złotych. Analiza sytuacji finansowej oskarżonego, w tym wielkość jego zobowiązań wskazują na brak realnych możliwości zwrotu pokrzywdzonego pożyczonych pieniędzy wraz z tak wysokimi odsetkami. Co więcej w tym samym okresie oskarżony zaciągnął pożyczki u B. J. (1). Np. w sierpniu 2017r. B. J. (1) pożyczyła oskarżonemu kwotę 197 000 złotych. Pośrednio potwierdza to brak możliwości wywiązania się z przyjmowanych zobowiązań, tym bardziej, że pozyskiwanych w ten sposób środków nie przeznaczał na spłatę zobowiązań któregokolwiek z pożyczkodawców.

Jak wynika z przytoczonych wyżej okoliczności, działając z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, którą faktycznie osiągnął, M. M. (1) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i doprowadził R. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości za pomocą wprowadzenia go w błąd co do możliwości i zamiaru zwrotu pożyczonych mu pieniędzy. Zrealizował zatem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Czas popełnienia tego przestępstwa sprawił, że w czasie wyrokowania obowiązywało już inne brzmienie art. 12 k.k. wprowadzone nowelizacją z dnia 4 października 2018 r. i z dnia 19 czerwca 2020 r. Zestawienie treści tego przepisu w kontekście względności ustawy, o której mowa w art. 4 § 1 k.k. uzasadniało zastosowanie art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez oskarżonego przestępstwa.

W ocenie Sądu specyfika czynu ciągłego z art. 12 k.k. sprawia, że przypisanego oskarżonemu w taki sposób przestępstwa nie można uznać za popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa. Warunek czasowy, o którym mowa w art. 64 § 1 k.k. dotyczy ostatniego działania sprawcy. Jeśli nawet podjął on zachowanie składające się na czyn ciągły jeszcze w czasie terminu określonego w art. 64 § 1 k.k., ale ostatnie zachowanie objęte ciągłością następuje już po upływie tego terminu, to wykluczone jest przyjęcie recydywy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1978 r., VII KZP 52/77, OSNPG 1978, nr 4, poz. 47, Wróbel Włodzimierz - red., Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, WK 2016).

XXI. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 15 listopada 2018 roku

Przed Sądem oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia czynu popełnionego na szkodę R. K. (1). Analiza zebranych dowodów, w połączeniu z poczynionymi wcześniej uwagami dotyczącymi interpretacji znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. doprowadziła do wniosku, że przypisanym w tym punkcie zachowaniem M. M. (1) zrealizował znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Podobnie, jak w przypadku R. K. (2) oskarżony poprzez swoje kolejne zachowania wytworzył u R. K. (1) przekonanie o swojej wiarygodności i realności składanych zapewnień co do zapłaty za sprowadzane pojazdy. M. M. (1) zaproponował R. K. (1) współpracę, polegającą na sprowadzaniu samochodów z N., które oskarżony miał sprzedawać i dzielić się zyskiem z R. K. (1). Tak się stało i w taki sposób R. K. (1) sprowadził samochód marki B. dla B. J. (1), gdzie odzyskał wyłożone na samochód pieniądze razem z dodatkowym zyskiem. Potem dochodziło do podobnych sytuacji, w których R. K. (1) ponownie osiągał zysk ze sprzedaży sprowadzanych pojazdów. Dodatkowo pożyczal oskarżonemu pieniądze, z których ten się rozliczał. Wytworzyło to w nim przekonanie o zamiarze wywiązywania się przez oskarżonego z takich umów. Potwierdzeniem tego było jeszcze uiszczenie opłaty za pierwszy samochód typu kamper. Pozostając w takim przekonaniu R. K. (1) sprowadził dla oskarżonego kolejny samochód samochodów marki F. (...), a następnie B. (...). Oba pojazdy zbył, nie przekazując za nie pieniędzy pokrzywdzonemu. Charakterystyczne jest przy tym to, że formalnie samochód marki B. (...) został następnie sprzedany spółce (...) sp. z o.o. (należała formalnie do D. R. (1)), która z kolei sprzedała ten pojazd (...) Funduszowi (...), który finansował nabycie go w ramach leasingu przez R. S. (1). W żadnym miejscu tej transakcji nie pojawił się zatem sam oskarżony M. M. (1). W przypadku samochodu marki F. (...) oraz P. (...) oskarżony zbył je odpowiednio A. H. i do komisji samochodowej i w obu przypadkach nie dysponował kartami tych pojazdów (były zarejestrowane w P.). Gdyby istotnie, jak wyjaśniał ich zbycie odbywało się w porozumieniu z właścicielem, to oskarżony dysponowałby kartami tych pojazdów i przekazałby je nabywcom, co jednak nie miało miejsca.

W świetle tych okoliczności Sąd uznał, że oskarżony nie miał zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań wobec R. K. (1), tym bardziej, że w styczniu i marcu 2018r. gdy zlecał nabycie dwóch pojazdów jego zobowiązania wobec różnych podmiotów sięgały już prawie 4 milionów złotych. Mimo zbycia tych pojazdów i to z zyskiem nie przekazał jednak otrzymanych za nie pieniędzy pokrzywdzonemu. W ocenie Sądu oskarżony działał w ten sposób w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzając R. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez nabycie a następnie przekazanie mu pojazdów, pozostając w błędnym przekonaniu, wynikającym z zachowania M. M. (1), że zamierza on się wywiązać ze swojej części zobowiązania.

Ilość i czas zawartych umów w zestawieniu ze sposobem działania oskarżonego sprawiły, że Sąd przyjął w tym przypadku działanie oskarżonych w ramach czynu ciągłego z art. 12 k.k. Czas popełnienia tego przestępstwa sprawił, że w czasie wyrokowania obowiązywało już inne brzmienie art. 12 k.k. wprowadzone nowelizacją z dnia 4 października 2018 r. i z dnia 19 czerwca 2020 r. Zestawienie treści tego przepisu w kontekście względności ustawy, o której mowa w art. 4 § 1 k.k. uzasadniało zastosowanie art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez oskarżonego przestępstwa.

W ocenie Sądu specyfika czynu ciągłego z art. 12 k.k. sprawia, że przypisanego oskarżonemu w taki sposób przestępstwa nie można uznać za popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa, albowiem ostatecznie z zachowań składających się na ten ciąg miało miejsce po upływie terminu wskazanego w art. 64 §1 k.k.

Jednocześnie w świetle ustalonych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań R. K. (1) Sąd dokonał zmiany opisu przypisanego oskarżonemu czynu, eliminując z niego wyłudzenie jednego z pojazdów marki F. (...) (chronologicznie pierwszego). Z dowodów tych wynikało bowiem, że oskarżony przekazał pieniądze za ten pojazd R. K. (1), aby ten niezwłocznie nabył kolejny pojazd tego typu. Tym samym Sąd zmodyfikował wartość spowodowanej szkody. Przy jej ustalaniu, wobec dokumentów, wskazujących na cenę nabycia tych pojazdów w walucie euro, Sąd przeliczył ich wartość na złotówki wg średniego kursu NBP z dnia ich nabycia (czas popełnienia przestępstwa). Finalnie zatem łączna wartość wyłudzonych pojazdów wyniosła 431 072,59 złotych.

XXII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym drugim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. z art. 286 § 1 k.k.

Czyn ten stanowi kolejne przestępstwo oparte na nadużyciu zaufania do oskarżonego. Pokrzywdzony znalazł się od dłuższego czasu z oskarżonym, widział z pozoru jego wysoką pozycję materialną. M. M. (1) używał mu różne luksusowe samochody. B. G. (1) miał zatem pewne wyobrażenie oskarżonego jako osoby majątnej, zajmującej się handlem i

wynajmem samochodów. W związku z tym chciał, aby dla niego oskarżony też sprowadził samochód. Pierwotnie miało to być B. (...), na które wpłacił zaliczkę w kwocie ponad 15 tysięcy. Mimo to oskarżony nie sprowadził tego samochodu i w ramach rozliczenia zaoferował B. G. (1) samochód marki A. (...), którego wartość rynkowa przekraczała jednak kwotę, którą zapłacił już pokrzywdzony. W związku z tym oskarżony, że pozostała do zapłaty kwota będzie rozliczona w przyszłości w ramach ich przyszłych wspólnych interesów. 8 lutego 2018r. M. M. (1) podpisał z pokrzywdzonym umowę kupna sprzedaży 1/2 udziału we własności samochodu marki A. (...) rok produkcji 2008 za kwotę 18 700,00 zł, w której wpisał jako właściciela U. K. - matkę R. K. (1), informując pokrzywdzonego, że jest to jego babka. W rzeczywistości był to jednak matka R. K. (1), która razem z synem była faktycznym właścicielem pojazdu i oboje nie wiedzieli o jego zbyciu B. G. (1). Zatem zbywając udział we własności tego samochodu M. M. (1) wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do możliwości dysponowania tym udziałem i na skutek B. G. (1) przekazał mu pieniądze, co stanowiło w tej sytuacji niekorzystne rozprowadzenie mieniem (faktycznie nie nabył części własności tego pojazdu). W tym miejscu ponownie można przypomnieć, że za takie podobne czyny M. M. (1) był już skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 924/07, kiedy to dokonywał transakcji dotyczącej pojazdów, do których nie miał tytułu prawnego.

Jednocześnie mając na uwadze czas popełnienia tego przestępstwa Sąd wyeliminował z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa.

XXIII. Ciąg przestępstw przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym trzecim części wstępnej wyroku

W tej części orzeczenia Sąd przyjął, że czynów przypisanych wyżej w punktach piętnastym, siedemnastym i dwudziestym drugim części dyspozytywnej wyroku oskarżony M. M. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Za takim rozstrzygnięciem przemawia odstęp czasu, który w kontekście okoliczności ich popełnienia, szczególnie niemal identycznego sposobu zachowania, należy uznać z krótki (odpowiednio luty 2018r., 20 kwietnia 2018r. i styczeń-luty 2018r.). Ponadto wszystkie te zachowania stanowiły wykorzystaniem takiej samej sposobności. Sprowadzało się do dokonania wyłudzenia pieniędzy na poczet rzekomo sprowadzanych pojazdów, przy wykorzystaniu takiej samej metody działania.

XXIV. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym czwartym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. z art. 284 § 2 k.k.

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd uznał, że czyn przypisany w tym punkcie orzeczenia stanowił przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej, o którym mowa w art. 284 § 2 k.k. Te same dowody nie pozwoliły jednak na przyjęcie, że wśród tych rzeczy był jeden z telefonów komórkowych, który faktycznie został powierzony przez pokrzywdzonego żonie oskarżonego M. M. (2). Jak wynika z zeznań świadków, na wyraźne żądanie uprawnionego to właśnie M. M. (2) odmówiła wydania użytkowanego przez siebie telefonu. Nie sposób zatem przypisać sprawstwa w tym zakresie oskarżonemu.

Jednocześnie jednak Sąd uznał, że w przypadku kompletu opon i drugiego z aparatów telefonicznych doszło do ich przywłaszczenia przez M. M. (1). Opony te zostały mu użyczone przez B. S. (2) (S.) do jednego z użytkowanych pojazdów V. (...). Przed zimą z 2017 na 2018r. osoba wysłana przez oskarżonego za zgodą pokrzywdzonego odebrała opony od wulkanizatora i zostały one następnie zamienione w tym pojeździe. Komplet opon letnich był wówczas przechowywany w garażu w T.. Po odzyskaniu tego pojazdu od R. K. (1), któremu oskarżony bezprawnie go przekazał, były na nim założone ponownie opony letnie. Opony zimowe użyczone przez pokrzywdzonego nie znajdowały się jednak w garażu, ani nie odnaleziono ich w żadnym innym miejscu. Oskarżony nie zwrócił ich pokrzywdzonemu po zmianie i nie poinformował go, co się z nimi stało. W ocenie Sądu zadysponował w ten sposób nimi jak własną rzeczą, wykonując w ten sposób uprawnienia właścicielskie i manifestując tym samym zamiar ich przywłaszczenia.

Podobnie należy ocenić zachowanie oskarżonego w stosunku do jednego z przekazanych mu telefonu, którego pokrzywdzony nie odzyskał, mimo, że oskarżony miał przez długi okres czasu możliwość jego zwrotu poprzez inne osoby, albo też wskazania miejsce jego przechowywania, a ostatecznie aktualnego posiadacza tego aparatu.

W ten sposób oskarżony zrealizował wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Jednocześnie mając na uwadze czas popełnienia tego przestępstwa Sąd wyeliminował z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa.

XXV. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym piątym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

To zachowanie oskarżonego jest analogiczne do przestępstw popełnianych przy wykorzystaniu danych firmy (...). Jest to też kolejne działanie podjęte w sposób identyczny, jak miało to miejsce w przypadku wyłudzenia w październiku 2017r. samochodu marki C. (...). W związku z tym nie ma potrzeby ponownego przywoływania całości rozważań poczynionych przy tej okazji (punkt XVIII) i wystarczy jedynie zwrócić uwagę na kilka najistotniejszych kwestii.

Z zebranych dowodów wynika, że D. R. (1) firmował jedynie działalność gospodarczą, którą faktycznie prowadził M. M. (1). Analogicznie, jak w przypadku przestępstwa popełnionego w dniu 2 października 2017 roku M. M. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tym razem (...) S.A. z siedzibą we W., wprowadzając ten przedstawicieli tej spółki w błąd, co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy w ten sposób, że przedstawiając dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...) T., na skutek czego zawarł w dniu 8 listopada 2017 roku we W. umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), na podstawie której wydano mu do używania samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), rok produkcji 2017 o wartości 334 300,00 złotych. W tej sytuacji oskarżony dysponował jednak wówczas wystawionym dla niego upoważnieniem do odbioru przedmiotu leasingu.

Zachowanie oskarżonego po podpisaniu umowy, oprócz przywoływanej już wcześniej sytuacji majątkowej oskarżonego oraz ilości zaciąganych w tym okresie zobowiązań dodatkowo potwierdza brak zamiaru wywiązania się z jej postanowień. M. M. (1) nie uiszczył ani jednej raty leasingowej, w związku z czym umowa została wypowiedziana w dniu 13 kwietnia 2018 roku. Z konsekwencji tych musiał sobie zdawać sprawę. Mimo nieuiszczenia rat oskarżony przekazał ten pojazd B. J. (1) do bezpłatnego korzystania jako zabezpieczenie udzielonych mu przez nią pożyczek.

Wartość wyłudzonego w taki sposób pojazdu wynosiła 334 300 złotych, a zatem stanowiła mienie znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 k.k. W związku z tym Sąd zobligowany był do zmiany przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynu.

W oparciu o powyższe okoliczności w połączeniu z poczynionymi wcześniej uwagami dotyczącymi interpretacji znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Sąd uznał, że przypisanym w tym punkcie zachowaniem M. M. (1) zrealizował znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Czas popełnienia tego przestępstwa w zestawieniu z opisanym wcześniej okresem odbywania przez oskarżonego kar pozbawienia wolności skutkowało jednocześnie koniecznością wyeliminowania z opisu tego czynu działanie oskarżonego w warunkach opisanego tam powrotu do przestępstwa.

XXVI. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym szóstym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

Czyn przepisany w tym punkcie wyroku stanowił jedyną transakcję zawartą we własnym imieniu przez oskarżonego M. M. (1). Miał on wówczas zarejestrowaną działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. M. (1), z siedzibą przy ul. (...) we W.. Właśnie w ramach tej działalności zawarł w dniu 7 stycznia 2016r. umowy leasingu nr (...) w ramach programy

(...) E.+ z firmą (...) Sp. z o.o. Na mocy tej umowy powierzono mu do odpłatnego użytkowania samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o łącznej wartości 248 000 złotych. Oskarżony zapłacił wymagane przy zawieraniu umowy opłaty wstępne, a następnie zaprzestał uiszczania rat leasingowych (już od lutego 2016r.). W związku z tym umowa została wypowiedziana w dniu 09 maja 2016 roku. W tym samym miesiącu skierowała sprawę odzyskania pojazdów przekazano do firmy (...), której pracownik podjął próby odzyskania pojazdów. Dwukrotnie udało mu się nawiązać kontakt telefoniczny z oskarżonym i w czasie ich ostatniej rozmowy 20 maja 2016r. oskarżony oświadczył, że nie ma żadnych zaległości a na żądanie wydania pojazdów odmówił ich zwrotu, stwierdzając, że je wypożyczył. Ponadto odmówił spotkania z tej sprawie. Dalsze próby nawiązania kontaktu z oskarżonym nie przyniosły już żadnego skutku.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 w zw. z art. 12 k.k. czyli przywłaszczenia powierzonej rzeczy ruchomej znacznej wartości. Ową rzeczą ruchomą były w przypadku oskarżonego samochody marki T., których wartość po odliczeniu opłat wstępnych wyniosła łącznie 210 758 złotych.

Zasadne, czy wręcz konieczne stało się w tym miejscu uzasadnienie przyjęcia takiej kwalifikacji prawnej w zestawieniu ze zmianami dokonanymi w kwalifikacjach pozostałych zawieranych umów leasingowych, w których Sąd przyjął istnienie po stronie oskarżonego zamiaru, decydującego o uznaniu ich za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., a nie jak przyjęto w akcie oskarżenia z art. 284 § 2 k.k. W przypadku owych innych umów kwestia ta została szeroko omówiona we wcześniejszej części uzasadnienia (punkt VII tej części uzasadnienia). Wystarczy zatem jedynie przypomnieć, że Sąd przyjął w tych przypadkach, iż zebrane dowody zestawione z zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazują, że zamiarem oskarżonego było doprowadzenie firm leasingowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie ich w błąd, co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy. We wszystkich tych sytuacjach oskarżony posługiwał się tzw. słupami (A. K. (1), D. R. (1)), ukrywając przed właścicielami pojazdów, że to on faktycznie stoi za całą transakcją i to on będzie dysponował tymi pojazdami. Już sam fakt „podstawienia” innych osób wskazuje na oszukańczy zamiar. Jeśli istotnie oskarżony zamierzał wypełniać postanowienia tamtych umów, to nic nie stało na przeszkodzie, aby występował w nich jako leasingobiorca. W przypadku umowy zawartej natomiast na dane podmiotu (...) M. M. (1) Sąd przyjął, że czas jej zawarcia (pierwsza z takich umów), zawarcie jej we własnym imieniu niejako na początku prowadzonej działalności, a co istotne jeszcze przed dokonaniem wyłączeń telefonów komórkowych nie pozwalają na przyjęcie w sposób niebudzący wątpliwości, że już w chwili jej zawarcia oskarżony nie miał zamiaru wywiązać się z jej postanowień. W tej jedynej sytuacji Sąd uznał za oskarżycielem publicznym, że „złamanie” warunków tej umowy następowało w trakcie jej trwania, a nie przed jej zawarciem.

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 284 § 2 k.k. podlega bowiem sprawca, który przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Ocena realizacji znamion tego przestępstwa sprowadza się zatem do ustalenia trzech składników: znamienia przywłaszczenia, rzeczy ruchomej i jej powierzenia. Odwołując się do wcześniejszych rozważań dotyczących wykładni znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Sąd wskazuje, że na podstawie zawartej umowy leasingu doszło do powierzenia rzeczy ruchomej w postaci pojazdów. Oskarżony posiadał tytuł prawny do posiadania tych rzeczy, ale nie był ich właścicielem. Z całą pewnością samochody, będący przedmiotem umowy leasingu stanowiły cudzą rzecz ruchomą w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. Z ogólnych warunków umowy leasingu wynika, że zostały przekazane oskarżonemu przez leasingodawcę do używania, czyli zostały mu powierzone. Zgodnie z Ogólnymi warunkami Umowy Leasingu samochodu przez cały okres umowy leasingu pozostawała własnością leasingodawcy.

Nie budzi wątpliwości, że samochody te stanowiły rzecz ruchomą w rozumieniu art. 115 § 9 k.k. Sposób sformułowania umowy, a w tym możliwość jej kształtowania w zakresie modelu i ilości objętych nią pojazdów skutkowało tym, że Sąd uznał, że składa się na nią pewien ciąg zachowań objętych tożsamym, powziętym z góry zamiarem oskarżonego. Konsekwencją takiego założenia jest przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 k.k., która decyduje tym samym o łącznym ustalaniu wartości przywłaszczonego mienia.

Analiza zachowania oskarżonego, w tym przede wszystkim zmanifestowana uprawnionemu przedstawicielowi pokrzywdzonej spółki odmowa zwrotu pojazdów i dalsze postępowanie z nimi przez oskarżonego przekonują, że przywłaszczył leasingowane pojazdy, czyli rozporządził nimi jak swoją własnością, z wykluczeniem osoby uprawnionej. Oskarżony uzewnętrzniał swoim zachowaniem rozporządzenia cudzą rzeczą ruchomą poprzez włączenie jej w części do swojego majątku (jeden z pojazdów zbył D. L. (1)) a w części wykonywanie w stosunku do niej innych uprawnień właścicielskich (użyczał innym osobom odpłatnie i nieodpłatnie). Należy podkreślić, że z treści przepisu art. 709¹² § 1 k.c. wynika wprost, że bez zgody finansującego korzystający nie może oddać rzeczy do używania osobie trzeciej. Oskarżony taką zgodą nie dysponował. Co więcej w razie braku takiej zgody leasingodawca mógł taką umowę z tego powodu wypowiedzieć (§ 2 art. 709¹² k.c.). Formalnie był jedynym użytkownikiem takiego pojazdu, z faktycznym użytkownikiem nie miał zawartej żaden pisemnej umowy, ponosił ryzyko związane z użytkowaniem pojazdu. Należy podkreślić, że użyczanie leasingowanych pojazdów osobom trzecim nawet za zgodą leasingodawcy wiąże się z większymi kosztami leasingu.

W tym miejscu ponownie należy podkreślić, że zgodnie z tymi umowami leasingodawca mógł wypowiedzieć je w razie opóźnienia płatności rat, wówczas oskarżony powinien niezwłocznie zwrócić przedmioty umowy. Samochody przez cały czas trwania umowy były rzeczą cudzą dla oskarżonego, którymi nie powinien w żaden sposób rozporządzać. Przekazano mu je tylko do używania. Jako cudze menie powierzone winno być objęte szczególnym nadzorem, w tym zabezpieczone przed uszkodzeniem lub kradzieżą. Mimo skutecznego wypowiedzenia umów leasingu oskarżony nie zwrócił pojazdów, a wręcz na wyraźne żądanie uprawnionego kategorycznie odmówił ich zwrotu i zerwał kontakt z przedstawicielem właściciela.

Analiza zachowania oskarżonego doprowadziła do wniosku, że swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i jego sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości.

Jak wynika z opisu przypisanego oskarżonemu czynu Sąd dokonał zmiany w zakresie czasu jego popełnienia i wartości przyłączonej rzeczy.

Zgodnie z zarzutem sformułowanym w akcie oskarżenia za datę popełnienia czynu przyjęto 7 stycznia 2016r., czyli datę zawarcia umowy. Stanowisko takie nie znajduje jednak żadnego uzasadnienia w zebranych dowodach zestawionych ze znamionami przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Data zawarcia umowy z całą pewnością nie jest tożsąma z powstaniem zamiaru przywłaszczenia przedmiotu leasingu. Gdyby tak istotnie było, to zachowanie takie oznaczałoby istnienie z góry powziętego zamiaru niewywiązania się z umowy, czyli de facto oszukańczy zamiar, który Sąd przyjmował w przypadku umów zawieranych przy wykorzystaniu danych firmy K. i R.. Dokonania przestępstwa przywłaszczenia następuje w chwili uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą lub prawem majątkowym jak własnym, z wyłączeniem osoby uprawnionej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2016 r., III KK 89/16, Prok. i Pr. 2016 r., z. 11, poz. 8). Logiczną konsekwencją takiego ujęcia jest oznaczanie czasu popełnienia przestępstwa jako konkretnej daty, bądź co najmniej zbliżonego czasu, a nie pewnego okresu czasu. Przywłaszczenie nie może bowiem ze swej natury trwać przez jakiś okres, tzn. od pewnego do pewnego momentu. W przypadku zachowania oskarżonego takim zmanifestowaniem owej woli jest odmowa zwrotu przedmiotu leasingu uprawnionemu. Odmowa zwrotu uprawnionemu przedmiotowi, w którego posiadaniu oskarżony się znajduje stwarza bowiem stan bezprawia, gdzie oskarżony przywłaszcza leasingowany pojazd do własnego majątku z wyłączeniem władztwa leasingodawcy. Jak wykazano oskarżony uzewnętrzniał zamiar włączenia pojazdów do swego majątku najwcześniej w dniu 20 maja 2016 r. podczas rozmowy z przedstawicielem (...) J. S. (na jego wyraźne żądanie odmówił wprost zwrotu pojazdów) dlatego należało ustalić, że do przywłaszczenia doszło w tej dacie.

XXVII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym siódmym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W tej sytuacji po raz kolejny doszło do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa w oparciu o wykorzystanie zaufania, jakim został obdarzony przez pokrzywdzoną. Podobnie, jak w przypadku B. G. (1) oskarżony nadużył

zaufania, którym obdarzyła go D. L. (1), przekonana o stosunku oskarżonego do niej w tym jego uczciwości. Jak zeznała widywali się bardzo często, odwiedzali się nawzajem w miejscu ich zamieszkania, oskarżony pomógł jej nawet w remoncie mieszkania. To sam oskarżony zaproponował jej wymianę samochodu i zbył jej samochód marki V. (...). Następnie zaproponował jej sprzedaż kolejnego samochodu i przekazanie w rozliczeniu właśnie V. (...). W dniu 16 kwietnia 2017r. przyszedł do niej z gotową umową, którą ona podpisała. Zgodnie z nią miała jeszcze dopłacić 12 850 zł i nabyć wówczas samochód marki T. (...). Zataił jednak przed nią fakt, że nie jest jego właścicielem tego samochodu, który był wówczas przedmiotem umowy leasingu, którego oskarżony nie spłacał. W zaufaniu do oskarżonego D. L. (1) nie weryfikowała danych tego pojazdu, który ostatecznie został jej odebrany przez Policję. W taki sposób doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu marki V. (...) pieniędzy w kwocie 12 850 złotych, za które pokrzywdzona nie nabyła skutecznie ich ekwiwalentu w postaci samochodu marki T. (...).

Z okoliczności tych wynika, że M. M. (1) działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. L. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że sprzedał jej samochód marki T. (...) o nr rej. (...), zatajając fakt, że nie jest jego właścicielem, a w ramach rozliczenia wziął samochód marki V. (...) i pieniądze w kwocie 12 850,00 złotych.

Czas popełnienia tego przestępstwa skutkowało uznaniem, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów.

XXVIII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym ósmym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 15 listopada 2018 roku

Zebrane dowody przemawiały za dokonaniem zmiany kwalifikacji także tego czynu zarzucanego oskarżonemu M. M. (1). Wynika z nich bowiem, że zawierając umowy leasingu operacyjnego o numerach (...) wprowadził leasingodawcę (...) S.A. z siedzibą w Ł. w błąd co do osoby faktycznie zawierającej umowę oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy. Przy zawieraniu umowy posłużył się bowiem danymi podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) S. (...), z którego umocowania nie działał. Co więcej, jak wynika z zeznań świadków D. S. i A. G. (1) podawał się właśnie za właściciela tej firmy (...).

Przytoczone okoliczności w zestawieniu z poczynionymi wcześniej uwagami, dotyczącymi analizy zamiaru oskarżonego w kontekście znamion przestępstwa z art. 286 § 1 (punkt VII i XI) potwierdzają zdaniem Sądu, że zamiarem oskarżonego było właśnie działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą faktycznie osiągnął i doprowadzenie pokrzywdzonej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd, skutkujący zawarciem umów leasingu, do których zawarcia najprawomocniej nie doszłoby, gdyby o ich zawarcie występował sam oskarżony. Brak jest bowiem jakichkolwiek innych racjonalnych powodów, dla których M. M. (1) przy zawieraniu tych umów posłużył się danymi D. S. a nie własnymi.

Niezależnie od bezprawnego korzystania z tych pojazdów (oskarżony nie miał do nich żadnego tytułu prawnego), M. M. (1) użyczał je różnym osobom (B. S. (1), M. G.). Jeden z pojazdów nie został dotąd odzyskany (F. (...)) o numerze rejestracyjnym (...), a mimo składanych zapewnień oskarżony nie wskazał, co się z nim stało.

Podobnie, jak w przypadku poprzednich przypisanych oskarżonemu czynów, tak i w tej sytuacji Sąd uznał, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów.

Dodatkowo z uwagi na zawarcie w jednym miejscu i czasie trzech umów leasingu z tym samym podmiotem Sąd przyjął, że M. M. (1) działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co skutkowało zakwalifikowaniem tego zachowania jako jeden czyn ciągły z art. 12 k.k. Dalszą konsekwencją przyjęcia takiej kwalifikacji było zsumowanie wartości wyłudzonych pojazdów, która ostatecznie wyniosła 383 406,97 złotych a zatem

przekraczała limit wyznaczony treścią art. 115 § 5 k.k. (mienie znacznej wartości). W związku z tym Sąd przyjął w tym przypadku typ kwalifikowany przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

XXIX. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie dwudziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 15 listopada 2018 roku

W oparciu o ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jednak odmiennie od kwalifikacji przyjętej w akcie oskarżenia uznał, że przyjęło ono postać czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. a nadto z uwagi na wielkość wyłudzonej kwoty w kwalifikacji należało dodatkowo przywołać przepis art. 294 § 1 k.k. Jednocześnie Sąd wyeliminował z opisu i przyjętej w zarzucie kwalifikacji działanie oskarżonego w opisanych tam warunkach powrotu do przestępstwa.

W ocenie Sądu oskarżony od czerwca 2017 roku do marca 2018 roku zawarł z B. J. (1) kolejno pięć umów pożyczki i nie miał zamiaru zwrotu pożyczkodawcy pożyczonych pieniędzy. Do takich wniosków prowadzą takie okoliczności, jak sposób działania oskarżonego, w tym szereg podjętych przez niego zachowań, która składały się na wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych pieniędzy. M. M. (1) od samego początku niejako „oplatał” pokrzywdzoną pozorami prowadzenia wysokodochodowej działalności gospodarczej i stwarzał wrażenie osoby mającej. Już w czasie pierwszego ich spotkania, na co zwróciła uwagę pokrzywdzona, dysponował luksusowym samochodem, który takie wrażenie miał właśnie wzmacniać. Już po zamieszkaniu w jej domu podejmował kolejne czynności, która miały ją utwierdzać w przekonaniu, co do życzliwości i rzetelności oskarżonego oraz oczywiście zakresu jego działalności i posiadanych środków finansowych. Gdy B. J. (1) sprzedała swój samochód, to wówczas przekazała jej do nieodpłatnego użytkowania samochód marki L. (właścicielem była firma leasingowa). Na jej posesji znajdowało się wiele luksusowych i drogich samochodów, co potęgowało przekonanie pokrzywdzonej o skali działalności oskarżonego. Jednocześnie oskarżony mógł nabrać przekonania co do podatności pokrzywdzonej na siłę jego przekonywania, albowiem w tym samym czasie zwodził ją z płatnością czynszu najmu za dom. Po pewnym czasie zaproponował B. J. (1) sprowadzenie samochodu w atrakcyjnej cenie. I tak się stało, za pośrednictwem R. K. (1) sprowadził dla niej samochód marki B. (...). Po tych wszystkich zbiegach w czerwcu 2017 roku oskarżony poprosił B. J. (1) o udzielenie mu pożyczki i ta przelała mu na wskazany rachunek kwotę 32 900 złotych, spisując jednocześnie z oskarżonym umowę pożyczki. Pomimo upływu terminu spłaty oskarżony nie zwrócił pieniędzy i pokrzywdzona zaczęła się o nie upominać. M. M. (1) zapewniał ją, że odda pieniądze za dwa miesiące, bo kupił kolejny samochód i pod pozorem konieczności szybkiego zakupu kolejnego samochodu i obietnicy udziałów w kolejnych transakcjach przekonał pokrzywdzoną do udzielenia mu kolejnej pożyczki w kwocie 197 000 złotych. Następnie jako zabezpieczenie udzielonych pożyczek oskarżony zaproponował jej samochód marki B. (...) o wartości ok. 300 000 złotych, z którego mogła korzystać. Samochód był leasingowany na firmę (...). W styczniu 2018r. B. J. (1) pożyczyła oskarżonemu kolejną kwotę 90 000 złotych, a w ramach zabezpieczenia przekazała jej do używania samochód marki P. (...). Zapewniał też o dobrej sytuacji swojej firmy, której potwierdzeniem miały być samochody znajdujące się na posesji w T. M.. W ten sposób doszło do zawarcia kolejnej pożyczki kwoty 235 000 złotych, a w marcu 2018r. kolejnych 160 000 złotych.

Jak wynika z zebranych dowodów i ich oceny przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego wszystkie te zapewnienia i zabezpieczenia służyły jednak wyłącznie wywołaniu u pokrzywdzonej błędnego przekonania, co do możliwości i zamiaru wywiązania się przez oskarżonego z zawartych umów. Jak wynika z zebranych dowodów pojazdy te nie były jego własnością oskarżonego, podobnie jak działalność, na którą się powoływał. Łącznie oskarżony pożyczył od pokrzywdzonej kwotę 714 900 złotych. Analiza sytuacji finansowej oskarżonego, w tym wielkość jego zobowiązań wskazują na brak realnych możliwości zwrotu pokrzywdzonego pożyczonych pieniędzy wraz z tak wysokimi odsetkami. Co więcej w tym samym okresie oskarżony zaciągnął pożyczki u R. K. (2), których suma przekraczała 1 mln złotych. Pośrednio potwierdza to brak możliwości wywiązania się z przyjmowanych zobowiązań, tym bardziej, że pozyskiwanych w ten sposób środków nie przeznaczał na spłatę zobowiązań któregośkolwiek z pożyczkodawców.

Jak wynika z przytoczonych wyżej okoliczności, działając z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, którą faktycznie osiągnął, M. M. (1) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i doprowadził B. J. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do możliwości i zamiaru zwrotu pożyczonych mu pieniędzy. Zrealizował zatem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Analiza zachowania oskarżonego, w tym odstępy czasowe między podejmowanymi działaniami oraz tożsamość jego działania w zakresie popełnienia wszystkich, co najmniej w ogólnym zarysie, zachowań, zdecydowały o uznaniu tego przestępstwa za jeden czyn ciągły, o którym mowa w art. 12 k.k. Oskarżony obejmował bowiem swoim zamiarem możliwie jak największą ilość pożyczek, do czasu, aż pokrzywdzona kategorycznie ich odmówi, albo też sam oskarżony dojdzie do wniosku, że zaciągnięcie kolejnej nie będzie już możliwe.

Czas popełnienia tego przestępstwa sprawił, że w czasie wyrokowania obowiązywało już inne brzmienie art. 12 k.k. wprowadzone nowelizacją z dnia 4 października 2018 r. i z dnia 19 czerwca 2020 r. Zestawienie treści tego przepisu w kontekście względności ustawy, o której mowa w art. 4 § 1 k.k. uzasadniało zastosowanie art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez oskarżonego przestępstwa.

W ocenie Sądu specyfika czynu ciągłego z art. 12 k.k. sprawia, że przypisanego oskarżonemu w taki sposób przestępstwa nie można uznać za popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa. Aktualność zachowują w tym zakresie uwagi poczynione przy okazji analizy podstaw prawnych czynu przypisanego oskarżonemu na szkodę R. K. (2) (punkt XX).

XXX. Ciąg przestępstw przypisany M. M. (1) w punkcie trzydziestym części wstępnej wyroku

Analiza przesłanek z art. 91 § 1 k.k. zobligowała Sąd do uznania, że czynów przypisanych w punktach dwudziestym i dwudziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku oskarżony M. M. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku.

Za takim rozstrzygnięciem przemawia odstęp czasu, który w kontekście okoliczności ich popełnienia, szczególnie niemal identycznego sposobu zachowania, należy uznać z krótki (odpowiednio czerwiec-listopad 2017r., czerwiec 2017r. - marzec 2018r.). Ponadto wszystkie te zachowania stanowiły wykorzystaniem takiej samej sposobności. Sprowadzało się do dokonania wyłudzenia pieniędzy z udzielanych mu przez pokrzywdzonych pożyczek, przy wykorzystaniu takiej samej metody działania.

W tym przypadku o możliwości stworzenia tego ciągu przestępstwa zadecydowała także identyczna kwalifikacja prawna tych czynów, stanowiących w obu przypadkach typ kwalifikowany oszustwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

XXXI. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie trzydziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd przyjął, że wprowadzając pokrzywdzonego w błąd, co do możliwości dysponowania samochodem marki F. (...) (oskarżony nie był jego właścicielem i nie dysponował żadnym upoważnieniem do jego zbycia), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 98 000 złotych, które A. H. zapłacił mu za ten pojazd, a celem działania oskarżonego było osiągnięcie korzyści majątkowej, którą faktycznie osiągnął. Przystępstwo to stanowiło niemal klasyczna postać oszustwa, gdy zbywca sprzedaje rzecz, podając się za jej właściciela. W tej sytuacji oskarżony także skorzystał z zaufania, którym obdarzył go pokrzywdzony, albowiem oskarżony został mu polecony przez ich wspólną znajomą B. J. (1). M. M. (1) wiedział, że działa z polecenia, a zatem nabywca wykaże się prawdopodobnie mniejszą czujnością w zakresie sprawdzenia jego wiarygodności. Potwierdzeniem tego było zresztą zaakceptowanie nabycia samochodu bez karty pojazdu i przekonywanie pokrzywdzonego o jej faktycznym przekazaniu.

Czas popełnienia tego przestępstwa skutkowało uznaniem, że oskarżony M. M. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając jednak opis przyjętej recydywy w sposób opisany wyżej, w części uzasadnienia odnoszącej się do pierwszego z przypisanych oskarżonym czynów.

XXXII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie trzydziestym drugim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Sąd w oparciu o zebrane dowody i już wcześniej szerzej przedstawioną wykładnię przepisu art. 286 § 1 k.k., która zachowuje swoją aktualność, doszedł do przekonania, że przypisany w tym miejscu orzeczenia czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona właśnie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., co skutkowało zmianą kwalifikacji prawnej przyjętej w zarzucie aktu oskarżenia.

Zachowanie oskarżonego przypisane w tym miejscu stanowiło niemal powtórzenie działania dotyczącego umów zawartych odpowiednio 2 października 2017r. (C. (...)), 8 listopada 2017r. (B. (...)). Nie ma zatem potrzeby przywoływania całości rozważań poczynionych w punktach dotyczących tych czynów, a szczególnie szeroko w punkcie XVIII. Wystarczy zatem w tym miejscu wskazać, że w tej sytuacji w oparciu o te same okoliczności, jak w umowach leasingu zawieranych wcześniej Sąd uznał, że zamiarem działania oskarżonego od samego początku, czyli już od momentu zawarcia umowy było doprowadzenie (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd, co do osoby faktycznie użytkującej powierzony na podstawie umowy pojazd oraz co do zamiaru wywiązywania się z postanowień umowy.

Doprowadzając zatem do podpisania umowy leasingu samochodu marki F. (...), którym następnie swobodnie dysponował z pominięciem formalnego posiadacza, czyli D. R. (1), M. M. (1) wprowadził w błąd przedstawiciela firmy leasingowej co do osoby, której samochód zostaje faktycznie powierzony. W tym zakresie Sąd dokonał zatem zmiany opisu przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Analiza sytuacji materialnej oskarżonego (jego zobowiązania przekraczały 4 mln złotych), w zestawieniu z jego dotychczasową działalnością oraz zachowaniem po odebraniu tego pojazdu wskazuje, że nie miał on także zamiaru wywiązać się z postanowień umowy i w tym zakresie także wywołał błędne przekonanie przedstawiciela firmy leasingowej. Oskarżony przygotował umowę najmu tego pojazdu z datą 4 kwietnia 2018r. gdzie wynajmującym miała być B. J. (1) a wynajmującym R. D. R. (1), na której podpisał się sam oskarżony jako działający z upoważnienia właściciela firmy. Umowa nie została podpisana przez najemcę pojazdu.

Z uwagi na czas popełnienia przestępstwa Sąd uznał ponadto, że oskarżony M. M. (1) nie działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając w tym zakresie opis czynu i przyjętą wcześniej kwalifikację prawną.

XXXIII. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie trzydziestym trzecim części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

Okoliczności popełnienia tego czynu wskazują na podobieństwo do przestępstwa popełnionego na szkodę tego samego podmiotu, a przypisanego oskarżonemu w punkcie ósmym części dyspozytywnej wyroku. W tamtej sytuacji oskarżony posłużył się danymi firmy (...), a w tym przypadku natomiast przedstawił leasingodawcy dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) ul. (...) T..

W ramach jednego kontaktu, który był aneksowany w marcu 2018r. oskarżony wyłudził dwa samochody marki T.: A. o numerze rejestracyjnym (...) i (...) C. o nr rej (...). To właśnie jedność tej umowy, tożsamość pokrzywdzonego i sposób działania oskarżonego prowadziły do uznania jego zachowania jako czynu ciągłego z art. 12 k.k.

Przy zawieraniu tej umowy oskarżony posłużył się danymi firmy (...), czym wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do podmiotu, któremu zostają przekazane leasingowane pojazdy. Jak wynika z zebranych dowodów D. R. (1) był jedynie tzw. słupem, którego celem było zatajenie osoby faktycznie prowadzącej działalność gospodarczą, w ramach której miało dojść do zawarcia umowy. Okoliczności zawarcia umowy, w tym zakres przyjętych na jej podstawie zobowiązań, czas jej zawarcia przekonują, że oskarżony nie miał zamiaru wywiązać się z jej zobowiązań, a sam D. R. (1) z całą

pewnością możliwości takich nie miał i nigdy ich nie deklarował. Skutkiem takich oszukańczych działań M. M. (1) była właśnie niekorzystne rozporządzenie mieniem, polegające na przekazaniu pojazdów, za które nie uiszczano rat leasingowych.

Wartość wyłudzonych samochodów sprawia, że czyn oskarżonego należało zakwalifikować w zw. z art. 294 § 1 k.k. i to niezależnie nawet od przejętej konstrukcji z art. 12 k.k. Już sama wartość samochodu marki T. (...) o nr rej (...) (250 800,00 złotych) przekraczała kwotę wyznaczającą zakres mienia znacznej wartości.

Z uwagi na czas popełnienia przestępstwa Sąd uznał ponadto, że oskarżony M. M. (1) nie działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając w tym zakresie opis czynu i przyjętą wcześniej kwalifikację prawną.

XXXIV. Ciąg przestępstwa przypisany M. M. (1) w punkcie trzydziestym czwartym części dyspozytywnej wyroku

Analiza przesłanek z art. 91 § 1 k.k. zobligowała Sąd do uznania, że czynów przypisanych w punktach dwudziestym piątym i trzydziestym trzecim części dyspozytywnej wyroku oskarżony M. M. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku.

Za takim rozstrzygnięciem przemawia odstęp czasu, który w kontekście okoliczności ich popełnienia, szczególnie niemal identycznego sposobu zachowania, należy uznać z krótki (odpowiednio 8 listopada 2017r. i okres od 21 listopada 2017 roku do 16 marca 2018r.). Ponadto wszystkie te zachowania stanowiły wykorzystaniem takiej samej sposobności. Sprowadzało się do dokonania wyłudzenia samochodów, przy wykorzystaniu takiej samej metody działania.

W tym przypadku o możliwości stworzenia tego ciągu przestępstwa zadecydowała także identyczna kwalifikacja prawna tych czynów, stanowiących w obu przypadkach typ kwalifikowany oszustwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

XXXV. Czyn przypisany M. M. (1) w punkcie trzydziestym piątym części dyspozytywnej wyroku – przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 15 listopada 2018 roku

Podobnie, jak w przypadku czynu przypisanego w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku, tak i w tym przypadku Sąd zmienił kwalifikację czynów zarzucanych w punkcie czterdziestym piątym i czterdziestym szóstym części wstępnej wyroku, przyjmując, że stanowią one jedno czyn popełnionych w ramach czynu ciągłego z art. 286 § 1 k.k. Zasadniczo zatem zachowują swoją aktualność poczynione tam uwagi dotyczące przyjętej kwalifikacji prawnej, w tym przepisu art. 12 k.k. Odmienności w tym zakresie sprowadzają się do czasu popełnienia czynów, pokrzywdzonego pomiotu oraz sposobu działania, który z uwagi na odmienną pozycję procesową D. R. (1), nie pozwalał na przypisanie dokonania tego przestępstwa przez M. M. (1) we współdziałaniu z drugą osobą.

Jak wynika z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków w okresie od 12 grudnia 2017 roku do 23 marca 2018 roku w T. M. M. (1) zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, posługując się danymi podmiotu (...) D. R. (1) z/s w T. ul. (...). Jak wynika z powtarzanych już po wielokroć okoliczności D. R. (1) faktycznie nie prowadził takiej działalności i był jedynie tzw. „figurentem” mającym firmować swoim nazwiskiem działalność faktycznie prowadzoną przez oskarżonego M. M. (1). We wcześniejszej części uzasadnienia Sąd szeroko przywołał okoliczności fakt ten potwierdzające.

Tym samym należało uznać, że w ten sposób wprowadził w błąd przedstawiciela handlowego odpowiednio (...) S.A. z siedzibą w (...) S.A. z siedzibą w W. co do faktycznego występowania w imieniu podmiotu, z którym zawierano umowy oraz co do możliwości i zamiaru wywiązania się ze zobowiązań nałożonych tymi umowami. Z zebranych dowodów wynika też, że od samego początku M. M. (1) działał w celu uzyskania aparatów telefonicznych oferowanych

w ramach umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w promocyjnych cenach, za które nie płacił realnej ceny, a których nie zamierzał następnie spłacać zgodnie z postanowieniami umowy. Działal zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zasadne jest przy tym zwrócenie uwagi, że warunkiem uzyskiwania aparatów telefonicznych w tak symbolicznych cenach było zawieranie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych na stosunkowo długi okres, który faktycznie poprzez zapłatę stosunkowo wysokiego abonamentu rekompensował pokrzywdzonej spółce wartości aparatu. Nie może także ująć uwadze, że już wówczas M. M. (1) stał za zawarciem kilkudziesięciu podobnych umów przy wykorzystaniu danych firmy (...) Sp. z o.o.

Z uwagi na czas popełnienia przestępstwa Sąd uznał ponadto, że oskarżony M. M. (1) nie działał w warunkach powrotu do przestępstwa, zmieniając w tym zakresie opis czynu i przyjętą wcześniej kwalifikację prawną.

UNIEWINIENIE

1. Punkt XXXVII części dyspozytywnej wyroku

W oparciu o analizę zebranych dowodów i zestawienie wyników tego zabiegu z postawionymi A. K. (1) zarzutów w punktach od czterdziestego dziewiątego do sześćdziesiątego szóstego części wstępnej wyroku Sąd doszedł do przekonania, że brak jest podstaw do przypisania temu oskarżonemu sprawstwa w tym zakresie.

Zgodnie z postawionymi zarzutami przestępstwo opisane w punkcie czterdziestym dziewiątym miało polegać na zawarciu w dniu 27 czerwca 2017 roku w T., gmina T. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jednej multiumowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., przy wykorzystaniu danych firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) reprezentowanej przez P. F. i A. S.. Odmienne od czynów zarzucanych w punktach czterdziestym siódmym i czterdziestym ósmym, do których zresztą faktycznie przyznał się A. K. (1), w tym przypadku przy zawieraniu umów nie posłużono się pełnomocnictwem udzielonym A. K. (1) wystawionym przez przedstawicieli (...) Sp. z o.o. W przypadku dwóch pierwszych zarzutów oskarżyciel powołuje się właśnie na to umocowanie, a w kolejnym zarzucie wskazuje wprost, że podmiot ten miał być reprezentowany przez P. F. i A. S.. Dwie pierwsze umowy zostały zresztą podpisane przez A. K. (1), a na kolejnej nie widnieje już jego podpis. W żaden sposób w zarzucie nie sprecyzowany przy tym, na czym miała polegać rola A. K. (1) w tej transakcji. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało również, aby bezpośrednio w niej uczestniczył, tym bardziej, że umowa ta została zawarta w siedzibie autoryzowanego doradcy biznesowego I. G. z firmy (...), która mieściła się w G. przy ul. (...). Brak jest jakiegokolwiek dowodu, wskazującego w sposób nie budzący wątpliwości, że A. K. (1) był w jakikolwiek sposób zaangażowany z tak zawartą transakcją i aby ewentualnie dysponował tak uzyskanymi aparatami telefonicznymi. Trudno też przyjąć, aby spontanicznie potwierdził w swoich wyjaśnieniach zawarcie dwóch wcześniejszych umów, a jednocześnie nie wskazywał na udział w zawarciu tej umowy.

W przypadku kolejnych umów, zarzuconych A. K. (1) w punktach od pięćdziesiątego do sześćdziesiątego szóstego części wstępnej wyroku były one zawierane w zupełnie odmienny sposób od dwóch pierwszych, w których zawarciu brał udział ten oskarżony. Jak wynika z opisu tych czynów do zawarcia tych umów miało dochodzić za pośrednictwem telesprzedaży przy wykorzystaniu danych firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) reprezentowanej przez P. F.. W tym przypadku nie dochodziło zatem do zawierania umów w autoryzowanych punktach przedstawicieli handlowych operatora telefonii komórkowej, ale umowy te były zawierane na odległość za pomocą formularzy na stronach internetowych operatora. Nie dochodziło tym razem do osobistego kontaktu oskarżonego z przedstawicielem handlowym, co dodatkowo ułatwiało wprowadzenie w błąd osób zajmujących się weryfikacją wniosków i zawieraniem umów w imieniu pokrzywdzonej spółki telekomunikacyjnej. Z zebranych dowodów wynika, że to M. M. (1) dysponował niezbędnymi danymi, w tym skanem dowodu osobistego P. F.. W czasie składania w formie elektronicznej wniosków o zawarcie umów wskazywał adres korespondencyjny w T. (...) i to na ten adres przychodziły przesyłki z umowami i telefonami. W żadnej z tak zawartych umów nie było potrzeby przywoływać danych A. K. (1). Charakterystyczne przy tym jest to, że żadna z umów nie została zawarta na dane podmiotu K.. Podobnie, jak w przypadku umowy z dnia 27 czerwca 2017r. tak w tej sytuacji brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów, które wskazywałyby na jakikolwiek udział A. K. (1) w zawieraniu umów poprzez stronę internetową operatora telefonii komórkowej. Nawet

z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego wynika, że nie było konieczności do korzystania przez M. M. (1) przy tym procederze z jakiegokolwiek pomocy A. K. (1). Jak wynika z zebranych dowodów M. M. (1) jedynie dwukrotnie skorzystał przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pomocy A. K. (1). Były to umowy zawarte w salonie i przy ich zawieraniu posłużono się pełnomocnictwem wystawionym właśnie na A. K. (1). Kolejne umowy nie były już zawierane w oparciu o takie pełnomocnictwo (umowa z 27 czerwca 2017 roku) albo też były zawierane za pośrednictwem internetu na dane spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., której danymi dysponował M. M. (1).

2. Punkt XXXVIII części dyspozytywnej wyroku

Analiza okoliczności zawarcia umowy pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. w zestawieniu z oceną dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych i zeznań W. W. (1) prowadzi do wniosku, że A. K. (1) nie działał wspólnie w porozumieniu z M. M. (1) przy dokonaniu tego przestępstwa. Jak wskazano przy okazji oceny dowodów Sąd uznał za wiarygodne w tym zakresie wyjaśnienia A. K. (1) dotyczące zawarcie pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. oraz korespondujące z nimi zeznaniami W. W. (1), potwierdzone dodatkowo dowodami w postaci transakcji na rachunkach bankowych. Znajdują także swoje oparcie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego.

W świetle poczynionych w oparciu o te dowody ustaleń Sąd doszedł do przekonania, że A. K. (1) w żaden sposób nie uczestniczył w jakimkolwiek etapie zawierania tej pożyczki i nie osiągnął też z tego tytułu żadnej korzyści majątkowej. Wszystkie czynności i działania były bowiem podejmowane wyłącznie przez M. M. (1) przy jednoczesnym nieświadomym działaniu W. W. (1). W żadnym miejscu uzasadnienia aktu oskarżenia prokurator nie wskazał przy tym, w oparciu o jakie dowody i ustalenia zarzucił A. K. (1) popełnienie tego przestępstwa. Jediną okolicznością, którą zdaje się wziął oskarżyciel pod uwagę było wykorzystanie przez M. M. (1) do transferu pieniędzy z pożyczki rachunku bankowego w banku (...) S.A., należącego do A. K. (1), do którego M. M. (1) miał jednak swobodny dostęp. Jak wynika z zebranych dowodów A. K. (1) przekazał M. M. (1) login, hasło do tego rachunku.

W ocenie samo udostępnienie rachunku oskarżonemu M. M. (1) nie może stanowić jeszcze podstawy do uznania, że A. K. (1) współdziałał w dokonaniu tego przestępstwa z M. M. (1). Po pierwsze należy wskazać, że przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca musi mieć wyobrażenie sytuacji, która jest rezultatem jego zachowania. Wyklucza to możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.07.2007 r., III KK 29/07, LEX nr 307787, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.07.2007 r., V KK 384/06). Przy braku jakiegokolwiek zaangażowania A. K. (1) w zaciągnięcie pożyczki w firmie (...) trudno zatem przyjąć, aby udostępniając M. M. (1) swój rachunek bankowy zmierzał bezpośrednio do wyłudzenia tej konkretnej pożyczki. Nawet przyjęcie, że w ten sposób godził się na dokonanie oszustwa przy pomocy tego rachunku także nie pozwala na przypisanie mu współsprawstwa w tym zakresie.

W ocenie Sądu brak jest także podstaw do przyjęcia po stronie A. K. (1) pomocnictwa do dokonania tego przestępstwa. Strona podmiotowa pomocnictwa wyraża się bowiem w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, co oznacza, że może być ono popełnione tylko umyślnie. A. K. (1) musiałby mieć świadomość tego, że udostępniając rachunek bankowy podejmuje czynności stanowiące ułatwienie innej osobie popełnienia konkretnego czynu zabronionego. W związku z tym, aby zachowanie A. K. (1) polegające na udzielenie dostępu do rachunku bankowego mogły zostać potraktowane w kategorii karalnego pomocnictwa, winno temu towarzyszyć ustalenie, że czyniąc to wiedział, że M. M. (1) wykorzysta ten rachunek do wypłaty środków uzyskanych z wyłudzenia pożyczki, ewentualnie, że taką możliwość brał pod uwagę i się na to godził. O ile od strony przedmiotowej pomocnictwa (ułatwienia popełnienia przestępstwa innej osobie) można nawet uznać zaistnienie takiej okoliczności, to od strony podmiotowej takie rozumowanie opierałoby się na swoistej odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, której nie przewidziano w art. 18 § 3 k.k. Gdyby uznać, że A. K. (1) udzielił pomocy w dokonaniu przestępstwa przez M. M. (1), to jego odpowiedzialność zostałaby oderwana od jego zamiaru (świadomości co do tego, czy podejmuje czynności ułatwiające innej osobie popełnienie czynu zabronionego) i uzależniona wyłącznie od tego, jak zachowa się oskarżony

M. M. (1). Brak jest dowodów wskazujących na to, że A. K. (1) wiedział o tym, że M. M. (1) wykorzysta rachunek A. K. (1) do wyludzenia pożyczki, ani też dowodów wskazujących na to, że takie jego zachowanie brał pod rozwagę i się na to godził.

KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I

ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE

Wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonego M. M. (1)

1. Czyn przypisany w punkcie pierwszym, drugim i czwartym części dyspozytywnej wyroku – ciąg przestępstw przypisany w punkcie piątym części dyspozytywnej wyroku.

Przy tej okazji, niejako tytułem wstępu do tej części uzasadnienia Sąd wyciągnie przed nawias te okoliczności, które powtarzały się jako wpływające na wymiar poszczególnych kar jednostkowych. Były one uwzględniane przy wymiarze poszczególnych kar, które Sąd modyfikował w zależności od konkretnych dodatkowych elementów, stanowiących o specyfice, czy odmienności poszczególnych przestępstw.

Na sam początek tych rozważań wysuwa się okoliczność związana z uprzednią wielokrotną karalnością oskarżonego M. M. (1), zwłaszcza za przestępstwa przeciwko mieniu. M. M. (1) był szesnastokrotnie skazany wyrokami różnych Sądów i dwukrotnie wymierzano mu kary wyrokami łącznymi. Niemal wszystkie z tych skazań dotyczyły popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. Co charakterystyczne, na co Sąd zwrócił już uwagę przy okazji oceny prawnej poszczególnych zachowań, wiele z tych wyroków dotyczyło przestępstw popełnianych w niemal identyczny sposób, jak te objęte uzasadnianym wyrokiem (np. wyludzania sprzętu RTV, telefonów komórkowych i usług telekomunikacyjnych przy wykorzystaniu danych osobowych innych osób - wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 27 września 2005r. sprawie o sygn. akt II K 261/05; pobieraniu zaliczek na rzekomo sprowadzane pojazdy - wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 9 kwietnia 2008r. sprawie o sygn. akt II K 924/07). Z okoliczności tych wynika, że M. M. (1) notorycznie dokonywał oszustw, które zdają się być sposobem na utrzymanie. Dokonywanie przestępstwa stanowi zatem dla niego źródło utrzymania i zakres zarzucanych i przypisanych mu przestępstw tezę tą potwierdza.

Analiza sposobu działania oskarżonego w zestawieniu właśnie z wcześniejszymi skazaniami wskazuje na pewne wyspecjalizowanie oskarżonego w popełnianiu przestępstw w określonych warunkach. Świadczy to o pewnych cechach sprawcy. W ocenie sądu okoliczności te świadczą o niemal zawodowym zajmowaniu się przez oskarżonego dokonywaniem przestępstw przeciwko mieniu.

Przy uwzględnieniu samego faktu wielokrotnej uprzedniej karalności oskarżonego M. nie można jednocześnie zapominać o wymierzanych mu karach i ich konsekwencjach. Przed zatrzymaniem w tej sprawie oskarżony spędził w zakładach karnych ponad 8 lat. Jednocześnie w czasie popełniania części z przypisanych w tym wyroku przestępstw został ponownie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia z dnia 25 stycznia 2017r. w sprawie II K 445/16 za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art 91 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, co do której postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lipca 2017r. udzielono zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego. Nawet te okoliczności nie powstrzymały go przed dokonywaniem kolejnych przestępstw, co wskazuje na nieskuteczność stosowanych dotąd kar.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się okolicznościami, wynikającymi między innymi ze sposobu działania oskarżonego, cechującego się premedytacją oraz ze znacznego rozmiaru spowodowanej szkody.

Jak wynika z analizy zachowania oskarżonego, tworzył on wizję profesjonalnie działającego podmiotu gospodarczego, która ma wiedzę i doświadczenie w zarządzaniu flotą luksusowych samochodów. Faktycznie natomiast zajmował się zupełnie innym rodzajem działalności, którą także prowadził w sposób mało przejrzysty i transparentny, nie wywiązując się z wynikających z niej obowiązków rachunkowych i podatkowych. Zachowanie oskarżonego

godziło zatem w pewność obrotu gospodarczego, podważało wzajemne zaufanie podmiotów uczestniczących w tym obrocie. Zachowanie oskarżonego świadczy o całkowitym ignorowaniu zasad uczciwego prowadzenia działalności gospodarczej, w tym właśnie pewności tego obrotu. Takie zachowanie musi zatem spotkać się z właściwą reakcją karną.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd kierował się zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie oraz ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny. Jednocześnie miał również na uwadze cele kar w zakresie społecznego oddziaływania, jak i w ramach prewencji indywidualnej.

Wymierzając kary jednostkowe, Sąd uwzględniał w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, który uczynił sobie z takiego rodzaju działalności niemal źródło dochodu.

Jednocześnie nadal tytułem wstępu Sąd wskazuje w tym miejscu, że przyjęcie w niektórych przypadkach czynu ciągłego stwarzało podstawę do dokonywania łącznej oceny stopnia społecznej szkodliwości zachowań składających się na ciąg w świetle zasady wyrażonej w art. 1 § 2 k.k. Jak już podkreślano wcześniej czyn ciągły jest instytucją prawa karnego materialnego, której celem jest także podkreślenie wagi działalności przestępczej sprawcy, w tym społecznej szkodliwości tak specyficznego zachowania. Właśnie kwalifikacja z art. 12 k.k. oddaje pełen obraz rozmiarów szkodliwości społecznej całego kompleksu zachowań objętych ciągłością (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1986 r., III KR 523/85, OSNPG 1986, nr 11, poz. 151; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01).

Nie można jednocześnie pominąć faktu, że szereg przestępstw popełnionych przez oskarżonego stanowił wynika braku ostrożności, czy staranności po stronie pokrzywdzonych. Uwaga ta dotyczy zwłaszcza podmiotów, które kilkakrotnie zawierały z oskarżonymi umowy leasingu luksusowych i drogich pojazdów na dane tego samego podmiotu gospodarczego, który już wówczas nie wywiązywał się z dotychczasowych zobowiązań.

Przy uwzględnieniu przywołanych wyżej okoliczności oraz mając na uwadze konkretny sposób zachowania oskarżonego przy dokonaniu pierwszego, drugiego i czwartego z przypisanych mu przestępstw, uznając, że zostały one popełnione w ciągu przestępstw Sąd na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Jak wskazano wyżej przy okazji omawiania podstaw prawnych przyjętej kwalifikacji obowiązkiem Sądu jest w przypadku zaistnienia takich przesłanek powołane w podstawę wymiaru kary przepisu art. 91 § 1 k.k. Ta też się stało w przypadku tych przestępstw.

W związku z tym, że zgodnie z przyjętą kwalifikacją istniały w tym przypadku dwie podstawy do nadzwyczajnego zaostrzenia akry (art. 64 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k.) Sąd zobligowany treścią art. 57 § 1 k.k. do podstawy wymiaru kary przyjął tylko przepis art. 91 § 1 k.k.

W oparciu o treść przepisu art. 33 § 2 k.k. Sąd uznał za w pełni uzasadnione orzeczenie obok kary pozbawienia wolności także grzywny. Oskarżony dopuścił się bowiem tych czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i faktycznie korzyść majątkową osiągnął. Ustalając stawkę dzienną, zgodnie z art. 33 § 3 k.k. sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe. W związku z wymiarem kary pozbawienia wolności sytuacja ta w przypadku oskarżonego nie uzasadniała określenia wysokości stawki dziennej na poziomie wnioskowanym przez oskarżyciela.

W tym miejscu, właśnie w odpowiedzi na wniosek prokuratora co do wysokości proponowanej stawki dziennej, Sąd pragnie podkreślić, że wysokość stawki dziennej nie stanowi wymiaru kary sensu stricto. Tzw. model stawkowy orzekania grzywny składa się bowiem z dwóch etapów. Pierwszy, czyli orzekanie o ilości stawek stanowi właśnie rozstrzygnięcie co do surowości kary, a zatem o wymiarze kary sensu stricto. Drugi etap, w którym ustalana jest wysokość stawki dziennej jest operacją techniczną. Służy ona dostosowaniu grzywny do statusu majątkowego sprawcy

i sprawia, że grzywna staje się faktycznie równie dolegliwa dla wszystkich sprawców (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r., II AKA 57/12, LEX nr 1163709; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2015 r., V KK 407/14, LEX nr 1683375).

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, stopnia winy i wypełni cele z zakresu prewencji szczególnej i ogólnej. Podkreślenia wymaga, iż oskarżony swoim działaniem wykazała rażące lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego.

2. Czyn przypisany w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar kary za ten czyn oprócz wspólnych dla wszystkich czynów oskarżonego, wymienionych już wcześniej okoliczności uwzględnia nacechowany premedytacją sposób działania oskarżonego. W swoich wyjaśnieniach podał on wprost, że potrzebował pieniędzy na umowy leasingów, więc wyludzał w tym celu telefony. Przepięstwo to stało się zatem metodą na dokonywanie (sfinansowanie) kolejnych przestępstw. Okoliczność ta musi zostać uwzględniona przy wymiarze kary.

Podstawą jej wymierzenia stał się przepis art. 294 § 1 k.k. kwalifikujący oszustwo z art. 286 § 1 k.k. a także zaostrzający granice wymiaru kary, co wynika ze zwiększonego poziomu społecznej szkodliwości czynu polegającego na popełnieniu przestępstwa w stosunku do mienia znacznej wartości. Przy uwzględnieniu tych wszystkich okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Sąd uznał, że w świetle treści art. 33 § 2 k.k. i sposobu działania oskarżanego w pełni uzasadnione będzie właśnie orzeczenie obok kary pozbawienia wolności także grzywny. Ustalając stawkę dzienną, zgodnie z art. 33 § 3 k.k. sąd wziął pod uwagę warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe oskarżonego.

3. Czyn przypisany w punkcie szóstym części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar kary za ten stanowi wynikową przywołanych wcześniej wspólnych dla wszystkich czynów okoliczności oraz charakteru tego konkretnego przestępstwa. Przy tak szerokiej i nastawionej na duże kwoty działalności przestępczej oskarżony nie powstrzymał się przed dokonaniem stosunkowo zyskowego przestępstwa. Wskazuje to na brak zahamowań w jego zachowaniu i wykorzystaniu wszystkich sposobności, stwarzających warunki do dokonania przestępstwa.

Przy uwzględnieniu tych okoliczności na podstawie art. 286 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 20 dwudziestu stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

4. Czyn przypisany w punkcie siódmym i dziewiątym części dyspozytywnej wyroku - ciąg przestępstw przypisany w punkcie dziesiątym części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar tej kary stanowi reakcję na powołane wcześniej okoliczności dotyczące niejako wszystkich czynów popełnionych przez oskarżonego a nadto uwzględnia znaczny rozmiar spowodowanej szkody i lekceważący stosunek do cudzej własności. Oskarżony w przemyślany i zuchwały sposób wyludził dwa luksusowe samochody, które następnie przekazywał różnym osobom do niepodatnego używania. Gdy jeden z nich został uszkodzony potajemnie odstawił do autoryzowanego serwisu i nie interesował się jego losem.

Podobnie, jak w przypadku wcześniejszego ciągu przestępstw z uwagi na zbieg dwóch podstaw do nadzwyczajnego zaostrzenia kary, Sąd skorzystał z dyrektywy przewidzianej w art. 57 § 1 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 1 k.k. w wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, stopnia winy i wypełni cele z zakresu prewencji szczególnej i ogólnej. Podkreślenia wymaga, iż oskarżony swoim działaniem wykazała rażące lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego.

5. Czyn przypisany w punkcie ósmym części dyspozytywnej wyroku.

Przy wymiarze tej kary Sąd odwołał się do okoliczności przytoczonych w punkcie pierwszym tej części uzasadnienia oraz uwzględnił specyfikę tego przestępstwa. W tym przypadku sprowadza się ona do ilości i wartości wyludzonych pojazdów. Mimo wynajęcie części pojazdów oskarżony w ogóle nie poczuwał się do obowiązku regulowania rat leasingowych i od samego początku ich nie uiszczał mimo przychodów osiągniętych z użyczenia pojazdów. W tym przypadku ponownie traktował je jak swoją wyłączną własność swobodnie je udostępniając i to nieodpłatnie swoim znajomym.

Przy uwzględnieniu tych wszystkich okoliczności na podstawie art. 294 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

6. Czyn przypisany w punkcie jedenastym i dwunastym części dyspozytywnej wyroku – ciąg przestępstw przypisany w punkcie trzynastym części dyspozytywnej wyroku.

Okolicznościami, które wpłynęły na wymiar tej kary były te powołane na wstępie rozważań dotyczących kar oraz sposób zachowania oskarżonego, który podawał się za inną osobę i wyludził w ten sposób luksusowe samochodu marki F..

W związku z tym na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

7. Czyn przypisany w punkcie czternastym części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar tej kary uwzględnia oczywiście przytoczone już wcześniej okoliczności oraz specyfikę tego przestępstwa, obejmującego także przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów. Można nawet zaryzykować stwierdzenie, że taki sposób działania oskarżonego najlepiej obrazuje rodzaj i charakter jego przestępczej działalności.

Powołane wyżej okoliczności oraz sposób dokonania tego przestępstwa sprawiły, że na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 100 stu stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

8. Czyn przypisany w punkcie piętnastym, siedemnastym i dwudziestym drugim części dyspozytywnej wyroku – ciąg przestępstw przypisany w punkcie dwudziestym trzecim części dyspozytywnej wyroku.

Sposób popełnienia tych przestępstw stanowi niemal kopię czynów, za które oskarżony był już prawomocnie skazany. Zasadnym jest zatem uwypuklenie właśnie uprzedniej karalności oskarżonego za takie przestępstwa jako okoliczności wpływającej na wymiar orzeczonej kary.

Orzeczona kara stanowi zatem reakcję na te okoliczności a także uwzględnia fakt dokonania przez oskarżonego oszustwa na szkodę znanych mu osób, z którym utrzymywał kontakty towarzyskie, i których zaufanie wykorzystał. Przy uwzględnieniu tych na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

9. Czyn przypisany w punkcie szesnastym części dyspozytywnej wyroku.

Okoliczności przywołane na wstępie rozważań o karze w połączeniu z dokonaniem tego przestępstwa na szkodę osoby związanej z oskarżonymi relacjami koleżeńskimi sprawiły, że za uzasadnione Sąd uznał wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 284 § 2 k.k. kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzona w ten sposób kara stanowi w ocenie Sądu właściwą reakcję karną na zachowanie oskarżonego, jest adekwatna do stopnia jego zawinienia.

10. Czyn przypisany w punkcie osiemnastym części dyspozytywnej wyroku.

Kara tak orzeczona stanowi wynik analizy okoliczności przywołanych na wstępie rozważań o karze oraz związanych z wyłudzeniem samochodu marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...). Było to pierwsze z przestępstw popełnionych przy wykorzystaniu danych kolejnego założonego przez oskarżonego podmiotu gospodarczego, co wskazuje na determinację i konsekwencje w działaniu M. M. (1). Ilość umów podpisanych przy użyciu danych A. K. (1) uniemożliwiałaby mu leasingowanie kolejnych pojazdów, a zatem doprowadził do stworzenia działalności na nowego „słupa” i kontynuował swoje oszukańcze zabiegi w celu wyłudzenia kolejnych pojazdów.

Mając na uwadze te okoliczności Sąd na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 złotych.

11. Czyn przypisany w punkcie dziewiętnastym części dyspozytywnej wyroku.

Wymierzając tą karę Sąd uwzględnił przywoływane wcześniej okoliczności (punkt 1. tych rozważań) oraz uwzględnił rozmiar spowodowanej szkody i sposób zachowania oskarżonego. Mimo odebrania samochodu marki P. (...) bez zamiaru zapłaty za niego, M. M. (1) dodatkowo jeszcze wyłudził od pokrzywdzonego gotówkę za rzekomo sprowadzany w rozliczeniu samochód. W ocenie Sądu świadczy to o jego bezwzględności i determinacji w dokonywaniu przestępstw.

W oparciu o te okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 294 § 1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych, uznając je za właściwą reakcję na jego zachowanie.

12. Czyn przypisany w punkcie dwudziestym i dwudziestym dziewiątym części dyspozytywnej wyroku – ciąg przestępstw przypisany w punkcie trzydziestym części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar kary za ten ciąg przestępstw stanowi wynikową okoliczności przywołanych już wcześniej oraz specyfiki tych przestępstw. Składają się na nią rozmiar spowodowanej szkody, wykorzystanie i nadużycie zaufania, jakim pokrzywdzeni obdarzyli oskarżonego. Z okoliczności popełnienia tych czynów wynika, że oskarżony w swoisty sposób „urabiał” pokrzywdzonych, stwarzając sobie możliwość wyłudzenia od nich tak dużych kwot. Był to pewien dłuższy proces (wcześniejsze dotrzymywanie zobowiązań, możliwość zarobku), co utwierdza Sąd w przekonaniu o działaniu oskarżonego z dużą premedytacją i bezwzględnością. Nie może jednak ująć uwadze, że w dużym stopniu oboje pokrzywdzeni swym wręcz naiwnym zachowaniem umożliwili oskarżonemu doprowadzenie ich do niekorzystnego rozporządzenia tak znacznymi kwotami. Najlepszym tego przykładem jest sporządzenie przez pokrzywdzoną notarialnego testamentu na rzecz oskarżonego.

Mając na względzie te okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisany ciąg przestępstwa karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 złotych. Kara ta w przekonaniu Sądu stanowi właściwą reakcję na zachowanie oskarżonego, uwzględniając cele, jakie zgodnie z art. 53 kk. ma realizować.

13. Czyn przypisany w punkcie dwudziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku.

Przy wymiarze tej kary Sąd miał na uwadze okoliczności wyjęte wcześniej przed nawias poszczególnych wymiarów kar oraz okoliczności związane z popełnieniem tego przestępstwa. Podobnie jak w przypadku przestępstw popełnionych

na szkodę osób związanych powiązaniami towarzyskimi i gospodarczymi z oskarżonym, tak i w tym przypadku możliwość dokonania tego czynu opierała się na wzajemnych relacjach między oskarżonym a pokrzywdzonym i wynikającym z nich zaufaniu. Po pewnych perturbacjach w rozliczeniach oskarżony ponownie odzyskał zaufanie R. K. (1), pozwalając mu na zarobek przy przeprowadzanych transakcjach samochodowych. To sprawiło, że zgodził się na sprowadzanie kolejnych pojazdów i oczekiwanie na zapłatę za wcześniej przekazany pojazd marki P.. Zaufanie to oskarżony także w tym przypadku wykorzystał do wyłudzenia pojazdów, które następnie zbywał, nie przekazując pieniędzy pokrzywdzonemu. Sposób działania oskarżonego, w tym wysokość spowodowanej szkody także wpłynęły na wymiar kary.

Na podstawie przywołanych okoliczności Sąd uznał, że wymierzona na podstawie art. 294 § 1 k.k. kara 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywna w ilości 200 stawek dziennych po 50 złotych każda stanowić będzie właściwą odpowiedź na stopień zawinienia oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości jego czynu.

14. Czyn przypisany w punkcie dwudziestym czwartym części dyspozytywnej wyroku.

Przestępstwo to wpisuje się w katalog czynów popełnionych przez oskarżonego na szkodę związanych z nim osób, które poprzez wzajemne kontakty i relacje darzyły go zaufaniem i określonymi względami. Takie bliskie relacje łączyły M. M. (1) również z B. S. (1) (S.) i relację tą właśnie wykorzystała do dokonania tego przestępstwa. Wydawać się może, że szczególna staranność, w tym dbałość o cudze mienie winna cechować osoby sobie bliskie i związane określonymi relacjami. Oskarżony zadał jednak kłam taki twierdzeniom i przywłaszczył sobie powierzone mu przez znajomego rzeczy. Takie stosunek do cudzej własności cechuje zresztą całą działalność oskarżonego i znalazło to swój oddźwięk w wymiarze orzeczonej kary. Wartość tych rzeczy może wydawać się niewielka w stosunku do wyłudzonych i przywłaszczanych przez oskarżonego rzeczy, ale jednocześnie obrazuje sposób jego zachowania, polegający na wykorzystaniu każdej nadarzającej się okazji do zawładnięcia cudzym mieniem.

Na podstawie tych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu jako adekwatną i sprawiedliwą karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

15. Czyn przypisany w punkcie dwudziestym piątym i trzydziesty trzecim części dyspozytywnej wyroku – ciąg przestępstw przypisany w punkcie trzydziestym czwartym części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar kary za przypisany tu ciąg przestępstwa uwzględnia niejako uniwersalne dla oskarżonego okoliczności powołane już wcześniej oraz okoliczności popełnienia tych kontyngentnych przestępstw. Cechuje je bowiem wysoka wartość wyrządzonej szkody i sposób traktowania wyłudzonych pojazdów. Jeden z nich oskarżony zaferował B. J. (1) jako zabezpieczenie udzielanych mu pożyczek, a zatem był wykorzystywany do popełnienia kolejnego przestępstwa. Wymiar kary uwzględnia również czas popełnienia tych przestępstw. Oskarżony dokonał ich niemal dwa lata po tym jak zaczął dokonywać wyłudzeń pojazdów i telefonów.

Uwzględnienie tych okoliczności doprowadziło Sąd do wniosku, że wymierzona kara 3 lat pozbawienia wolności i grzywna w ilości 300 stawek dziennych po 50 złotych każda jawi się jako kara adekwatna, sprawiedliwa i nie noszący cech niewspółmiernej surowości.

16. Czyn przypisany w punkcie dwudziestym szóstym części dyspozytywnej wyroku.

Jest to jedyne w przestępstwach leasingowych popełnionych w oparciu o dane samego oskarżonego. Jednocześnie było to pierwsze chronologicznie z przypisanych mu przestępstw. Oskarżony bez skrępowań przywłaszczył powierzone mu samochody, nie stwarzając nawet pozorów realizowania postanowień zawartej umowy. Już od samego jej początku nie uiszczał rat leasingowych, mimo to zapewniał przedstawiciela firmy windykacyjnej o braku zaległości, po czym kategorycznie odmówił ich zwrotu. Mimo świadomości braku tytułu prawnego do tych pojazdów i wypowiedzenia umowy jeden z pojazdów zbył, dokonując tym samym kolejnego przestępstwa. Używając odpłatnie inny z pojazdów

bliskiej mu osobie wprowadzał ją w błąd co do konieczności uiszczania rat leasingowych na rzecz zupełnie niezwiązanego z tą transakcją podmiotu.

M. na uwadze powyższe okoliczności oraz te przywołane we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu jako sprawiedliwą i adekwatną do stopnia zawinienia karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

17. Czyn przypisany w punkcie dwudziestym siódmym części dyspozytywnej wyroku.

To przestępstwo stanowi kolejny przykład bezwzględności w działaniu oskarżonego, który dokonywał przestępstw dzięki nadużywaniu zaufania znajomych osób. Z zebranych dowodów wynika, że D. L. (1) łączyły go właśnie towarzyskie relacje. Co więcej zgodziła się ona nawet zaciągnąć kredyty na rzecz oskarżonego. Nie powstrzymało to jednak oskarżonego przed oszukaniem jej i zbyciem samochodu, który nie był własnością oskarżonego i którym nie miał prawa dysponować. Ponadto dodatkowo wyłudził od niej rzekomą dopłatę do różnicy w wartości pojazdów.

Te okoliczności sprawiły, że Sąd uznał, iż właściwą reakcją na takie zachowanie oskarżonego będzie kara 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywna w ilości 50 stawek dziennych, której wysokość określił na kwotę 50 złotych.

18. Czyn przypisany w punkcie dwudziestym ósmym części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar kary za ten czyn ciągle uwzględnia okoliczności powołane we wcześniejszej części uzasadnienia oraz te charakteryzujące to zachowanie oskarżonego. Dotyczy to przede wszystkim sposobu jego działania, w tym podawania się za D. S. oraz wartości wyłudzonych pojazdów. Jednocześnie Sąd uwzględnił wyjątkowy w tym przypadku czas uiszczania części rat leasingowych za te samochody. Nie można jednak stracić z pola widzenia faktu, że jeden z tych pojazdów nie został odzyskany i oskarżony nie zrobił nic, aby zwrócić go właścicielowi.

W oparciu o te okoliczności Sąd na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

19. Czyn przypisany w punkcie trzydziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku.

Wymiar tej kary stanowi wypadkową okoliczności powołanych we wcześniejszej części uzasadnienia oraz tych specyficznych dla tego przestępstwa. Oskarżony bez skrupułów wykorzystał osobę, która powoływała się przy tej transakcji na znajomość ze wspólną znajomą B. J. (1). Było to zatem tzw. klient z polecenia. W żaden sposób nie powstrzymało to oskarżonego przed możliwością skorzystania z takiej okazji i wykorzystania właśnie tego dodatkowego zaufania po stronie A. H.. Dodatkowo należy wskazać, że do popełnienia tego przestępstwa wykorzystał samochód pochodzący z innego wyłudzenia, co dodatkowo pokazuje stopień demoralizacji oskarżonego.

Uwzględnienie tych okoliczności skutkowało uznaniem, że karą sprawiedliwą i odpowiednią będzie w tym przypadku karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywna w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda.

20. Czyn przypisany w punkcie trzydziestym drugim części dyspozytywnej wyroku.

Jest to ostatnia z zawartych w oszukańczy sposób umów leasingu, do której doszło niejako na ostatniej prostej przestępczej działalności M. M. (1). Po wyłudzeniu już tylu pojazdów skorzystał z kolejnej nadążającej się okazji i w ten sam sposób oszukańczy sposób wyłudził na tzw. „słupa” samochód marki F. (...). W oparciu o wskazane również wcześniej okoliczności Sąd wymierzył zatem oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

21. Czyn przypisany w punkcie trzydziestym piątym części dyspozytywnej wyroku.

Przestępstwo to stanowiło niejako zwieńczenie przestępczej działalności oskarżonego prowadzonej na olbrzymią skalę. Wystarczy wskazać, że wartość wyłudzonych i przywłaszczonych rzeczy przekroczyła 4,5 mln złotych. Właśnie

wówczas oskarżony sięgnął po sprawdzony i łatwy sposób pozyskania pieniędzy, zawierając na dane D. R. (1) szereg kolejnych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wyludzając w ten sposób kilka drogich smartfonów i laptopa.

Te okoliczności w połączeniu z tymi wskazanymi już wcześniej uzasadniały wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywny w ilości 100 stawek dziennych, dla których wysokość jednej stawki dziennej Sąd ustalił na kwotę 50 złotych.

22. Kara łączna wymierzona w punkcie czterdziestym trzecim części dyspozytywnej wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 91 § 2 k.k., jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału. Podstawę wymiaru kary łącznej wymierzonej oskarżonemu stanowią zatem przepisy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., a także art. 85 § 1 i 2 k.k., albowiem w zbiegu pozostawały nie tylko przestępstwa jednostkowe, ale też ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Takie stanowisko znajduje uzasadnienie w orzecznictwie sądowym. W wyroku z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II AKa (LEX nr 2601466) Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał, że w obecnym stanie prawnym w przypadku łączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych za dwa lub więcej ciągów przestępstw, albo za ciąg przestępstw oraz inne przestępstwa, podstawą prawną wymiaru kary łącznej powinny być przepisy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., a także art. 85 § 1 i 2 k.k. (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18.06.2019 r., II AKa 100/19, LEX nr 2718213).

Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny Sąd uwzględnił przede wszystkim charakter związków przedmiotowo podmiotowych między przestępstwami, jak również ogólne dyrektywy wymiaru kary, poza okolicznościami, które legły u podstaw wymiaru kar składowych. Jak wielokrotnie podkreślano już w orzecznictwie kara łączna jest pewnego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności oskarżonego i w taki sposób Sąd potraktował ją w tym przypadku.

Wziął zatem pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze (art. 85a k.k.), zgodnie z którymi kara ma zapobiec dalszemu naruszeniu prawa przez sprawcę. Przepis art. 85a k.k. określa bowiem hierarchię tych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. i wskazuje zatem spośród nie te, którymi sąd powinien kierować się w pierwszej kolejności przy orzekaniu kary łącznej (J. Lachowski w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, red. M. Królikowski, C. H. Beck 2017). Jak wynika zatem z brzmienia powołanego przepisu zasadnicze znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma prewencja indywidualna oraz prewencja ogólna (pozytywna). Ponadto wśród innych okoliczności uwzględnianych przy wymiarze kary łącznej uwzględnia się związek przedmiotowo-podmiotowy między przestępstwami popełnionymi przez sprawcę (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 3 listopada 2016 r., II AKa 148/16, LEX nr 2205972).

Wskazany cel zapobiegawczego oddziaływania kary oznacza dążenie poprzez wymiar kary do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa a w ostateczności uniemożliwienia mu jego popełnienia. Cele wychowawcze kary są oznaczają natomiast kształtowanie społecznie pożądanej postawy sprawcy, w tym przede wszystkim krytyczny stosunek do własnych czynów oraz do przestępstwa jako takiego. Indywidualizacja kary w tym zakresie winna odnosić się m.in. do osobowości, sytuacji rodzinnej, uprzedniej karalności i opinii oskarżonego.

Analiza powyższych okoliczności przemawia zaś za tym, że karą słuszną i celową ze względu na prewencję indywidualną będzie kara 8 lat pozbawienia wolności. M. M. (1) jest osobą charakteryzującą się brakiem krytycyzmu w zakresie własnych zachowań oraz łatwością w podejmowaniu decyzji o dokonaniu przestępstw (vide: karta karna). Taki obraz osobowości oskarżonego wyłania się przede wszystkim z okoliczności popełnionych przez niego przestępstw oraz z wynikającego z nich wizerunku zawodowego przestępcy, który nie potrafi funkcjonować bez naruszania porządku prawnego. Pomimo długoletniego pobytu w zakładzie karnym, niedługo po jego opuszczeniu wszedł ponownie na drogę przestępstwa, organizując swoje życie w ramach oszukańczego przedsięwzięcia nastawionego na łatwy i duży zysk.

Wypływający z zachowania i postawy oskarżonego brak zdolności do krytycznej samooceny uniemożliwia postawienia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, oznaczającej w jego przypadku orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

Na taką ocenę wskazuje również dotychczasowa linia życiowa oskarżonego. Sąd wziął przy tym pod uwagę przede wszystkim uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. Mimo podejmowanych w ramach odbywanych kar oddziaływań resocjalizacyjnych dotychczasowa postawa oskarżonego nie uległa zmianie. Oskarżony nie potrafi funkcjonować w zgodzie z prawem i z jedynym sposobem na życie jest dla niego popełnianie kolejnych przestępstw. Niewystarczająca dla odwieczenia oskarżonego od dokonywania kolejnych przestępstw okazała się zatem kara łączna, którą oskarżony odbywał przed zdarzeniem i która stanowiła podstawę do przyjęcia recydywy co do części przestępstw. Okoliczności te wskazują na potrzebę dłuższej izolacji M. M. (1). W ocenie Sądu tylko kara długoterminowego pozbawienia wolności uświadomi oskarżonemu naganność jego zachowania i konsekwencje naruszenia norm prawnych i społecznych. Sąd ma przy tym na uwadze, iż wymierzona kara 8 lat pozbawienia wolności w mniejszym stopniu wiąże się z oczekiwaniem resocjalizacji oskarżonego, ale cele prewencji indywidualnej spełnić może jedynie kara w takim wymiarze. Sąd miał na uwadze i to, że kara w takim wymiarze ma w większym stopniu charakter eliminacyjny, a jej stosowanie jest związane w większym stopniu z kształtowaniem poczucia sprawiedliwości i świadomości prawnej społeczeństwa.

Tym bardziej, iż okoliczności osobiste o ile muszą być brane pod uwagę przy wymiarze kary, o tyle nie mogą przeważać nad okolicznościami leżącymi po stronie czynu. Jak bowiem słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 8 maja 2007r. (II AKz 186/07, KZS 2007, z. 5, poz. 39) prawo karne jest prawem czynu, a nie prawem sprawcy jak prawo nieletnich.

Tak wymierzona kara łączna ukształtuje także w społeczeństwie przekonanie o nieuchronności sankcji i odebrana będzie jako sprawiedliwa i adekwatna reakcja na popełnione przez oskarżonego przestępstwa. Jest to istotne przede wszystkim z uwagi na szeroki krąg pokrzywdzonych oraz znaczną wartość szkody.

Łączna kara grzywny uwzględnia także związek między przestępstwami popełnionymi w celu uzyskania korzyści majątkowej, jako łatwego oskarżonego zdobywania środków na życie. Określając na nowo wysokość stawki dziennej Sąd częściowo uwzględnił przyszłą sytuację oskarżonego, którego możliwości zarobkowe ulec mogą znacznemu obniżeniu z uwagi na perspektywę ewentualnego długoletniego pobytu w zakładzie karnym. Jednocześnie Sąd miał przy tym na uwadze, że ograniczeniem dla wysokości orzeczonej kary łącznej grzywny nie może być porównanie stanu majątkowego sprawcy sprzed popełnienia przestępstwa i po jego popełnieniu, albowiem grzywna stanowić ma dla sprawcy odczuwalną dolegliwość (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2021 r. III KK 405/20 LEX nr 3120272).

Orzeczone w ten sposób kary łączne (pozbawienia wolności i grzywny) stanowić będą dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość i jednocześnie nie będą nosić znamion kar nazbyt surowych. Kara w takiej postaci spełni swoje cele w zakresie prewencyjnego i wychowawczego oddziaływania na sprawcę.

Wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonego A. K. (1)

1. Czyn przypisany w punkcie trzydziestym szóstym części dyspozytywnej wyroku.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje na podrzędna rolę oskarżonego w dokonywanych przestępstwach. Był on jedynie swoistym narzędziem w ręku M. M. (1), który wykorzystał trudną sytuację życiową A. K. (1) i brak refleksji nad konsekwencjami firmowania działalności M. M. (1) własnym nazwiskiem.

A. K. (1) był tzw. typowym „słupem”, który za stosunkowo wygodne i beztrudne życie stał się figurantem dla przestępczej działalności M. M. (1). W zamian za to, w tym złożenie kilku podpisów na umowach, A. K. (1) miał zapewnione wyżywienie, mieszkanie, drobne kwoty na własne potrzeby oraz możliwość korzystania z samochodów.

Nie interesował się przy tym konsekwencjami takiego zachowania. Jak wynika z karty karnej A. K. (1) nie był on odtąd karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Przy uwzględnieniu tych okoliczności, a przede wszystkim ubocznej roli jaką pełnił przy wyłudzeniu telefonów Sąd wymierzył mu za pierwszy z przypisanych mu czynów karę 1 roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

2. Czyn przypisany w punkcie trzydziestym dziewiątym i czterdziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku – ciąg przestępstw przypisany w punkcie czterdziestym drugim części dyspozytywnej wyroku.

Podobnie, jak w przypadku wyżej wymierzonej kary, tak i w tym przypadku Sąd uwzględnił pośrednią rolę A. K. (1), który na polecenie M. M. (1) podpisał umowy leasingu i przekazał otrzymane pojazdy M. M. (1), nie interesując się ich dalszym losem, ani konieczności wywiązania się z umowy.

W oparciu o te okoliczności oraz z uwagi na wartość spowodowanej szkody Sąd wymierzył mu na podstawie art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

3. Czyn przypisany w punkcie czterdziestym części dyspozytywnej wyroku.

Także w przypadku tej umowy rola A. K. (1) sprowadzała się do stworzenia pozorów zawarcia umowy zgodnie z jej literalnym brzmieniem. Otrzymane pojazdy także przekazał M. M. (1) i nie dociekał, jakie były ich dalsze losy i czy oskarżony regulował raty czynszu leasingowego.

W oparciu o te okoliczności, a także mając na uwadze wysokość spowodowanej szkody Sąd wymierzył A. K. (1) jako karę sprawiedliwą i odpowiednią do stopnia zawinienia karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w ilości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

4. Kara łączna wymierzona w punkcie czterdziestym czwartym części dyspozytywnej wyroku.

Podobnie, jak w przypadku kary łącznej orzeczonej wobec M. M. (1), podstawę wymiaru kary łącznej wymierzonej oskarżonemu A. K. (1) stanowią zatem przepisy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., a także art. 85 § 1 i 2 k.k., albowiem w zbiegu pozostawały nie tylko przestępstwa jednostkowe, ale też ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Na podstawie przywołanych przepisów Sąd połączył oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył mu kary łączne przy zastosowaniu zasady asperacji. Analiza elementów strony podmiotowej i przedmiotowej popełnionych przestępstw, prowadzi do przekonania, iż kary te będą współmierne do winy i stopnia szkodliwości społecznej czynów popełnionych przez oskarżonego, a także uczynią zadość wymaganiom prewencji indywidualnej i ogólnej. W ocenie Sądu orzeczone kara łączna jest właściwą reakcją karną na zachowanie oskarżonego a w świetle okoliczności popełnienia czynów nie nosi cech kary niewspółmiernie surowej.

Sąd uznał jednocześnie, że jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności będzie realizować dyrektywy określone w art. 53 kk. Przemawiają za tym zarówno zasady wymiaru kary w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej. Swym dotychczasowym zachowaniem oskarżony w jaskrawy sposób udowodnił, że wymierzanie kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, czy też kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie przynosi żadnego skutku. Przeciwnie wymierzeniu takiej kary stoi zwłaszcza wcześniejsza uprzednia karalność i wymierzanie za popełnione przestępstwo kar, które jak się okazało nie zapewniły realizacji celów kary i nie zapobiegły powrotowi przez oskarżonego do przestępstwa.

Kara łączna grzywny także stanowi realnie odczuwalną dolegliwość dla oskarżonego, wzmacniającą oddziaływanie orzeczonej jako całość kary. Przy ustaleniu wysokości stawki dziennej dla łącznie grzywny Sąd wziął pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonego i jego sytuację majątkową.

ŚRODKI KOMPENSACYJNE (punkty XLVI-XLIX)

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ocenie Sądu w przypadku zachowania oskarżonego M. M. (1) zaistniały okoliczności uzasadniające skorzystanie przez Sąd z przewidzianej w powołanym przepisie możliwości. W połączeniu z orzeczoną karą orzeczenie to będzie stanowić właściwą reakcję na jego zachowanie i wpłynie na zmianę jego dotychczasowego sposobu życia.

W ustawowym terminie swoje wnioski o naprawienie szkody złożyli:

- (...) sp. z o.o. – we wniosku pokrzywdzona spółka domaga się zapłaty kwoty 171 629,32 zł, stanowiącej sumę zaległych rat za leasingowane pojazdy;
- M. N. – wniosek o naprawienie szkody poprzez zapłatę uiszczony zaliczki w kwocie 32 900 zł;
- (...) S.A. wniosek o zwrot F. (...) lub jego rozwartości,
- pełnomocnik B. J. (1) – wniosek o zapłatę kwoty stanowiącej sumę udzielonych pożyczek;
- pełnomocnik R. K. (1) – wniosek o zwrot wyludzonych pojazdów oraz zwrot udzielonych pożyczek.

W oparciu o te wnioski, zobligowany treścią art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody na rzecz B. J. (1) poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 714 900 zł; na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 171 629,32 zł; na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 134 070 zł (równowartość wyludzonego i nieodzyskanego samochodu F. (...)); na rzecz M. N. kwoty 32.900 zł (przekazana przez pokrzywdzonego zaliczka). Jednocześnie Sąd w odpowiedzi na wniosek pełnomocnika R. K. (1) zwrócił mu wyludzone samochody w ramach rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych, albowiem pojazdy te były zabezpieczone jako dowody rzeczowe i oddane na przechowanie osobom godnym zaufania. Brak było jednak podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika w zakresie żądania zwrotu pożyczek, albowiem żaden z postawionych oskarżonemu zarzutów przestępstw takich nie dotyczył.

PRZEPADEK (punktu LIII-LV)

Stosownie do treści przepisu art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł o przepadku dowodów rzeczowych wyszczególnionych w tych punktach wyroku jako służących do popełnienia przestępstwa. W zależności od ich charakteru i specyfiki wykonanie tego środka Sąd określił jako zniszczenie (przesłanki z art. 195 k.k.w.) albo pozostawienie ich w aktach sprawy.

INNE ROZSTRZYgniĘCIA ZAWARTE W WYROKU

DOWODY RZECZOWE (punkty L-LIII)

Jak wskazano wcześniej w zakresie dowodów rzeczowych Sąd, kierując się wskazaniem zawartymi w art. 230 § 2 k.p.k., stwierdzając ich zbędność dla postępowania zwrócił je uprawnionym. W tym zakresie Sąd uczynił zatem zadość wnioskowi pełnomocnika R. K. (1) nakazując zwrot pokrzywdzonemu samochodowi marki B. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem oraz samochodowi P. (...) i samochodowi marki F. (...) wraz z kartą pojazdu. Na tej samej zasadzie Sąd zwrócił D. M. samochód marki P. (...) o nr rej. (...). Ponadto Sąd zwrócił A. K. (1) należąca do niego kartę (...) banku (...) S.A.

ZALICZENIA (punkt XLV)

Stosownie do treści art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

KOSZTY

1. Punkt LVI.

Podstawą rozstrzygnięcia w tym zakresie był art. 618 § 1 pkt. 1 k.p.k. i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu jest podstawą przyznania wynagrodzenia obrońcy z urzędu. Oskarżony M. M. (1) na kolejnych etapach postępowania sądowego był reprezentowany przez obrońcę z urzędu, który złożył wniosek o przyznanie mu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu.

Wysokość kosztów wynika z § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 oraz § 4 ust. 2 pkt. 1 i ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Sąd uwzględnił wniosek obrońcy o przyznanie wynagrodzenia w podwyższonej wysokości, uwzględniając nakład jego pracy, w szczególności czasu poświęconego na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczby stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjętych w sprawie oraz stopień skomplikowania sprawy.

2. Punkt LVII.

Rozstrzygnięcie o wydatkach oskarżycielka posiłkowej B. J. (2) oparto na treści art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Wydatki na ich rzecz stanowiły poniesione przez nią koszty ustanowienia zastępstwa procesowego, które mieszczą się w granicach określonych przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Pełnomocnik oskarżycielki wstąpił z wnioskiem o przyznanie na jej rzecz tych kosztów i w związku z tym Sąd zasądził od oskarżonego M. M. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. J. (1) kwotę 12960 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów procesu związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru.

3. Punkt LVIII.

Rozstrzygnięcie o kosztach podjęto w oparciu o przepisy art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k.

Stosownie do reguły określonej w art. 633 k.p.k. koszty procesu przypadające od oskarżonych sąd zasądził od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich. Szczegółowe ich określenie będzie przedmiotem dodatkowego rozstrzygnięcia w trybie art. 626 § 2 k.p.k. Opłaty oskarżony wymierzono w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

W oparciu o te reguły Sąd obciążył oskarżonych przypadającymi od nich kosztami, a wydatki wspólne dla obu podzielił w proporcjach: 90% dla oskarżonego M. M. (1), 10 % dla A. K. (1). Sąd uwzględnił w tym zakresie ilość przypisanych im czynów oraz czynów, od których uniewinnił A. K. (1).

Sposób ustalenia kosztów:

1. M. M. (1): (proporcjonalnie 90% wspólnych wydatków)

- opłaty za konwój 20 zł x 13 = 260 zł (tylko ten oskarżony)
- koszt podróży świadka R. K. (2) 442, 83 zł i utracony zarobek 82,31 zł (świadek zeznawał na okoliczności dotyczące tylko tego oskarżonego)

- opinia psychiatryczna – 637,24 zł (dotyczy tylko tego oskarżonego);
 - opinia biegłych z zakresu badania pisma 1288 zł (90%) – 1159,20 zł
 - 3000 zł opłaty za parkingi
 - 40 przechowywanie zajętych przedmiotów
 - 20 zł (90%) ryczałt za wezwania z przygotowawczego – 18 zł
 - 60 zł dane z K.
 - opłata 600 zł + 20% za grzywnę (25 000 zł) = 600 + 5000 = 5600
 - koszty obrońcy - 3409,56 zł
2. A. K. (1) (proporcjonalnie 10 % wspólnych wydatków)
- 128,80 opinia za badanie pisma (10%)
 - 2 zł (10 % ryczałtu za wezwania z przygotowawczego)
 - 60 zł – dane z K.
 - Opłata 300 + 20% z 2500 = 800 zł

Sędzia Andrzej Lewandowski

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - Oskarżonemu
 - Obrońcy oskarżonego
 - Prokuratorowi
 - Pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o.
2. Kal. 14 dni od doręczenia